

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

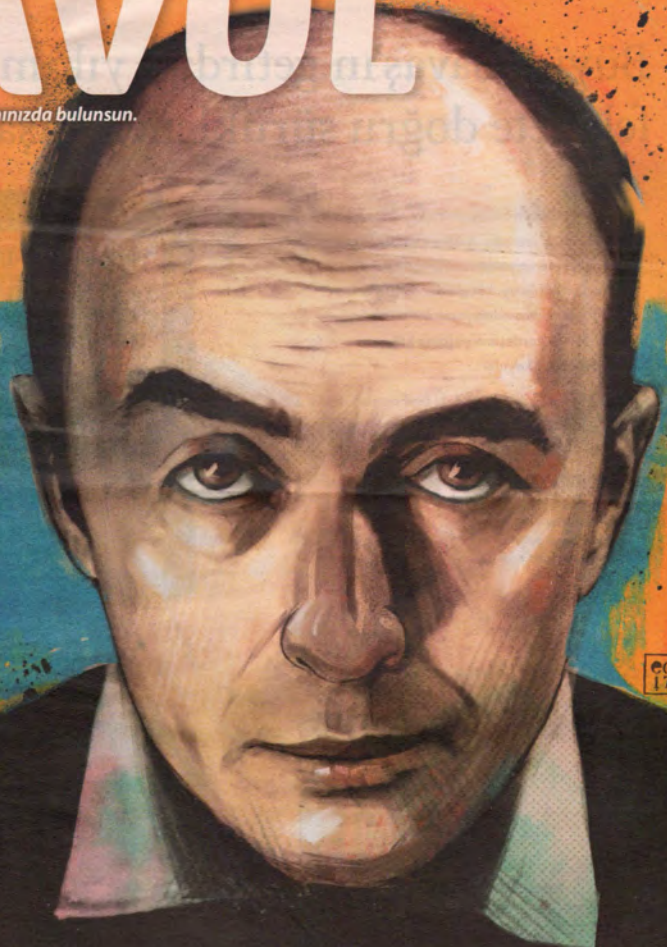
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAVUL

Hayat bir yolculuktur, yanınızda bulunsun.

Fatih Portakal
Yılmaz Aslantürk
Yekta Kopan
İclal Aydın
Şükrü Erbaş
Nevşin Mengü
İsmail Saymaz
Barış İnce
Ali Lidar
Emre Kongar
Refik Durbaş
Tilbe Saran
küçük İskender
Erk Acarer
Manuş Baba
Müfit Can Saçını
Esin İris
Meltem Yılmazkaya
Pelin Buzluk
Necatî Tosuner
Orhan Aydın
Işıl Kocaoğlu
Ethem Onur Bilgiç
Haydar Ergülen
Alişer Delek
Pinar Ergün
Sinem Keyik
Melis Danişmend
Caner Cindoruk
Ayşen Aksakal
Alpay Erdem
Yeşim Coşkun
Selin Kalkan
Meral Çınar
Umut Yiğit
Evrin Kuran
Önder Akçimenet Ali & Akşamsefası

Eylül 2017
Sayı: 24
Fiyat: 7 TL

Biliyor musun? az az yaşıyorsun içimde
Oysaki seninle güzel olmak var

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

EDİP CANSEVER

Büyük Savaş'ın getirdiği yıkım ve felakete doğru sürüklenen yaşamlar

Birinci Dünya Savaşı Avrupa'yı büyük bir yıkıma uğratmak üzeredir. Jacques umutsuzca, savaşı engellemenin yollarını ararken ağabeyi Antoine savaşa katılmayı kabul eder. 1918 yılında cephedeki bir gaz saldırısından yaralı kurtulan Antoine tedavi süresince kardeşinin yaşama bakışını ve yaşamı irdelemeye koyulur...

20. yüzyılın ilk yarısındaki bir Fransız burjuva ailesinin öyküsünü anlatan ve yedinci kitabı 1914 Yazı ile Roger Martin du Gard'a Nobel Ödülü'nü getiren *Thibault'lar* üçüncü ve son cildiyle tamamlanıyor.

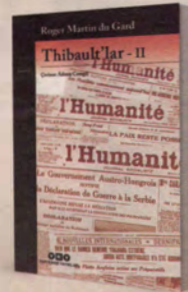
Thibault'lar - III
Roger Martin du Gard
Çeviren: Adnan Cemgil
Roman, 456 s.

YAZARIN YKY'DEKİ DİĞER KİTAPLARI

Thibault'lar - I
Roger Martin du Gard
Çeviren: Adnan Cemgil
Roman, 656 s.

Thibault'lar - II
Roger Martin du Gard
Çeviren: Adnan Cemgil
Roman, 608 s.

Edip

Edip çok hassas bir insandı, ufacak bir sözle kırılırdı. Biz dört kardeşiz. Diğer kardeşlerimiz kız olmasına rağmen, küçükken ben en çok Edip'le anlaşırdım. Bütün oyunlarımızı birlikte oynardık. Unutamadığım bir anısı vardır. İlkokul beşte veya orta birdeydi. Annem Bursa'ya gitmişti. Annemi çok özlemiş, onun için bir şiir yazmış, bana okudu. Bir çocuk dergisine yollamış, orada çıktı. Biz çok sevindik, hopladık, zıpladık filan. Ah kardeşim şair olmuş diye ben ona sarılmıştım. Yıllar sonra gerçekten değerli bir şair olunca, zaman zaman boynuma atardı elini, sen bana böyle söylemiştin abla diye.

Ablası Edibe Aykaç

Yapı Kredi Yayınları - Edip'in Lastik Topu Ülkü Uluirmak
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Son On Yıllar

80lere laf yok; acımız kadar neşemiz de büyüktü. 90'larda liberalizmin başımızda bela olacağı endişesine Tarantino güldü geçti yine de. Derken 2000'lerin milenyum sarhoşluğuna kapıldık. Bilmiyorduk ki başkaları içindi milenyum; bizim coğrafyamız ise uranyuma girdi. Yani ribonükleer karanlığa, ölüme, baskıya, sonunda da cinayetlere, katliamlara. Küçük Amerika olmandan sıkılıp küçük Almanya tadına ulaştık. Ama bildiğin Nazi Almanyası.

Kutu Kutu Pense

Nefretin Güzel Bacakları

İyileri cehalete mahkum etmeyi planlayan kötü insanlar çoğaldı; tanıdığınız, bildiğiniz bir şeyden daha güçlü nefret etmek kolaydır. O halde bu insanlar arasında düşmanlık besledikleri her şeyle temas etmişlerdir diye bir sav atabiliriz ortaya. Ruhu iyileştireyim derken bedeni öldürüp dışlayamazsınız. Terside geçerli. Ahlak derken seksten, bağımsızlık derken özgürlükten vazgeçemezsiniz. Hayat böyle bir şeyi bağışlamaz. Yapmaya kalkışsanız sizi de bağışlamaz. Kimi öperseniz o da sizi öpmeyi alışkanlık haline getirir. Kimi düzerseniz o da sizi düzmeye eğilim duymaya başlayacaktır. Yine de en doğrusu Eric Clapton'dan Cocaine şarkısını dinlemek.

Bu Resimdeki Rockçı Kim?

Resmini gördüğünüz kişinin adını doğru bilen ilk üç kişiye imzalı el yazısı bir şiirimi göndereceğim. Yanıtlarınızı adınız soyadınız ve adresinizle thesouljam@gmail.com adresine gönderebilirsiniz. Doğru yanıt ve kazananlar gelecek sayıda burada.

Yeni İktidarın Dili

Tıp eğitimi psikiyatri servisindeki hastaların tedavisi aksattığım, bozduğum iftirası yüzünden bırakmışım biraz da; bana o günleri hatırlatan şeyler yaşıyorum. Yani bir dil, bir akıl ve bir gövdenin sacayağı vazifesi göremediği varoluşlar. Bu tuhafıklar umarım ilerde ulusal bir ironi performansı yapmamız için yeterli malzeme ve mümkün merbeste direnç sağlar hepimize. Deli kimdir? Aramızda kim deli veya delirme aşamasında – bilen var mı?

Politikanın Porno Açılımı

İnterseks'in, eskiden hermafrodit dediğimiz durumun başka bir platforma yansıması bu; sokakta halkçı, kürsüde diktatör, evde seks bağımlısı olarak yaşamak zor. Seks bağımlılığını psikiyatri Sevilay Zorlu şunlara bağlıyor internetteki bir yazısında: "Hemen hemen tüm bağımlılarda; güçlü suçluluk ve utanç duyguları (%96), güçlü izolasyon ve yalnızlık duyguları (%94), işe yaramazlık ve umutsuzluk duyguları (%91) ve kişisel değerlere ve inançlara aykırı davranışa (%90) görülmektedir." diyor. Galiba bilim her şeyi açıklamaya hâlâ muktedir.

Annem Fıkra Anlattı

Çok baktan biri ölmüş. Günahları dosyalarca. Herifi melekler tutmuş, yetkililer raporları inceliyor. Bizimkini bir telaş almış. "Bakin, demiş, iyi bakın, benim mutlaka iyiliğim vardır." Baş zebani kaşını kaldırarak şöyle bir bakış fırlatmış: "Yok, kardeşim," demiş, "Yok işte! Adam kan ter içinde bir anda hatırlamış: 'Yok olur mu,' demiş, 'Bundan bir on yıl kadar önce bir dilenciye beş lira vermişim.' Kontrol edilmiş. Gerçek. Baş zebani dayanamamış: 'Verin şu pezevenğin beş lirasını, atın cehenneme!'"

Aşk Bir Sabotajdır

Devlet size yol yapar ve siz arabanızı o yolda kullanırsınız. O yoldan başkası yoktur adeta. Yol inşa edilmiş arazide araba gitmez mi? Size aşk bir program paketi olarak verildiyse tek tip aşklarla yetinmeyi çoğaltmak, yol almak aptallığına indirgemek, korunma amaçlı küçülmek sizin elinizde. Aşkı bir eylemden çok, hal olarak algılamakta yana tavır almanız için aşk tek ya da çeşit çoğulluğu değil, bir bütündür sanıyorum. Fraksiyonel listelemeler bize bir şey kazandırmaz. Aksine ayrıntılara inerken daralmamızı, kavrayamamamızı, en önemlisi olani biteni yaşayamamamızı sağlar. Adlandırırsanız, tasnif, sınıflandırma, yadırlar yeniden yapılandırma gibi akademik yaklaşımların, aşkı bilemselleştirme iddialarının bizi onu algılamaktan uzağa sürükleyeceğini söyleyebiliriz. Zaman diye bir olgu yok ki aşk diye bir bütünlüştürücü, tamamlayıcı olsun. Evlilik veya ilişki? O tür zararlı alışkanlıklardan uzak durmalı.

Goichi Emice

Kojima'ya göre Lazlar, sanki dağdaymış gibi,

bel ve omuzlarıyla yürüyen cesur bir halktı.

Pazar Emniyeti'ne bağlı polisler 1986 yılında ildeki bir düğünde Lazca şarkılar söyleyen bir Japon'u gördüğünde gözlerine inanmadı. Bir Pazar'dan daha iyi Lazca konuşan bu Japon, "Devletin birliği ve bütünlüğü" gereğince gözaltına alındı. Anlaşıldı ki Japon, Lazca kadar Türkçeyi de konuşabiliyordu. Adı, Goichi Kojima'ydı. Fransa'da yaşayan bir dil meraklısıydı. Dahası 1970'li yıllardan beri Anadolu'daydı.

Kojima 1970'li yıllarda turist olarak geldiği Türkiye'de Kapadokya, İstanbul ve Ankara'yı gezdi. Cittiği her şehirde farklı bir şiveye kulak verdi. İştittiği dil zenginliğinden çok etkilendi. Fransa, Kuzey Afrika ve Güney Asya'da birçok yerel dil incelediği halde Türkçe hakkında kaynak bulamadı.

İş başa düşmüştü.

Kojima'nın bisikletle çıktığı ikinci Anadolu yolculuğu 1972'de başladı. İlk molayı İç Anadolu'da verdi. Ardından Doğu ve Güneydoğu Anadolu'yu gezdi.

Karşılaştığı köylüler, uyku tutumunda yatan Japon'un "devletin ajanı" olmasından çekindi. En son Patnoslular, Kojima'yı taşlarla kovaladı.

Kojima, bisikleti çalındığı için Fransa'ya otostopla döndü.

Bir yıl sonra doktora tezi için Ege'ye gelerek şiveleri, müzikleri, gelenekleri ve dini inançları inceledi. Davet edildiği düğünde kadınlar ve erkeklerin ayrı oynadığını görünce çok şaşırdı. Gerçi Egetiler de Türkçe konuşan bu Japon'u çok yadırgamıştı. Kojima, 1973'te *Anadolu'da Konuşulan Türkçenin Diyalektik İnceleme* başlıklı tezini Ege gezisi sonunda bitirdi.

1985'te Kürtçe ve Zazacayı araştırmak için Tunceli'ye gitti. 12 Eylül'ün üzerinden henüz beş yıl geçmişti. Diken üstündeki Emniyet, Kojima'ya gözaltına aldı. Kojima, "usule uygun şekilde" üç gün boyunca dövüldü. Gözaltında, bir Dersimli ile aynı hücreye kondu. Hücrede, adını bilmediği Dersimlinin başlayıp yarım bıraktığı uzun havaya, kaldığı yerden devam edecek kadar Zazaca öğrenmişti. Dayaktan sonra Kojima'ya bir tas aşure verildi. Böylelikle Kojima, "muharrem ayının" ve Alevilik gerçeğini fark etti. Doğrusu, yediği dayaağa değmişti. Devletin elinden güç bela kurtulan Kojima, yıllar sonra Zazacanın Kürtçeden farklı bir dil, Zazaların Kürtlerden farklı bir halk olduğunu savununca bu kez PKK'nın öfkesini üzerine çekecekti.

Kojima, 1986'da Doğu Karadeniz'e yöneldi.

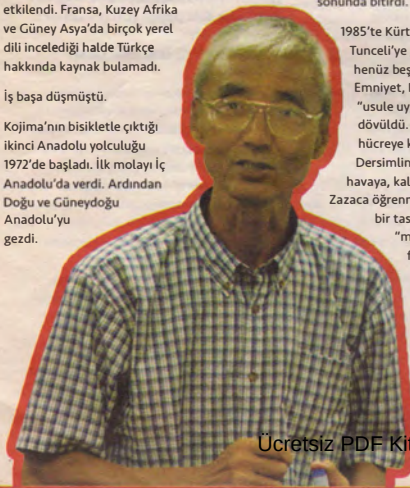
Lazların ve Hemşinlilerin yaşadığı Rize Pazar'dan Artvin Hopa'ya kadarki bölgeyi köy köy dolaştı. Kojima'ya göre Lazlar, sanki dağdaymış gibi, bel ve omuzlarıyla yürüyen cesur bir halktı. Lazlar kendi dillerini, tulum çalmayı ve horon oynamayı Kojima'ya çekinmeden öğretti. Bir refakatçiyile yöreyi gezmesine izin verilen Kojima, davet edildiği düğünde Lazca şarkı söyleyince devletin sabır taşını çatlattı. Çabucak sınır dışı edildi. Bu arada Japonya'da 1991'de Japon Dilbilimci Gözüyle Türkiye kitabını yazdı.

On yıl sonra yolunu yine Karadeniz'e düşürdü. Laz kültürünü araştıran Rizeli İsmail Avcı Bucaklışı ile 2003 yılında ilk Lazca Gramer adlı kitabı yazdı. Ardından yörede derleme yaparak, Laz Şarkıları kitabını çıkardı. En son, kendi adını verdiği, 38 harfli Laz alfabesini geliştirdi. Batumlu Iskender Çitaş'den bir yüzül sonra icat edilen ikinci alfabe, pek kullanılmasa da Kojima'ya aitti.

Ne olduysa, 2003 yılından sonra oldu. Kojima ikinci kez sınır dışı edilerek, Fransa'ya gönderildi. Türkiye'ye gelemede de Laz Kültürü adlı bir kitabın da editörlüğünü üstlenecek kadar yöreye bağlı sürdürdü. O kadar ki, fraksiyonlara bölünen Laz araştırmacıları arasında bölünme sebebi oldu. Bir zamanlar ortak kitap yazdığı Bucaklışı, şimdiki Kojima'nın dilbilim profesörü değil, Türkoloji üzerine eğitim almış bir dil meraklısı bir sahtekar olduğunu savunuyor. Hatta Kojima'yı 1970'de taşıyan Patnoslu köylüler gibi, "Ajan olabilir," diye düşünüyör.

Gelgelelim, Bucaklışı bile Goischi Kojima'nın Lazcaya katkısını reddetmiyor.

"Düşünsene," diyor, "Bir Japon, bizim Lazcaya konuşuyor."

Ağıt Ağacı

Öyküsü çamurdan başlayan bir gelecek. Çerden göpten çıkma görünen bir sevinçten ağır aksak geçerek ince ince damatılmış ve işte doyarsa soluklamak istediğin incelikle yeşertilmiş bir umudun hep önünde giden o gerçeğin artık yakınlaşmakta oluşu.

Sakinmadan bildiğin: Gerçek denildi mi laf yok! İşıltıları bulutlanmış denizden bir esintinin yayırlarak kıydan şöylesine salına salına dolaşarak gelmesi ve az sonra da varlığını belirginleştirmiş olacak o gitmişliğiyle sanki hemen uzaklaşmış gibi görünmesi yaşanırken...

Kalmış bir tuz tadı, -sanki.

Erken çiçek açmış erkilere, benimle ve bensiz.

Ah, unutulmayan günler seçkisi!
Yıkılıp kaldığın yerde gelip gelip seni bulan. Bir şey yokmuştan hep daha çoğunu çıkarıp çıkarıp senin önüne seren. Yaşamayı yine özenilir kulan senden hiç az olmayan o gizli güç, -unutulmayan...

Dünyada biri şu anda aldı kalemi eline, yine yazıyor. Duyuyor musun o küçük çocuk sesini?..
Güzel.

Dünyada biri şu anda duramadı, yine okuyor. Duyuyor musun o küçük kuş sesini?..
Güzel.

Aklık fikir. Ektim biçtim. Aldım sattım. Duygulandım duygu oldu duygudan. Güzel.

Yaralı günler.

Yetmişmiş günler yetişecek günlere az gelir. Yenilginlikte ustalaşarak geçti açılır kapanmaz yaralı günler. Sinama yanılmayı işlediğin biçimlemelerle koşa koşa gidilen yenilgiler toplamını artırma büyüterek.

Yıldaman, hiç yılmadan.

Yine kış gelecek diye -yaşamayı hep zorlaştırma alışkanlığınıla sevinerek ve bunu kendinden gizlemeye hiç de kalkışmadan, -en azından.

...

Söylemekten usandığın şeyi taşımaktan hiç kurtulamayıştan kaynaklanan, ısıltısız asla asla yadsınamaz bir gerçek.

Susamaktan da çok öte, suskun kalmış gibi. Kimseyle hep kimsesiz kalan bir alışkanlıkla. Hiç bilinmeyen bir örneği ısrarla çıkarmaya çalışarak. Bir dantel gibi inceden inceye işlemeye almış bir yorgunlukta.

Yani şöyle... Tasarınlanmış olandan hep başka sonuçlara vardıkça -bunalmayı hiç aklından geçirmeden- umutsuzluğa kapılmayı hep sonraya ertelerek, sonu gelmez bir özenle işlemeyi sürdürerek.

Günler geçiyor bir bekleyişle.

Ne zaman kendine okuyacaksın kendin için yazdığını?.. Kendinin hiç akساتmadan

belli olan ama ne zaman okunacağı belli olmayanı. Kendinin bilmezden gelerek merakını kendine karşı hep koruduğu o yazılmışı. Sabırsızlık sayılmasın diye bir huysuzlaşma göstermekten hep kaçınarak beklediği kendine yazılmışı.

Evett, İçerik hiç önemli değil sanki.

Önemini çoktan yitirmiş erken çiçeklenmişliği erik ağaçlarının.

Peki, sen hiç merak etmiyor musun, o kendine yazdığını ne zaman kendine okuyacağını?.. Yoksa, kendinden mi gizlemek istiyorsun nasıl merak ettiğini?.. Kendinden öyle gizleye gizleye nasıl da merak ettiğini?..

Evett, İçerik hiç saklı değil sanki.

Dertlenmeyi hep ısıtıp ısıtıp masaya getirir gibi, sükreteyi kendine öğretmeye çabaladığın o bitmeyen geceler. Ağlamadan. Kendine karşı öyle aşırı bir küçülmeyi sanki hiç yaşamadan. Kendine güzel sırtını döndüğün çiklmsı yokuş başları...

Uyanacağın gerçeğe iyi bak, çaya tek şeker karıştırmayı -elbet- unutmayacaksın.

Olabilir, dalgınlıktır: Karıştırılmış bir daha karıştırmak. Hadi hadi, yine kendine yüklenmeye başlama sabah sabah.

Yakışın... yakışmayan... aman hiç de yakışmayan bir üzümlüğün sarıp sarmaladığı, yaşlandııkça o çocuğu şişsellğine yeniden kavuşan ve kendisinden büyük ve anlaşılmış bir ağıt ağacı gibi taşkın bir görkemle inandırıcılık kazanmış ve onsuz edilemezmiş olan kendin: Böyle böyle kabul bağlamak bile olsa...

...günü sevdiğim dünya, eyyl.."

- **#1 NEW YORK TIMES**, Çöksatani
- **#1 AMAZON UK**, Çöksatani • **#1 INDIE**, Çöksatani
- **ENTERTAINMENT WEEKLY**, 2017'nin En Çok Beklenen Kitabı
- **TEEN VOUGE**, 2017'nin En İyi Genç Yetişkin Kitabı
- **AMAZON**, Ayın Kitabı (Mart 2017) • **iBOOKS**, Ayın Kitabı (Şubat 2017)
- **BOOKSELLER**, Ayın Kitabı • **TIME DERGİSİ**, En İyi Yeni Kitap
- **PUBLISHERS WEEKLY**, Haftanın Kitabı Seçkisi
- **NEWSWEEK**, En İyi Yeni Çıkan Kitap

Bu roman üçüncü bir şekilde günümüzü yansıtmakta ve bir değişimin gerçekleşmesi gerektiğini yüzümüze tokat gibi vurmaktadır. Adalet için verilen bu savaşa sırtınızı dönmeyin. Star'ın yanında durun.”

—ADAM SILVERA, *Az Biraz Müddet* romanının New York Times çöksatani yazarı

**TÜM
KİTAPÇILARDA**

www.yabanci yayinlari.com

İnternet satış: www.ilknoktas.com

f/yabanci yayinlari @yabanci yayinlari t/yabanci yayinlar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

Yazık!

Hani, olağanüstü günleri olağan gibi gösterip, neyimiz kötü oldu, demeye

getirenler var ya, bu sözün tamamının doğru olmadığını yine yaşayarak öğrendim.

Belçikalı turist: Türkiye'ye gitmek istemedim.

Ben: Neden?

Belçikalı turist: Ürkütüyor.

Biraz daha uzun olan bu konuşma Yunanistan'ın Samos (Sisam) adasında, konakladığımız otelin sahiline Temmuz ayı sonunda yaşandı.

Akşamından bir başka diyalog: Yer, Kuşadası'ndaki Milli Park'ı parmakla gösterip, "Yüzerek varılır," denilebilecek kadar yakınlıktaki Kerveli köyü. Otelin sahibi güzel bir turizm sezonu geçirdiklerini anlatıyordu keyifle:

Otel sahibi: Alman, Hollandalı ve Belçikalılara çalışıyoruz.

Ben: Yüzünüz gülüyor...

Otel Sahibi: Sizden (Türkiye'yi kastediyor) vazgeçenler de bize geliyor.

Ben: Neden?

Otel sahibi: Güvende hissetmediklerini söylüyorlar. Korkuyorlarmış!

Ertesi gün akşam Paleokastro köyündeydim. Köyde gösterişsiz bir lokanta var. Yolunuz düşerse mutlaka uğrayın. Triandafilos ve ailesi işletiyor. Lezzetlin mimarı Triandafilos suratı birer veya önceliği iş olduğu için gelen gidenle yüzgöz olmuyor. Oğul Sotiri, babanın aksine güler yüzlü bir genç. Servis ve hesap işlerine bakıyor. Ne baba oğlunun işine karışıyor, ne oğul babanın sınırları içine giriyor. Sotiri, Türkiye'de televizyoncu olduğumu öğrendiğinde kalkmaya yakın onunla da konuşuyorum.

Sohbetimizi bildik bir isimden, Acun'dan başlıyoruz:

Sotiri: Acun'un programları Yunanistan'da çok izleniyor. (İki programı varmış)

Ben: Bizde de.

Sotiri: Onu tanıyor musun?

Ben: Hayır.

Sotiri: Acun, Erdogan (yumuşak ç telaffuz ediliyor) ile çok iyi değil mi?

Ben: Öyle deniyor.

Sotiri: Senin Erdogan ile aran nasıl?

Ben: Tanışmayız. Birbirimizi bilmiyoruz.

Sotiri: Diktatör mü o?

Ben: Bilmiyorum, ama bana göre tek adamlığı çok seviyor.

Sizlerle, adada kaldığım birkaç gün boyunca aklıma kazıdığım üç farklı diyalogu paylaştım. Her biriyle konuşurken, dudağımdan dökülen "yazık," demek oldu.

Bu yazıyı yazmak o anlarda aklıma düştü. Yolculuğumuz, bir zamanlar gemi turizmiyle yıldızı parlayan Kuşadası'ndan başladı. Çoğul konuşmanın nedeni, çocuk çocuk ve yetişkinler dahil otuzdan fazla olmamızı. Hatta bazı arkadaşlar OHAL'e takılıp, izin alamamışlardı. Hani, olağanüstü günleri olağan gibi gösterip, neyimiz kötü oldu, demeye getirenler var ya, bu sözün tamamının doğru olmadığını yine yaşayarak öğrendim.

Kuşadası ne kadar sakin ise, feribotla bir buçuk saat mesafedeki Samos o kadar kalabalıktı. Konaklayacağımız yeri iyi ki kırk beş gün öncesinden ayırtmışız, yoksa sezonda yer bulmak olanaksız

olacaktı. Caddesi, dar sokakları, oteller, plajlar turist doluydu. Uçaklar tepemizden vızır vızır geçiyordu.

Samos, Türkiye'den vazgeçenlerin Ege Denizi'nde tercih ettikleri ilk yerler arasında. Oraya kadar gelip de Kuşadası'na gitmek istemiyorlar. Size, feribottan bir konuşmayı aktarayım:

Kaptan: Hep dolu gidiyoruz. Başka acenteler de bizim gibi.

Ben: Adalılar memnun o zaman.

Kaptan: Bizden memnunar. Özellikle esnaf.

Ben: Neden?

Kaptan: Yemeyi, içmeyi, eğlenmeyi seviyoruz.

Ben: Samos'tan geliriken durum nasıl?

Kaptan: Cötdürdüğümüzü getiriyoruz. Yabancı yok gibi!

Bizim liseli gurupla, -izmir Atatürk Lisesi 1985 mezunu olduğumu gururla belirterek devam edeyim- keyifli bir tatil yaptık. Gölümüze eğlendik, yaban elde huzur içinde kimsenin bize karışmayacağından emin olarak iki keyifli gün geçirdik; gündüze de güzeldi, akşamı, gecesi de... Sabah kahvaltıda oturacak yer bulmakta zorlandık, önden giden yer tutuyordu. Akşamın rezervasyonunu bir gün öncesinden yaptırıyorduk.

Ve bir zamanların meşhur Kuşadası Limanı! Yüzlerce turist taşıyan dev gemiler artık yok.

Pasaport kontrol noktasından geçiş yapanların büyük çoğunluğu bizim insanlarımızı. Liman içindeki dükkanların büyük bölümü kapalıydı. Açık olanların çalışanlarının suratı mutsuzdu. Yaz günü

civil civil olması gereken liman caddesinde kuru kalabalık dolaşıyordu. Avrupalı turist nadiren göze çarpıyordu. Kentin enerjisi bitmişti, bitirilmişti. Taksici beni ve eşimi otele bırakmak için kontağı çevirdi:

Taksici: Karşısı nasıl abî?

Ben: Kalabalık.Burası nasıl?

Taksici: İlk yıldı çok kötü, dükkanların halini görüyorsunuz. Bazıları Karadağ'a gidip mekan açtı! İrlandalı ben müşterim vardı.

Ben: Eee..

Taksici: Kadının, kendine ait evi vardı. Havalimanından alırdı, sezon bittiğinde bırakırdım. Dört ay kalırdı burada.

Ben: Eee...

Taksici: Kadın, korkudan evi sattı. Ara ara konuşuyoruz. İspanya'ya gidiyormuş artık. Ama akli burada.

Geceyi geçireceğimiz otelin önünde indik. Fotoğraf çektiyip taksiciyle vedalaştık. Otel, Samos adasındaki mekandan daha kaliteliydi, "lüks," diyebileceğim standartlardaydı. Biliyor musunuz, otelin kapısından girdiğimizde boş olduğunu, bu mevsimde olmaması gereken sessizlikten anladık.

Sabah olduğunda Armağan ile kahvaltıya indik. İkimizin aklına karşı taraftaki kahvaltı anları getirdi. Orada kahvaltı menüsü ne kadar zenginse, biz de o kadar basitleştirilmişti. Orada başlanan masa anında dolarken, burada parmakla sayabildiğimiz miktarda masa doluydu. Ben, yirmi civarında masa saymıştım.

Kahvaltı masasında sosyal medyadan yansıyan bir haber dikkatimi çekti. Yaşadıklarımı doğruluyordu: "Avrupa sonuncusu: Turizmde sadece İstanbul'un gelir kaybı bir milyar avro."

Türkiye fiyatı düşürmesine rağmen ülkeye Avrupalı turist çekemiyordu. Geçen seneye göre yüzde 0.1'lik (binde 1) otel doluluğu ise unutulmamış, yazılmıştı: Dolulukta binde 1'lik bir artış!!! Çıkışta resepsiyondaki genç arkadaşla ilk soran ben oldum bu defa:

Ben: İşler nasıl?

Otel görevlisi: Kötü değil, çok kötü.

Ben: Zaten kahvaltıdan anlamıdım. Karşıdan geliyoruz.

Otel görevlisi: Orası nasıl?

Ben: Dolu.

Otelden ayrılırken, "Yazık, ülke ne günler yaşıyor," diye konuştuk eşimle.

Denizden ovaya, turizmden tarıma

Tatil sonrası bizim için de mesai günüydü. Çünkü ev salçasına başlanacaktı. Kapa (kırmızı büyük olan) biberler için Ödemiş yolu üzerindeki Konaklı mahallesine gittik. Çiftçi Fatih ile mahallenin girişindeki kahvede buluştuk. Genç bir adamdı. Gün boyu güneş altında ter döküp kavrukluğundan boynundan yukarıya iyice esmerleşmişti. Elleri kuruydu; sert ve nasırlı. Bu buluşmalarda konuşmadan olmuyor; ya onlar merak ediyor, ya ilk soran sen oluyorsun: Nasıl durum?

Çiftçi Fatih: Üç yıldır domatesin fiyatı değişmedi. Seneye domates, biber ekmeyeceğim. Amelesi bile

kurtarmıyor artık. Seneye mısır ekeceğim. Masrafı bu kadar değil.

Hâlâ dinliyordum.

Çiftçi Fatih: Ne olacak bizim halimiz? Biz üretmezsek kim ne yiyecek?

Diyemedim bir şey. Zaten desen ne değişecekti ki? Tarlaya gittik, biberleri aldık. Sonra yeğenleri ile birlikte fotoğraf çektik. Umarım, çiftçi Fatih ile seneye tekrar karşılaşabiliriz. Umarım.

Bu diyalogun aşkında, internette doluşırken kapsamlı ithalat haberini gördüm. Devlet, yüzbinlerce küçükbaş ve büyükbaş hayvan ithal edecekti. Gümrük vergisi düşürülen hububat da ithal edilecekler arasındaydı, piriç de vardı. "Yazık, ülke ne hale geldi!" dedim bir daha.

Bu yazıyı salıya denk gelen 1 Ağustos tarihinde kaleme aldığımda, vakit öğle sıralarıydı. Hava sıcak, karşılıklı açık pencerelerden giren kuzeyli rüzgarsa biraz olsun serinletiyordu içeriyi. Sıcaka bir de, "Yazının sonunu nasıl bağlayayım?" diye kafamda cümlelerle boğuşuyordum. Telefonumda whatsapp mesajı çınladı. Saat 14.35'di. Son üç rakamı bende saklı olan +4915236670... telefonundan gönderilen mesajda şöyle denmekteydi: "Ne haber LAN vatan haini köpek" (nasıl yazıldıysa öyle yazdım) Google amcandan arama yaptırdığımda Almanya'dan bir numara olduğunu öğrendim.

Koca bir iç çekme eşliğinde içimden, "Yazık," dedim yine. Bu kez ülkem için değil, olan biteni görüp gidişatı anlayamayan bu zat içindi.

Sevgili 26 Yaşım

Sen ömrümün en mutlu ilk yaşıydın. İstanbul'a yeni gelmiştim o yıl. Kalamış'ta küçük bir bahçe katını bir kız arkadaşımla paylaşıyordum.

Berlin'in soğuk kışları taze bir aynıdı hafızamda. Ankara'yı ise "uzak çocukluğum" sanıyordum. İnsan yirmili yaşlarındayken ne kadar uzaklaşmış olabilir ki çocukluğundan?

Apartman merdiveninin altına düşen oda da yeni işim, yeni hayallerim, yeni hayatıma uyandığım o sabahlar "Ahhh! Sonunda ne kadar mutlu muyum" diye düşünürdüm.

Sana bu mektubu 45'imın son günlerinde yazıyorum...

Bu Eylül 46'ya merhaba diyeceğim. Belki bir gün ışık hızında yolculuk yapabilmeyi başarırsa insanlık, zamana durduğu gibi durmaz, bu mektuplar, sahibine ulaşır. Bir biçimde okuyabiliriz kendimize yazdığımız geçmiş ve gelecek mektupları.

Seni şu yirmi yılda başımıza gelenlerle uyarabilecek olsaydım acaba o hataları yine yapar mıydık? O hataları yapmasak bu doğruları bulabilir miydik? Bugün tuttuğum ve doğruluğuna "şimdilik" bütün kalbimle inandığım o sonuçlar o yanlışlardan çıktı nihayetinde.

O yirmi yılın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini hiç anlamadım.

Ama ta çocukluktan gelen bazı kırkklar, bereler vardı ki onlar nasıl bu kadar uzun sızdılar onu da bilmiyorum. İnsan kalbinin manevi romantizması ilerleyen yıllar içinde kendini daha çok gösteriyor biliyor musun...

Dizleri yağmurdan önce ağrıyan babaannem geliyor şimdi gözümün önüne. Çatık kaşlarını göğe çevirip "Yağmur geliyor" diye mırıldanışı...

İşte öyle bir his veriyor insana önceden, olabilecekleri hissedilen kalp önden önden sızlamaya başlıyor. Bir çocukluk alışkanlığı diyorsun adına.

İyi mi bu, inan bilmiyorum. Bildiğimi anlatayım istiyorum ama hiçbir genç ruha o sesi duyuramıyorum.

Sonra anımsıyorum: "Kalp hep bildiğini okuyor."

Çünkü en çok kendi haklılığına inanıyor. O haklılık inancı değil mi zaten insanı başkasına sağır ve kör eden.

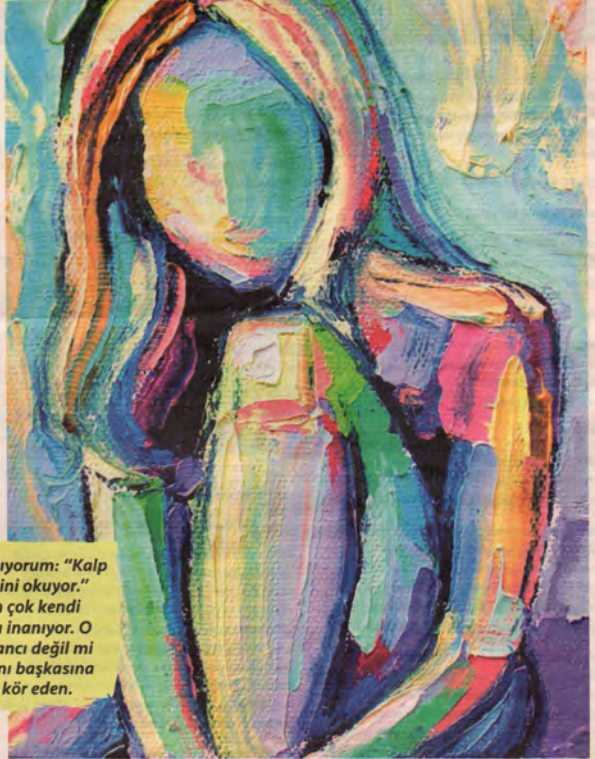
Oysa...

Oysa şimdi biliyorum ki bana yapılan haksızlık

İnsanyimlili yaşlarındayken ne kadar uzaklaşmış olabilir ki çocukluğundan?

Apartman merdiveninin altına düşen odada yeni işim, yeni hayallerim, yeni hayatıma

uyandığım o sabahlar "Ahhh! Sonunda ne kadar mutlu olduğumu" düşünürdüm.

Sonra anımsıyorum: "Kalp hep bildiğini okuyor." Çünkü en çok kendi haklılığına inanıyor. O haklılık inancı değil mi zaten insanı başkasına sağır ve kör eden.

benim bir başkasına haksızlık yapabilmem için bir neden değilmiş. O çok inandığım "mağduriyetim-iz" hrıcnlıklar, düşüncesizce atılmış adımlar sırasında sırtımı dayadığım çürük bir duvarmış.

Bir hatayı herkesin yapıyor olması, toplumsal kabul görmesi, o hatanın yeniden kabul edilmesi...
Yine de...

olduğu anlamına gelmiyor. Bana onlarca kez yalan söylenmiş olması benim bir kez için bile olsa yalan söyleyebilmem için bir gerekçe olamaz değil mi? Adına ister siyaset, ister savaş kuralı, ister iş dünyası, yeni düzen, geçer olan sistem de...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://irantey.org>

İnsanın kendi suçuna kılıf uydurması değil mi yani şimdi o büyük körlük?

"İnsan bastı küçümsüyor" derdi öğretmenim.

"Dürüstlük, canlıyı sevmek, adalet insanı... Taşımamız gereken insanı özelliklerdir bellette, buna şüphe yok" diyen bazı ezercilerle bakıyorum. Kalabalıklarda daha da yükselen sesleri, ait olduklarını düşündükleri o sınıf için hiç inanimadan giydikleri o zırları hangi tarafa olursa olsun hiç değişmiyor sanki...

"Onlar yalan haber yapıyorsa biz de yaparız" diyorsak yalancılık oluveriyoruz bir anda işte.

"Onlar algı yönetiyor, biz de yönetiriz" diyorsak biz de oradayız, aynı dengedeyiz demek ki, "onlar" dediklerimizle aynı yerde...

Gerçek biriciktir, yönetime ihtiyaç duymaz ki.

"O beni aldattı, ben de onu aldattım" diyen bir insanın, "Benim evimden çıldır ben de gidip başkasından çalabilirim" diyenden bir farkı var mı?

"Sıcak savaşta bizim kadınlarımızda da onlar tecavüz etmişti o yüzden biz de onların analarını bacılarını..." dediği zaman "insan" öç mü almış oluyor?

İnsanın gözü karanlığa çabuk alışıyor.

O karanlık gerçeği ayırt edebilmesi o kadar güç ki. Söylenileri yaparak bir günü daha bitirmek kolay ama gerçek ve sahteyi ayırmak imkansız. Karanlıkta kalabalık olmak korumuyor insanı.

Dişarı çıkabilmek için tek başına ayağa kalkmaya cesareti olanı da diğerleri kolumdan çekiyor daima. Cesaret o kalabalıktan ayrılabilmektir. Yalnızlığı göze alabilmekte aslında.

Bedeli ödenmemiş hiçbir gerçek yok hayatta.

Baştan ödersin ya da sonunda. Ama bir gün mutlaka.

Sevgili yirmi altı yaşım...

Zamanda yolculuk olursa ve bu mektup eline geçerse öfkeni seni yönetmesine izin verme sakın... Bütün hatalarına bir anlık öfkyle başla din zira. Şeytan bir irkilme baktı, gerisi zaten onun işiydi.

Sonra... Sonrası su ve toprak. Başı ve sonu hikayenin.

Bir de...

Herkes sanıyor ki sadece güçlüler kazanıyor. Ama hepisi unutuyor, sadece iyiler güçlü kalıyor.

Azıcık Dingin Bir Zaman...

Azıcık dingin bir zaman... azıcık dingin bir sevgi...

azıcık dingin bir yazı... azıcık içimize bakarsak,

orada bize gülümseyip duran bir sonsuz çeşitlilik.

Modern zamanların insanı, ölümlük bir illüzyonu yaşıyor. Her şey sahibi olduğu sanısı, her şeyin gücünün yeteceği yanılsaması, her şeyin kendisinin etrafında döndüğü kuruntusu... Oysa, bütün zihinsel melekelerini teslim alan bir hız, bir çeşit dine dönmüş bir hız, akını da kalbini de bir burğak gibi oya oya yerin dibine doğru çekip götürmektedir bu yalnızlığı ya da ölüme geçilemez bir baş dönmesi, onu, oturduğu gerçeklik kaldesinden koparıp, tanırsal bir kibirle, her şeyi küçümseyerek bakmasına yol açmaktadır. Ancak o, nice zamandır bir gölgedir, başkaları gördüğünde ete kemiğe bürünebilen bir hayalettir. 'Zamanın ruhu' mu diyorodu, birileri... Doğayla bağlarını koparıp uygarlık denilen cenderenin içine girdiğinden beri bütün iyilik duygusunu, başkalarını anlama ve sevmeye yetisini, bir avuç alan içinde yüzlerce bitki, ağaç, çiçek ve börtü-böceğin nasıl beraber yaşadığı bilgisini ve görgüsünü kaybetmiştir. Çok gerilerde kalan bu yitlik cennet onu, gündelik ilişkilerde akıl almaz bir kabalağa, kıyıcığa, yalnızlığı yuvayıp atmıştır. Bu yenilmişin yarattığı toplum, nasıl, güce tapınmayla, şiddete secde etmeye, hayranlık duygusunu biricik erdeme dönüştürmeyle soluk alabiliyorsa, yaptığı, yarattığı sanat da şiddetle bir zeka oyununa kendi işi...

"ben"ini bütün bir topluma girdirme kibrine, bir Narcissus teşhirine dönerek soluk alabilecektir, alabilmektedir. Yarattıcılığın gereksindiği sabır uçup gitmiştir. Bu, sözü çiğlestirecek bir kötülük, bir çaresiz zaafıdır. Toplumun dertlerini, insanların yaşadığı var oluş sorunlarını, sanatsal yararı için kabalık saymaya başlayan bu yabancılama, ister istemez yaratıcı-öznenin cümlelerini kendi ben'ine hapsedecek ve yazdığı şiri halsiz düşürecekler. Oysa, genlerinde can çekişen bir eski zamanı azıcık anımsayabilse, insanın varlığını, kendi dışındaki bütün canlı-cansız varlıklardan oluştuğunu görecektir. Bu varlıkların başında da, hepsi de tek tek insan kadar değerli, insanın kalbinin hızasına yazılı, ağaçlardan kuşlara, sulardan bozkırlara, serçelerden kedilere... doğanın bütün varlıkları bulunmaktadır.

Budur, insanın varlığının ve sözünün büyüdüğü yücelik. Azıcık dingin bir zaman... azıcık dingin bir sevgi... azıcık dingin bir yazı... azıcık içimize bakarsak, orada bize gülümseyip duran bir sonsuz çeşitlilik. Alaattin Şenel'in, "Evrimin altın anahtarı çeşitlenmeden yanadır," sözünü, "Yazının altın anahtarı, çeşitlenmeden yanadır" diye okumanın zamanı geçip gitmektedir...

El Âlem Zorba Seviyor Diye

Zorba Mı Olalım?

Bu aralar başında boza pişen biri varsa o da Amerikan Başkanı Donald Trump. Kampanyası boyunca Müslümanlara, Meksikalılara nefret kustu; Meksika ABD sınırına duvar öreceğim, parasını da Meksika'ya ödeteceğim gibi çığgın önerilerle bulundu. Bu deli adam nasıl olsa seçimi kazanamaz gözüyle bakılıyordu, ancak kentli parlak çocukların öngörüsü tutmadı, sandıktan Trump çıktı. Ancak seçildiği günden beri Trump'ın başı dertten kurtulmuyor.

Başkanlık koltuğuna oturduğundan beri emlak kralı, eski TV yıldızı yeni siyasetçi Donald Trump'ın işi zor. Seçimleri kazanmak için Rusya ile işbirliği yaptı mı yapmadı mı meselesi başını ağrıttı. Ağır bir itham, kanıtlanırsa ucu, bırakan görevden alınmayı, vatana ihanete kadar gider.

Konuyla ilgili FBI inceleme başlatmıştı, bu inceleme sürerken Trump yakın ekibinden birkaç ağır topun kellesini aldı. Kan kaybetti ama kendince kaybettiği kanın intikamını da aldı. FBI Genel Sekreteri James Comey'i görevden aldı. Bunun ardından Kongre'de, Trump - Rusya ilişkisini araştırmak üzere bir komisyon kuruldu. Son noktada Trump -Rusya meselesini Kongre'de inceleyen komisyonun başkanı Robert Mueller'i Trump görevden alabilir deniyor.

Trump yönetime sürekli yeni isimler atıyor, atadığı her isim şaşırtıyor, bu isimler genellikle görevlerinin ilk on gününde saçma sapan, skandal açıklamalar yapıp kovuluyorlar. Washington tam bir kaos içinde. Savaş çok da çirkinleşti, Trump'ın Meksika Başkanı ve Avustralya Başbakanıyla yaptığı resmi telefon görüşmeleri basına sızdırdı. Bu tip konuşmaların sızabilmesi şu demek, ya Trump ekibinden biri

köstekbek ya da Amerikan gizli servisleri artık ağıttan belden aşağı vuruyor. Nihayetinde, perde arkasında ne oluyorsa olsun, gazeteci gözüyle özetle, basına malzeme çok.

CNN America, bizim buradaki Sözcü gibi. Trump ve yönetimiyle ilgili açık buldu mu bırakmıyor. Tabiri caizse acımadan vuruyor. FOX TV tam terti, Trump ne yapsa doğrudur havasında. Amerikan televizyonlarına bakarak toplumdaki yanılmayı görmek mümkün.

New Yorker dergisi Trump'a oy verenlerin son keredede nasıl daha fazla Trumpçılaştığını yazmış. Peter Hessler'in konuyla ilgili oldukça detaylı yazısında Amerika'nın ortasında, Bible Belt, yani İncil Kemerini denilen bölgede medya ve sistem Trump'a vurdukdaki Trump'a bazı kitlelerin bağlılığının arttığını görüyoruz.

Grand Junction kenti dergide incelenmiş. Grand Junction, kırsal bir kent, uyuşturucu kullanımı çok yüksek, son üç yılda suç oranı yüzde 65 artmış, intihar oranı yüksek. Grand Junction doğalgaz kuyularına sahip, ana geçim kaynağı bu, ancak gaz çıkarma işleri neredeyse durmuş bu da kente işsizlik ve bunalım olarak geri dönmüş. Grand Junction tahmin edebileceğiniz gibi Trumpçı.

Trump'ın seçim kampanyası sırasında, 2005 yılında bir diziyi konuk olduğunda yapımcıyla yaptığı özel konuşma basına sızmıştı. Bu içgenc konuşması Washington Post yayınladı. Trump, "Ünölşen

her istediğini yapmana izin veriyorlar, kanyı a... dan yakalayacağsın" diyorur. Kentli kitleler için kabul edilemeyecek derecede içgenc ifadelerdi bunlar. Ancak kırsalda, mesela Grand Junction'da böyle olmamış, kente bu video basına sızdıktan hemen sonra kadınlar Trump'a destek mitingi düzenlemişler. Bu mitinge katılan 60lu yaşlarında Karen Kulp "Trump kötü birisi değil, ırkçı ya da seksist değil, Amerika'yı yeniden ayağa kaldıracak, inanıyorum" diyor. Şimdi Grand Junction'da

kadınlar "Tanrıma bize Trump gibi, bu ülkeyi yeniden ayağa kaldıracak bir Başkan verdiğin için sana minnettarız" diye dua ediyor. Kathy Rehberg, "yahu ben papaz seçmiyorum ki, başkan seçmiyorum. Bodrumunu sıçan bastırıya, sıçanı en iyi kim öldürcekse onu seçerim" diyerek, neden Trump'a oy verdiğini açıklıyor.

Roy Scott, "Her sabah 'Bakalım Trump'a bugün nasıl saldırırcaklar' diye uyanıyorum. Ama bütün bu saldırıları o kadar güzel savuşturuyor ki" diye anlatıyor. Matt Peterson, bir başka vatandaş, bütün bu Rusya meselesini komplolar olarak görüyor "Demokratlar sandıkta kazanamadılar, Başkan'ı görevden alarak aklıları sıra iktidara gelecekler. Halbuki önce kendilerini baksınlar, seçimde kaybettikten sonra kendileri yönetimlerini bile değıştirmemişler" diyor.

Basın, kurumlar Trump'ın üzerine gittikçe, bu tip seçmen Trump'a daha çok bağlanıyor. Kırsal, yoksul bölgeler buralar. Avera! Amerikalılar, hiçbirinin pasaportu bile yok. Birakin yurt dışına

Cehalet zorbaya oy veriyor diye zorbalaşmak, seksizm satıyor diye ataerkilliği kulağımdan dökmek mi çare?

çıkması, bulunduğu eyaletten bile ayrılmayacağı hayli fazla. Sisteme inançlarını yitirmişler, açlar, umut istiyorlar, yabancılardan korkuyorlar. Bütün Müslümanlar onlara göre terörist. Bilmiyorlar çünkü, kasabalarına daha önce hiç Müslüman biri gelmemiş muhtemelen. Aile planlama merkezi, malum muhafazakârlar doğum kontrolüne karşı olduğu için, kapatılmış; üç beş çocuğu olan gençler kadınlar var. Korkmuş ve yitmiş insanlar bunlar. Küçük hayatları var, en büyük eğlenceleri Pazar günü kiliseye gitmek, konu komşuyu görmek.

Bu komünitelerden parlak kimi çocuklar da çıkıyor, New York onlardan biriydi konuşmuş, 26 yaşında, Demokrat Parti'nin bölge yöneticilerinden Jariel Brameier. Brameier 16 yaşında hamile kalmış, ondan sonra siyasete girmeye karar vermiş. Kızı üç yaşındayken, ufkluğu sırtına alıp, Obama için kapı kapı kampanya yapmış. "Trump'a oy veren herkes cahil ve ırkçı diye düşünüyorum ama öyle değil, mesele daha karmaşık. Grand Junction'da bunu gördüm, kişilerin yaşadığı acı tecrübeler siyasi eğilimleri etkiliyor" diye anlatıyor. "Onları anlamalıyız, yoksa oy verme paternlerini değiştiremeyiz," diyor.

Trump beşinde de aslında bir emsal, Amerika'nın incli Kemer'i de dünyada tek değil. Benzer bölgeleri, bu bölgelerdeki siyasi eğilimleri birbirlerine benzeşmeleri açısından karşılaştırebiliriz. Nedicede hepimiz insan evladız, eğilimler çok radikal biçimde birbirinden farklı olmayabiliyor.

Çıkmaş şurada, bu kalabalıkların neden aklı yarım, devri geçmiş seksist televizyon yıldızlarına, maço zorbalara oy verdiğini anlayabiliyoruz. Kirsalın eğitimsizliği ve acımasızlığıyla harmanlanmış, korku ve umutsuzluk. Normal siyasi organizasyonların bu görhurlan nasit yakalayabilecekleri ise bir soru işareti. Çahalet zorbaya oy veriyor diye zorbalasamak, seksizm satıyor diye ataerkilliği kulağımızdan dökmek mi çare?

Muhtemelen sağduyunun bize söylediği anlarken, anlamaya çalışırken benzeşmek olmamalı. Yoksa dünyayı dediler yönetmeye devam edecek. Yahu canım halk da bunu sevir diye hükükleşmenin, lümpenleşmenin sonu yok zira. Siyasi partilerin, görevi, habire anket yaptırıp eğilime göre, nabza göre şerbet vermek olmamalı, siyasi partiler, dönüşürücü yeni siyasi stratejiler belirlemek zorunda.

Haluk Levent'in Ahbapları

İnsanlar biyolojik doğumlarının yanında, hayatta kendisini birden fazla kez doğurabilir. Üstelik bunun için ölmeye falan gerek yok, eski hatalardan ders çıkarıp bu derslerin ışığında kendi varlık savaşını verebilir, kazanabilir ve aradığı anlamı sonunda yaratabilir insan. Haluk Levent benim gözümde böyle bir adam. Şarkıları ben dinledi, bazı şarkıları Avrupa ozanlarıyla yarışacak kadar iyi sözlerle sahipti ve Anadolu geleceğinin peşini hiç bırakmadı. Ancak yaşadığı sorunlar sebebiyle kendisini çok uzun bir dönem göremedik. Oysa bugün en "cool" takılan insanlar da emin olun bir dönem sıkı birer Haluk Levent dinleyicisiydi.

Ben Haluk Bey'e karşı hep nötr hisler besledim. Şarkılarının çoğunu biliyordum ama onu dinlemek için özel uğraşım olmamıştı. Hiç konserine gidip kendimi yerlere atmadım, kasetlerini dinleyerek geceleri uyusuz kalmadım. Ama bir yerde denk geldiğimde dindirdim. Aslında o zamanlar dinlemediğim için şimdi biraz pişmanım diyebiliriz.

Pişmanlığımın altında ikinci "altın" dönemini yaşayan Haluk Bey'in geçmişinde hakim olmamak yatıyor. Uzun süredir sessiz kalıp kendisini unutturan Haluk Bey Twitter'da kendini yeniden doğurdu. Yaptığı esprileri, kendile dalga geçmesi, yaptığı özeleştirilerle hepimiz için samimi bir abi imajı çizmeye başladı.

Bu yüzden yazımın devamında kendisine 'bey' diye değil 'abi' diye hitap edeceğim. Ben Haluk Abi'nin ikinci döneminde kendisini yakından takip ediyorum. Sosyal medya adresini evin salonuna çevirmeye başladığına yakından şahidim yani. Doğum gününe çağırılanlar, borç para isteyenler, ayrıldığı sevgilisi için aracı olmasını isteyenler tutun her gün onlarca isteğe bir şekilde cevap veriyor.

da takipçilerin istekleri de artmaya başladı.

"Fark yaratmak", "farklı olmak" gibi kavramlar sürekli gözümüze sokulurken, günlük hayatımızda hepimiz farklılıklarımıza odaklanmışken kitlelerin birbiriyle aynı yanlarından tutup onları bir araya getirmeye çalışmaya başladı Haluk Abi. Bir gece espriliye karışık AHBAP adında bir oluşum kurdu. Açılımı Anadolu Halk ve Barış Platformu. Espri ile karışık kurulan bu yapı hızla genişlemeye başladı. Burs isteyenler, ev arayanlar, yurt bulamayanlar, hasta bakıma ihtiyaç olanlar, kimsesizler, şahipsizler, ortada kalanlar, terk edilmişler bir bir bu gruba yazıp yardım istemeye başladı. Haluk Levent'in yönlendirmesiyle insanlara yardım yapılmasına ve bulundukları yerlerde insanlar birleşmeye başladılar.

AHBAP oluşumu yalnızca bireysel sorunları çözmeyi amaç toplumsal sorunlara da el atmaya başladı. Bilinçli veya bilinçsiz olarak çıkan orman yangınlarının tahrip ettiği yerleri

yeniden fidan dikmekten tutun öğrencilere karşılıksız burs vermeye kadar birçok iş geliyor artık ellerinden.

Haluk Levent'in de AHBAP oluşumunun da hızla gündem olmasının bir nedeni de diğer gündemlerin çok beter olması. Her gün

kötülüğün artarak büyüdüğü ölkede

en ufak iyilik tohumlarının büyüüp tüm ülkeyi sarması çok umut verici bir durum. Karanlığın arttığı, kötülüğün çok geldiği yerlerde Haluk Abi gibi insanların çıkıp kocaman bir aileyi ortaklaştırmaya muhteşem bir şey. Onun güzelliğine çok daha önceden dahil olmadığım için için biraz buruk ama sonraki dönemini gördüğüm için de kendimi mutlu hissediyorum. Bu güzelliği bize yaşattığı için çok Abi'ye teşekkür ediyorum.

**Karanlığın arttığı,
kötülüğün çok geldiği
yerlerde Haluk Abi gibi
insanların çıkıp kocaman
bir aileyi ortaklaştırması
muhteşem bir şey.**

Geçmişsi Silmek

Kışın en soğuk gecelerinden birinde başlamıştı sorgulamaya. O gece işimi gücümü

bırakıp bütün sorularını cevaplamaya çalışmıştım. Zaten saklayacak bir şey yoktu.

Mutsuz ruhlar, ancak benzerlerinde temize çekebilir kendilerini.

Babamı hiç tanımadım," dedi. Daha önce defalarca konuştu bu konuyu. Ben ne

zaman bir şeyler yazmak için çalışma masamın başına geçsem, karşıma kurulup aynı defterleri açmaktan hoşlanıyor. Yavruları böyle değildi, çok oyuncuydu. Masadaki kalemleri yere atar, bilgisayar ekranının önüne yatar, ayaklarını ısırdırı. Yine de yüz vermezsem, karşı konulmaz sevimliliklerle dikkatimi dağıtmayı başarırdı. Şimdilerde tek derdi geçmişsi kurcalamak. "Babam kimdi? Anneme çarpan arabayı bulduran mı? Süt annem nerede şimdi? Kardeşimi kime vermişler?"

Kışın en soğuk gecelerinden birinde başlamıştı sorgulamaya. O gece işimi gücümü bırakıp bütün sorularını cevaplamaya çalışmıştım. Zaten saklayacak bir şey yoktu. Ben biliyordum

gerçeklemiş. İki yavru ölü doğmuş. Mahallenin kediseverleri müdahale etmemişmiş, kardeşinle sen de ölü doğacakmışsınız. Anneni ve sizi kucaklayıp kollarak veterinerine yetiştirmişler. O kargaşada kimse çarpyı kaçan arabayla ilgilenememiş. Bir sen, bir de kardeşin sağ kurtulmuş o kazadan. Sonra sizi yeni doğum yapmış bir kedinin memesine vermişler. O günleri sen benden daha iyi hatırlırsın."

Patisini kulağının üstünden şöyle bir geçirip en bilgilci haliyle anlatmıştı süt annede geçirdiği günleri. "Altı yavrunun arasından bir meme başı bulmaya çalışmanın ne demek olduğunu sen bilemezsin. Üstelik kardeşimle ben erken doğduğumuz için

Süt annem olmasaydı başaramazdık. Ensemizden tutar, süt dolu memelerine yerleştirirdi bizi. Sonra yine iteklenirdik, yine mücadele verirdik. Ben bu günlere kolay gelmedim anlayacağın."

Hüzünlendim o gece. Salondaki kanepede kucak kucaka uyuyuştuk Silgi'yle. Çenesini elimin üstüne yerleştirmiş, gece boyunca çekmeye izin vermemişti. Her tarafım tutulmuştu. Ama geçmişini derdini o sarılmaıyla sildiğimizi düşünerek rahatlatmıştım.

Olmadı. Silemedik. Silgi, geçmişini silmemeye kararlıydı. Her bulduğu fırsatta yeniden sordu. Ne zaman yazmaya otursam, o da gelip karşıma kuruldu. Kuyruğunu altına alıp başladı sormaya.

"İyice takıntılı bir kedi oldun," dedim bir gece. Aynı şeyleri anlatmaktan yorulmuşum. Süt annesini bulmakla, kardeşinin verildiği evin adresini soruşturmakla, annesine çarpan arabanın peşine düşmekle uğraşamayacağımı defalarca anlatmıştım.

"Takıntılı demeyelim," diye mırıldandı. "Merak demek daha doğru olur. Bunun için de yapabileceğim bir şey yok. Biliyorsun, yapımız böyle. Bazen kendimi engellemeye çalışıyorum ama olmuyor işte."

"İyi de, kedilerin merakı yaşanan anla ilgilidir. Çevrede ne oldu, sağda solda ne var, şuraya gidersem ne olur, buradan atlarsam nereye giderim falan... Seninki tuhaf bir durum. Geçmişini merak eden başka kedi tanıyor musun?"

"Sorum da bu zaten. Senin yüzünden başka kedi tanımıyorum. Aldın getirdin beni bu eve, yalnızlığa mahkum ettin. Benim dışarı çıkmam, başka kedilerle takılmam lazım. Onların hikâyelerini dinlemezsem, kendi hikâyemle karşılaştıramam ki."

"Bu yaptığına duygu sömürüsü denir. Korunaklı bir alanda olmayı seven sensin. İstersen hemen açayım kapıyı, istediğin gibi takıl. Hatta seni arabanın çarptığı sokağa götürüp bırakayım. Belki kolkaya kolkaya bulursun sorularının cevaplarını."

Sesim yükselmişti. İstemedim. Uzun uzun baktı gözlerime. Aldırma bir ifadeyle patisini yalamaya başladı. Durdu. Alttan almaya niyeti yoktu.

"Haklısın," dedi, "sokaklarda yayayacak cesaretim yok. Çikip gitsen bile geri dönerim. Bu evin rahatsızlığa alıştım. Ama çok daha önemli bir şey var, onu unuttum."

Gerisini söylemesine gerek yoktu. O çok daha önemli şey'in ne olduğunu ikimden de biliyorduk. Seviyorduk birbirimizi. Sen aklımda sürekli paylaşıyorduk. İçimizden neşe taşıyan anlarda yerlerde yuvarlanarak oynular oynamıştık. Birlikte uyuyuş, birlikte uyanmıştık. Silgi, hayatıma girdiği gün değiştirmişti beni.

"Bunu biliyordum," dedim. Gereksiz yere

öfkelenmiştim. Elimi yavaşça uzatıp iki kulağının arasını kaşımaya başladım. Önce bıraktı kendisini, gözlerini kapatıp mırıldandı. Sonra aninden çekti başını. Gözlerini faltaşı gibi açıp "Peki o zaman sen anlat babanı," dedi, "babanı, anneni, kardeşlerini, arkadaşlıklarını anlat bana."

Birden uzak denizlerden gelen bir fırtınanın sesi doldurdu odayı. İçimdeki dalgaların, bir kediden gelen soruyla zamansız kabarcacağına bilemezdim. Oluyormuş demek. Geçmişini bilmeyen kediler, geleceğini kuramamış insanları bir bakışla avcunun içine alabiliyormuş.

Sessizce önüme eğdim başımı. Gözlerinin hâlâ üstümden olduğunu hissedebiliyordum. "Yapma bana bunu Silgi," diyebilirdim. Mırıldanarak. "Kendimle yüzleştirme beni. Buna cesaretim yok."

Yerinden kalkıp kucağıma atladı. Küçük bir daire çizip yerleşiverdi. "Amacım seni üzme değil, sadece beni anlamamı istiyorum," dedi. "Bazı geceler korkunç kâbuslar görüyorum. Daracık bir yerdeyim, üstüme doğru bir araba farı geliyor. Yaklaşıyor, yaklaşıyor. Kaçamıyorum. Kıpırdayamıyorum. Bir anda bembebay oluyor her şey. Korkuyla uyanıyorum. Sana bakıyorum. Senin de bir kâbustan kurtulmaya çalıştığını anlıyorum. Ter içinde kalmış yaştığında bir sağa bir sola çeviriyorsun başını. O kadar üzülüyorum ki, uyandırıyorum seni."

Gülümsedim. "O uyandırmaların nedenini bilseydim seni yataktan atmazdım," dedim. O da güldü. "Boş ver, aldırıyorum ona. Nasıl olsa, iki dakika sonra yine çıkıyorum yatağa," dedi.

Kuyruğu tatlı tatlı dalgalanmaya başlamıştı. Sohbetin iplerini ele geçirmenin huzuru sarımsı bedenini. Mırıltısı içimi kapladı.

"Belki de hata bende," dedi, "boşuna soruyorum geçmişimle ilgili soruları. Seninle yeni bir hayata başlamış olmakla yetinmiyelim. Mutsuz ruhlar, ancak benzerlerinde temize çekebiliyor kendilerini."

"Yatalım mı?" dedim.

"Biraz daha duralım böyle," dedi. "Zihnimiz kâbuslardan arınana kadar duralım. Yorgunluktan sızana kadar duralım. İyi bir uyku ikimizde de iyi gelecektir. Sonrasında ikimiz de yeni bir güne, yeni bir hayata güzelliklerle uyanırız."

"Uyanınız," dedim. Sırtını okşarken belli belirsiz mırıldandım. "Zaten kediler güzel uyanır."

Üzerinde Çok Düşünülmemesi

Gereken Şeyler

Jean-Paul Sartre birisini sevmeye kalkışmayı, bir uçurumun üzerinden sığramanın gerektiği ana benzetir. Düşünmeye kalkarsa atlayamaz insan. O anlardan yaşamın içinde bolca bulunur. Düşünmeye kalkarsa yaşayamaz insan.

Düşünmek illeti, modern insanı Yunan mitolojisinin en önemli karakterlerinden olan Sisifos haline getirmiştir adeta. Lanetlenmiş ilk insan olduğu rivayet edilen Sisifos, Tanrılar tarafından büyüğe bir kayayı sonsuza dek Olimpos Dağı'nın tepesine kadar taşımak cezasına çarptırılmıştır. Tam tepeye ulaştığında, kaya elinden kaçmakta ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalmaktadır. Sisifos ölümlülerin en bilgisi olan insandır. İsmi sophos (bilge) sözcüğüyle ilişkilendirilir. Onu, Wecker gibi, bilginin peşinde boşa çaba harcayan bir insan olarak yorumlayan alimler de vardır, Albert Camus gibi tepelere doğru tek başına didinen, yüreği dolu, mutlu bir kahraman olarak tanımlayanlar da.

Düşünmek, kimi zaman, Sisifos'un laneti gibidir; ölümlülerin en bilgisi olan insana sunuluşu bu kaya sürekli aşağı yuvarlanır ve insan her an onu

yukarı taşıyama çalışır.

Oysa, üzerinde çok düşünülmemesi gereken şeyler vardır.

İnsan, çok düşünürse, ağız dolusu gülemes, karşılıksız sevmes, birini affedemez, gönlünce sevişemez, kimseye güvenemez, istediğinde gidemez.

İnsan, çok düşünürse hesapsız yaşayamaz, öngörmeden duramaz; aıt olmadan kalamaz; sahip olmadan anlayamaz; sığ sülardan çıkamaz.

Sisifos'lar bir kayayı bir ömür yukarı yuvarlamaya çalışırdırsun, denizin üstünde sırt üstü yatar gibi kendini hayata bırakanlar için üzerinde çok düşünülmemesi

gereken şeyler vardır. Suyun kaldırma kuvvetine inandıkları gibi inanırlar yaşama. Onlar, zihin yönergeleriyle değil, yürek titremesiyle varolanlardır. Onlar, hayatı illiğine, kemiğine buyur edenler; ama vasata, dayatılana, statü kaygısına, planlı tekrarlar başkaldıranlardır.

Hayat, üzerinde çok düşünülmemesi gereken bir şeydir. Düşünmeye kalkarsa yaşayamaz insan.

Onlar, hayatı illiğine, kemiğine buyur edenler; ama vasata, dayatılana, statü kaygısına, planlı tekrarlar başkaldıranlardır.

Bir Ömürlük Misafir

Bazen gerçeklerden ne kadar korksan da onlardan ne kadar kaçmak istesen de zamanı belirsiz bir an, yüzüne tokat gibi çarparıyor bildiğin bütün gerçekler. Umursamamak olan biteni, memleketi, dostları, öleni, düşeni hiç umursamamak... Bakınca; herkes masum. Herkes iyi niyetli. Herkes suçsuz. Hepimiz... Ya ben? Orta yerimden çatlayacak damarlarımı hissediyorum. Boynum, ellerim, ayaklarım iki kat büyüyor, uzuyor, dal veriyor... Gökyüzüne erişiyor, bulutların koynuna uzanıyorum. Bulutlarla sevişiyorum. Kurumuş kör topraklara yağıyor çocuklarım, yağmur niyetine. Büyüsün, yeşersin, anlaşılslar diye. Ne ben masumum, ne sen, ne siz, ne de hepimiz. Suç kimin? Bu suç hepimizin... Bakıyorduz ama görmüyoruz!

İlk bahar, yaz... Hep erken biterdi buralarda. Ve kişi da bir o kadar erken gelirdi her defasında. Mahalleli kişi mevsimi için hazırlıklarını çoktan yapmıştı. Dam üstlerinde bacalar tütmeye başlayınca mahalleyi kömür kokusu sarmış, sokaklar is kasasına bürünmüştü. Kasabanın orta yerinden geçen elektrik direklerini peşi sıra takip edince Bilal abinin kahvesinde bitiyordu son direk. Kahvenin fırtınadan kopan elektrik tellerini tamir ediyordu yeni çırak. Bilal abi de el atmış çırağın altındaki tahta merdiveni tutuyordu. "La oğlum hadi götürmez dondu soğukta, bitir de kahveye girelim," diye bağırdı Bilal abi. Çırak merdivenlerden birer birer inerken göz göze geldik. O ara Bilal abi de bana doğru bakınca içim yandı. Dostluğunu, abiliğini

kardeşliğini, o güzelim yüreğini hissedirdim her bakışında. Adım adım yürüdüm kahveye doğru. Kapiyi açtılar. Girdim içeri. Cam kenarındaki masa boştu. Oturdum. Bir cigara yaktım.

Bilal abi de çayı yeni demlemişti. Elinde iki çayla masaya geldi. Çırak sönen sobayı yakmak için uğraşırken o soğuk havalara sövüp tabiat ananın namusuna dil uzatıyordu. Çayımı içip ısınmaya çalışırken, rüzgârı kendinden menkul uçurtma gibi kahveye dalan Memed'in yüz ifadesi hepimizin dizlerini titretti. Önce yutkundu, sonra "Abi bu mektuplardan bir sürü varmı," dedi Memed. "Hangi mektuplar oğlum," dedi. "İlyas'ın

Asiye'ye yazdığı mektuplar abi," dedi Memed. "Sen nereden biliyorsun Memed," dedim. "Asiye söyledi. İlyas'ın yazdığı mektupların hepsi çekmedeymiş," dedi. "Hangi çekmece oğlum," dedim. Masanın etrafındaki sandalyelerden birini tutup çaresizce fırlattı Memed. Bilal Abi şaşkın bakışlarla "Oğlum Memed dur sakın ol," dedi de Memed ne anıyorsa olağanca telaşıyla masanın etrafında dört dönüp masanın altına eğildi. Bakın abi dedi. İşte burada bir çekmece var dedi Memed. Bilal abi de sorunun cevabından korkar gibi "Ne çekmececi oğlum," dedi. Memed biraz zorlayınca çekmece yerinden çıkıp yere yığılıverdi o an. Yüzlerce sayfa dağdıkları kahvenin orta yerine. Ellerini titriyordu Bilal Abi'nin

Hep beraber gülmeyi öğrenemezsek, hep beraber ağlayacağımız o günleri yaşamak çok da uzakta değil.

Elinde tuttuğu çay bardağının içindeki kaşığı çıkardı titremesi bir felaket ritmi gibi sarı bütün kahveyi. Gözlerimizde ki o korkunç bakış ile bir an duraksayıp mevzuuyu algılayınca neler olup bittiğini de anlamamız çok da zaman almıdı. Meğer İlyas günü gününe mektuplar biriktirmiş. Aylar, yıllar, mevsimler geçmiş İlyas her gece kahve kapandığında oturmuş mektuplar yazarmış uzun uzadıya. Bu keder dolu kâğıtlar, önümde ağır bir dinginlik ile duruyordu. İlyas'ın dünyasına ait

dillenmemiş bu zamana kadar ne varsa her şey darmağın şeklinde karışmışdaydı. Biz deli derdik İlyas'a da yoksa o mu gerçekten akıllıydı biz mi delirmişti bilemiyordum. Çaresiz, anlamsız bakışlarla el yazısından dökülen satırlara daldık o akşam. Anlıyor, önemsiyor ve biliyordum. İlyas artı dönmecekti. Elime aldığım ilk sayfanın satırlarını okumaya başladığımda sonsuz bir güzelli, dostluk, kardeşlik bittiğini gördüm İlyas'ın bize. Elimdeki satırlar İlyas'ın mahallede, doğduğu eve, geri döndüğü ilk günü anlatıyordu.

Ben sana çiçekler ile geleceğim o gün dilim söylemeyecekti işte yüreğimin harbin... Senden anlamı bekleyeceğim. Ve ben sadece susmak isteyeceğim. Çünkü söyledigim hiçbir şey inanmıyor artık insanları Bana deli diyorlar. Gidersem dönmem sanıyordum da ne kadar gidersen git, ne kadar uzaklaşırsan uzaklaş; yine

böyle dönüp dolaşacağın, geleceğin yer bu şehir, bu sokak bu ev olacaktır işte. Oysa ben artık buralara ait hissetmiyordum kendimi. Anam bir kış gecesi doğurmuş işte bu evde beni. İkinci oda, iki kam... Zehmeri ayazının orta yerinde damdan tepesindeki bacaya kuşlar yuva yapmış o hafta. Ve benim doğduğum gece de sobadan çıkan dumandan zehirlenmiş bütün o güzelim yavru kuşlar. Ömrüne adak dilenmiş, kan sürülmüş alınma. Üç ay kurumamış o kan. Üç ay yıkamamışlar beni. Kan sıyahı dönünce bir akşam evin orta yerinde leğenin içinde yıkamış anam beni. Adıma da "İlyas" demişler.

Demdir bu gelir geçer demişler işte. "Bu zamanlar da geçecek be abi," dedi Memed. Yarım yamalak bomboş hislerle attığımız adamlar ile kahveden uzaklaştık. "Kartal İsmail'in meyhanesine mi gitsen abi. İki tek atar kaçarız," dedi. Yok dedim. Öyle amaçsız, öyle bilinci... Evlere dağıldık. Soyundum. Kendimi yatağa attığım gibi uykuya dalmış sabahına aralanmış perdenin yüzüne vuran güneşin sıcağıyla uyandım. Radyo'yu açtım. Mahzun'den bir türküz çalıyordu. "Karlı dağlar kara bulut içinde, yaylası hüznünlü yöresi bir hoş, sevdalı yolları umut içinde..." Her şey yeniden başlamak için şahane bir gün dedim içimden. Ocağa çay suyunu koyup dolaptan peynir, zeytin biraz da reçel karalmış, onları çıkartıp kodyum masaya. Perdeyi aralayış, mahallenin orta yerine çökmüş sisi camdan seyrederken iki karartının sisi yaracasına koşturduğunu fark ettim. Bilal abi arkada elinde gazete ile Memed de önde nefes nefese kalmış benim eve doğru koşturuyorlardı. Kapıya yetişmeleriyle kapıyı yumruklamaları bir oldu. Bir telaşa kapıyı açtımda ikisi de içeri yığıldı. Bilal abi can havlı son nefesiyle "Çıktı oğlum çıktı," dedi. "Ne çıktı abi," dedim. Soruma cevap vermemem Memed yine bağırdı, "Çıktı abi çıktı!" "La çıldırtmayın adamı ne çıktı oğlum Memed," dedim. Elini açtı. Bir kâğıt düştü elinden Memed'in. Piyango biletiydi! Bilal Abi de o ara gazeteyle tutuştu elime "Al bak oğlum hele bak, sende bak," dedi. Tatlıcı Hacı Remzi'ye, Memed'in aldığı tatlıyı geri vermeye gittiğimiz o akşam Remzi Day'ının verdiği parayla aldığımız piyango bileti gösteriyordu Bilal abi. Yaşkınlıkla sevinme arasında bir yerde gidip geldim o an. "Neredeydi bu bilet bu zamana kadar Memed," dedim. Bilal Abi cevapladı: "Kahvenin çırağı sabah kahveyi temizlerken ocağın üstündeki resmin arkasında bulmuş," dedi Bilal abi. "Ben de unutmuşum orada olduğunu..." Anasızı gülmeyip haram deyip yırtıp atar diye eve götürmemiş bileti Memed. Bilal Abi'ye teslim etmiş bileti. Sabah da Bilal abi gazete fabrikasına uğrayıp o haftanın arşivinden piyango listesinin olduğu gazeteyi bulmuş. "Çıktı diyorum sana çıktı," dedi Memed tekrar sevinçle. Ne yapacağımı bilemez, diyemez halde o anın heyecanıyla bir gülümseme aldı beni.

Neşeye, kederi aynı anda yaşadığım o an sevinçle Bilal Abi'yi kaldırdım olduğu yerden. Radyo'nun sesini sonuna kadar açtım. Memed ile üçümlük sarıldık. Açtık kolları salonun ortasına oynaya oynaya kapının önüne çıktık. Mahallenin orta yerinde oynamaya devam ederken bizi görenler çıktı geldi evlerinden, dükkânlarından. Memed, Bilal Abi, Terzi Kamuran ve köpeği Şeker, Hacı Remzi, Kartal İsmail, Çırak, Menekşe, Menekşe'nin anası, kardeşi, Asiye... Memed "Geliyor, geliyor gönlümün lehçesi," diye bağırdı. "Siverekli Memed'in Lahmacun Fırını," geliyor diye neşe içinde sarılıyordu herkese.

Menekşe geldi yanaştı o an. "Anama ana, babama bana diyesin. Sen benim gönlüme sevdiğim, ömrüme eş diyesin," dedi. Hiç mezuviy uzatmadan "Olur kız," dedim. "Aşk olsun da güc olmasın," dedim.

Varacaksa insan sevdiğine varmalıydı. Dostuna, arkadaşına, eşine varmalı, sarılamalı, dokunmalı insan... Hep beraber gülmeyi öğrenemsek, hep beraber ağlayacağımız o günleri yaşamak çok da uzakta değildi yani. Ya hep birlikte kurtulacaktık, ya da hep birlikte delirecektik! Bizim mahalleli de bundan sebep parayı bulunca kafayı oynatması bana hiç de acınacak halimize gülmeyi dedirtmiyordu. Bir kere de bize gülmeliydi talih çünkü. Bir kere de bize!

Ve hanımlar, beyler geldik hikâyenin sonuna... Ben kim miyim?

Bu yaşıma dek kimse bana inanmadı. Oysa ölebileceğime inanmıştı herkes. Ve benim için ölü numarası yapmak hiç de zor değildi. Ben aşk nedir bilmem ama ölümü çok iyi bilirim. Her gün yeniden doğabilirim Lazarus gibi. Ben "İlyas Çınar..." Ben bir deliyim, anam beni herkesi seveyim diye doğurdum. Fakat gazete kâğıtları üstümde ölü gibi yatarken asfaltın ortasında beni görmüyor, beni duymuyor, beni tanımıyor, beni

önemsemiyordunuz. Öldü mü diye bakmadan ucuz gazetelerin siyaset sayfalarını serdiniz üstüme. Aranızdan yürüyerek çıkıp gittiğimde hâlâ size anlatacak çok şeyim vardı. Dönüp bakmadınız.

Bilal abim ve Memed... Onlar da ben ölmüşüm gibi davranıyorlardı. Hadi onlar da benim gibi deli. Ama siz gerçekten dönüp bakmadınız bu çocuk öldü mü diye. Şaşırmadınız üzerine serili gazete kâğıtlarını kaldırıp yoluma devam ettiğime. Biz aynı anadan doğma üç kardeş: İlyas, Memed ve Bilal. Ve aynı hastalıklı dünyaya gelmiş üç deli.

Sevdamız deli aklımızın kör kuyusunda açmış rengârenk gelinlik tarlasıdır. Asiye benim İlyas olduğumu bilmez, biricigi ise sadece ben görürüm. Menekşe'nin güzelliğini ise herkes...

Ve ben İlyas Çınar... Aslında hiç ölmedim. Diyorsunuz ya deli gibi yaşamak diye. Aynen öyle işte. Deli gibi yaşıyorum.

*** Biletan'ten Tuğçe İsyel'in Delilik Algısına Dair Bir Güncelleme makalesinden alıntı: "Freud, Schreber vakasını tartışırken, deliliği tanımadığını düşündüğümüz özelliklerin -hezeyanlar, halüsinasyonlar vs.- aslında birincil değil, ikincil semptomlar olduğunu söyler. Bunlar deliliği oluşturan öğeler değil, deliliğe verilen yanıtlardır; Bleuler, Jung, Lacan ve Winnicott'un da savunacağı gibi, kendi kendini iyileştirme girişimleridir."

hatırası olsun... manuş...

Aşkın ve Hayal Kurmanın Dayanılmaz Cazibesi

Dünyanın en güzel duygusu... İnsanı yücelten, kişiye yaşadığını hissettiren duygu! Bu duyguyu

her an yaşayabilir misiniz? İçinde yaşadığınızı "Gerçek Dünya" buna izin verir mi?

Siz hiç hayal kurar mısınız?
Ben çok hayal kurarım:
Hemen hemen her zaman ve her yerde!
Siz hiç aşık oldunuz mu?
Ben hep aşık olurum:
Hemen hemen her zaman ve her yerde!

Ne demiş şair:
"İnsan, âlemede hayâl ettiği müddetçe yaşar."
Bütün ömrümce, çevremi, olayları, insanları,
gözlemleyerek, irdeleyerek, anlamaya çalışarak,
onun için de olayları ve kişileri dibine kadar
hissederek, gırtlığıma kadar gerçeklere batmış
olarak, dolu dolu yaşamayı sevdim...
Galiba gerçek yaşamın karmaşıklığı ve yoğunluğu
hayatımı dolduramadığı, monotonlaştığı zaman da
derhal "Hayal Âlemi"ne göç ediyordum!

Hayal kurmaya nasıl başladığımı, ilk defa, ne
zaman, nerede, nasıl hayal kurduğumu...
Ve en önemlisi de, ne hayali kurduğumu çok iyi
anımsıyorum:
Çarşıkapı'daki evdeydik. Ben ilkokul 3. sınıfta,
Çarşıkapı'daki Balıpaşa İlkokulundan ayrılmış, şişli
Terakki Lisesi'nin ilkokul bölümüne başlamıştım.
Arkada bıraktığım okulda o zamanki çocukluk
aşkıyla sevdiğim (ya da sevdiğimi sandığım) bir kız
arkadaşım vardı...
İşte bir gece, Pekit Evi adlı apartmanın birinci
katındaki küçük apartman daireninin üç odasından
birindeki yatağımda, caddeden geçen tramvay
seslerinin ve sarsıntılarının bölgediği uykumun
arasında, yıllar sonra o kıza karşılaştığımı hayal
ediyordum:
Üzerimde kalın örgülü, dik yaka, beyaz bir kazak
olacaktı...

İster inanır ister inanmayırım, bütün hayal ettiğim bu
kadar mütevazı bir görüntüyü:

Kalın örülmüş, dik yaka bir beyaz kazak içindeki bir
yeniden karşılaştım.
Şimdi bu yazıyı yazarken düşünüyorum:
Acaba hayal ettiğim şey o aşık olduğum kıza
mı karşılaştıyordum, yoksa ona üzerinde çok
çok durduğuna ve beni yakışıklı göstereceğine
inandığımı, kalın örgülü, dik yaka, beyaz bir kazak
içinde görünmek mi?
Sınıf arkadaşım olan kıza mı aşıkıttım...
Kalın örgülü, dik yakalı beyaz kazaka mı...
Yoksa kendime mi?

"İnsan yedisinde neyse yetmişinde de odur" diye bir
atasözümüz var.
Ben eğitime inanırım...
Ama insanın genetik mirasına ve kişiliğini mi
oluşturan hormonların etkilerine de.
Eğitime olan inancım, insanın yedisinde yetmişine
kadar değişmeyeceğini belirten bir atasözünü
reddeder...
Genetik mirasa ve hormonlara olan inancım ise,
düşünce ve inançlar değişse de tepiksel tutum ve
davranışların pek değişmeyeceğine ilişkin olan bu
atasözünü kabul eder:
Hayal kurmaya 7-10 yaşları arasında başladığımı
anlaşıyorum...
Şimdi, aradan geçen 70 yıldan sonra da, hayal
kurma sıklığı ve yoğunluğu bakımından
kendimde pek bir değişme hissetmiyorum doğrusu!

Aşk:
Dünyanın en güzel duygusu...
İnsanı yücelten, kişiye yaşadığını hissettiren duygu!
Bu duyguyu her an yaşayabilir misiniz?
İçinde yaşadığınızı "Gerçek Dünya" buna izin verir mi?
İnandığınız ve uğruna savaş verdiğiniz "Soyut
insanlık", somut insana, tek bir canlıya bile
dönüştüğünde, aynı sevgiyi aynı coşkuyla, aşk

Önlü sözde belirtildiği gibi "Aşkın gözü kör müdür?
Adeta ilahi bir güzellik attığınız sevgiliniz
gerçekten kusursuz mudur?
Ona hiç kırılmaz, kızmaz, onda hiç bir eksiklik ve
fazlalık bulmaz, ondan hiç bıkmırsanız mısınız?
Günlük yaşamın çirkinlikleri, pislikleri,
monotonlukları aşkınızı lekelemeye mi?
Onunla birlikteyken her an cennette misinizdir?
"Hayal âleminde" yaşıyorsanız evet!

Hayat mücadelesinde, "Gerçek Dünya"nın her türlü
pisliğine, çirkinliğine göğüs gerekere, iki yüzüzlüğü,
ihane, iliklerine kadar hissederek yaşarken,
aynı anda, onu, o sevgiliyi, "Hayal Âlemi"nde
hissetmek...
"Gerçek Dünya"daki vuslatı, o vuslattaki aşık ve
maşuku, yani somuttan soyuta giden sonsuz aşkı,
"Hayal Âlemi"ne taşımak...
Ve ne geçmişe dönmek, ne geleceği özmek, ama
sürekli bir sonsuzluk duygusuyla "şimdiki zamanı"
"Hayal Âlemi"nde yaşamak!

Unutma ne diyoruz şair:

"Çıktığın yolda, bugün, yelken açık, yapıyalnız,
Gözlerin arkaya çevrilmeyerek, pervasız,
Yürü! Hür mâviliğin bittiği son hadde kadar!...

İnsan, âlemede hayâl ettiği müddetçe yaşar."

İnsan faşizme karşı direnirken:
Her zaman elinde pankart, Ankara-İstanbul
yolunda, kalabalıklarla birlikte, Adalet için
yürüme...
Bazen de, tek başına da kalsa direnecek gücü
aldığı kişiliğiyle, yalnız başına, denizle kumun
öpuştüğü sahillerde, sonsuz bir Hayal Âleminin hür
yürüründe yürür!

Edebiyatımızın ödüllü şairlerinden Çiğdem Sezer'in ON8'deki ilk romanı!

Geçmiş, geleceğindir kimi zaman...

Usluca akan zamanın, hayata karışmadığı bir kıyı kasabası. Kaçmış, saklanmış, vazgeçmiş, kabullenmiş insanlar. Bir gençler telaşlıydı, bir de kuşlar. Bahar'a gelen mesaj, sakin suları dalgalandırdı. Yaşamın peşinden koşarken elini kim tutacaktı?

Ödüllü şair ve yazar Çiğdem Sezer, göç etmiş bir ailenin ekseninde, günümüz Türkiye'sine odaklanıyor. İncelikli şiir dilini romanlarına taşıyan yazar, genç kalplere ve hayallere özenle dokunuyor. Hayatlarına yön vermeye çalışan dört gencin yaşadıklarını, umutlarını, karşılaştıkları sorunları dillendiren roman, cesareti ve her şeye rağmen devam etmeyi anımsatıyor.

SAKLI BAHAR Çiğdem Sezer

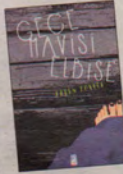
"Ben de varım!" diyenlerin edebiyatı...

GİZLİ SEVENLER CEMİYETİ
Ahmet Büke

SAKLAMAM Müge İplikçi

GECE HAVASI ELİBİSE
Karen Foxlee

Z YALNIZ LIĞI Neslihan Acı

AY DÜĞE ARDI
Neslihan Önderoğlu

Beraber yürümek için yeni öykülerin edebiyatı...

BENİ BEKLERKEN Şiir Oral

GEZGİN Savaş Saygı

UZAKTA Mine Soyral

@YSA ASK
Jorid Sierra / Fabra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Portmanto

Nesrin, genç çocuğun verdiği kitabı alıp teşekkür etti, sonra usulca uzaklaşmasını izledi. Kasaya gitmeden kitabın ilk sayfasını açıp baktı. "Birden kaldırımlardan taşan kalabalıkta onun da otabileceği aklıma geldi." Ne güzel cümleydi, uzun zamandır o da böyle hissediyordu. En çok da tanıdık caddelerin geçerken ya da bir sokağın köşesini dönerken karşısına çıkıverecekmiş gibi. Kitabın parasını ödeyip eve yürüdü. Saat sekiz geçiyordu. Gözlerinin önünden akıp giden sayfaları okudukça hep Ali'yi görür gibi oldu, hüzünlendi. Okumayı bırakıp yatmaya gitti. Uzun süre karyolanın boş yanını izleyip Ali'nin ayrılmadan evvel söylediklerini düşündü. "Seni hep seveceğim... ama tükenecek bu hisler... uzaklaşacağız birbirimizden... başka insanlara dönüşeceğiz... yanımdayken bundan fazla sevemem seni..."

Çirkin bir korna sesi onu uyandırdığında, perdenin kenarından sızan güneş gözüne doldu. Yattığı yerden doğrulup tuvalet masasının üzerinde; ejelerin, tarağın, parfümlerin, Ali'nin giderken almayı unuttuğu güneş gözlüğünün yanında duran saate baktı. On ikiyi on geçiyordu. Ayağa kalkıp beline dolanan geceliğini düzeltti, odadan çıktı, banyoya gitti. Aklında olma

rağmen sıcak suyun altına girip yıkandı. Giyinmeden önce aynanın karşısında uzun uzun vücuduna baktı. Parmaklarını, boynundaki sevmediği çizgilerin üzerinde bir sağa bir sola götürürken yüzündeki çizileri inceledi. Ali onu görse, görüşmeyeli kilo verdiğini anlar mı diye merak etti.

Acele etmeden giyindi. Saçlarını tararken farkında olmadan bir şarkı mırıldandı. İhlali bitirmesine yakın midesi kazınca mutfağa gidip bakındı. Canı bir şey istemiyordu. Sırf boğazından birkaç lokma geçsin diye dolabın kapağındaki son yumurtayı kırarak bayat ekmekle yedi. Alışveriş yapmak gerek diye düşündü, gidip yiyecek almak, burayı yeniden eve çevirmek, mutfakta yemek pişirmek... Yüzü ekşidi, kahve yapıp kitabın başına oturdu. Okudukça şaşırır, şaşırınca okudu. Başka tuhaf insanlar da vardı demek, Ali gibi kederli ve... "Ve"den sonraki sıfatı bulamadı. Düşünmek ya da düşünmemek için balkona çıktı, bir sigara yaktı. Saat dörde geliyordu. Karşı dairedede bayram temizliği vardı,

Pervaza çıkan çelimsiz bir kadın haldir haldir camları siliyor, arada da dönüp ona bakıyordu. Çok mu belliydi birini beklediği? Hâlâ Ali'yi beklediğini düşünmek, bunu kabullenmek canını sıktı.

Kitaptaki adam da birini bekliyordu.

Ama onunki daha başkaydı,

İmkânsızdı. Aslında

karşılaşabilecek kadar yaklaşıyordu belki ama hep teğet geçiyorlardı; bir şekilde ve tanışmıyorlardı işte. Birbirlerini aradıklarını bilmedikleri için tanışmıyorlardı; belki de.

Kendisini ve Ali'yi düşündü fakat onların yaşadıkları farklıydı; o Ali'yle

denk gelp tanışmış, sevip sevimişti. İki koca seneyi birlikte geçirmişlerdi. Pekli hilkâyeleri bu kadar ayrıyken vardıkları nokta nasıl bu denli aynı oluyordu? Onlar tanışmadan ayrıldı, biz tanışarak, diye geçirdi içinden. Demek değişen bir şey yoktu.

O anda kemirgen bir merak flüzelendi kalbinde. Her şey böyle nihayete erdiğinde, Ali onu terk edip gittiğine göre Ali'nin aradığı kadın Nesrin belki; kaldırımlardan taşan kalabalıkta

Heyecanımızı
yitirdik. Hep
aynı şeyler,
boğuluyorum.

olmasını istediği kişi o değil bir başkasıydı. Tıpkı kitaptaki gibi başka bir seçim yapmış olsaydı Ali, tanıştıkları gece o kalabalık arkadaş masasında bir başka kadının yanına otursaydı ve Nesrin yerine ona, "Merhaba, ben Ali," deseydi... Devamını getiremedi düşüncelerinin. Mutfağa girip bir bardak su doldurdu. Öğlen kahveyi karıştırdığı kaşık lavabonun kenarında, ucundaki çil çil noktalarla böylece duruyordu. "Rutin, her şey rutin. Heyecanımızı yitirdik. Hep aynı şeyler, boğuluyorum. Evdeki eşyalardan biri sen biri de benim sanki. Tek bir farkımız var onlardan. Nefes alıp hareket ediyoruz. Yalnız ben mi daralıyorum, söylesene Nesrin! Sen de hissetmiyor musun böyle?"

Bunları söylediği andaki ifadesi ne kadar da tuhaf gelmişti Nesrin'e. Donuk, umutsuz. Bir tek son cümleyi söylerken öfke dolu görünmüştü gözüne. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğinden mi yoksa öfkesinden çekindiği için mi bilmiyordu fakat söyleyememişti böyle hissetmediğini, onu da kendisini de bir eyya gibi görmediğini. O zaman daha ayrılığın adı bile yoktu aralarında, canının sıkıntısına vermişti Nesrin olanları. Suyu içip mutfaktan çıktı. Gözlüğü gibi baharlık montunu da bırakmıştı giderken. Gözcuyla portmantoda asılı duran soluk mavi, ölgün kumaş parçasına baktı. Hayır, Nesrin heyecanını yitirmemişti hiçbir zaman.

Koltuğun kenarındaki kitabı görürce yüzü asıldı. Okumak istemiyordu artık, içini sıkıyordu anlatılanlar. Her şey içini sıkıyordu. Gerçek değildi yazılanlar, o kadınlardan farklıydı Nesrin, roman karakteri değildi. Ali de C değildi. Hem C diye isim mi olurdu? Cemal miydi adamin adı ya da Cemal'ti belki. Tüm bunlardan ona neydi! Çıkıp gitseydi şu evden, atsaydı kendisini sokaklara. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolana dolana akşamı etti. Kitap hâlâ aynı yerde duruyordu. Elinde sigara, balkona çıktı yine. Anacade kalabalıktı, insanlar evlerine gitmek için koşuşturuyorlardı. Karşıkı evin camlarını silen kadın apartmandan çıkıp yorgun argın yürümeye başladı. Üzerine bol gelen kıyafetler giymişti, elinde naylon bir poşet vardı. Ağır hareketlerdeki yorgunluk onca mesafeden bile gösteriyordu kendini. Yolum karışındaki otobüsün şoförüne el ederek hızlandı. Bekleyeni vardı belki evde; kocası, çocukları vardı, gidip yemek yapacaktı. Sigarasını yanıda söndürdü. Kitabı bitirmeye karar vermişti, sonu kötü olsa da okuyacaktı. İçeriyi girdiğinde kapı çaldı. Kimseyi beklemiyordu. Gidip kapıyı açtı, açtığı gibi de kalakaldı. İksisinin birden yüzünden taşan tedirginlik birbirine karşıtı.

"Annem," dedi, Ali, sustu sonra. "Nesrin, annemin ölüm yıldönümü bugün."

Gün boyu ikinci ve üçüncü kattaki, arından çatıda yatak odalarını süpürdüm, sildim. Neslimleri değiştirdim. Hurclardan çıkardığım kaba ketenleri eşyanın üstüne yaydım. Kızlar döşemsi tatiline memlekete girmişlerdi. Konakta diğer iki haftada, üç günde toza batardı eşya.

Sürekli hareket ettiğim halde fena üşümüştim. Geceden beri dinmeyen kar, sert bir rüzgârla fırtınaya dönmüş, konağın uçsuz bahçesinde, sonra daha geride bağlarda tozuyor, döneniyor, yükselip yeri göğü ayır edilemez hale getiriyordu. Panjurları kapamadan evvel, üst katın pencerelerinden güzelim bahçeyi bir vakit seyrettim. Fırtınada sarılsan karla kaplı figürlerinden bildik ağaçları seçtim. Arada, bir iki kuzgun cesur, siyah bir eğri çiziyordu bembeyaza. Siyahları, uçuşun herhangi bir noktasında kar tozanlarına gömülüp yitiyor, ileride bir yerde gayrette yeniden beliriyordu.

Nihayet alt kata indim diye gün batıyordu. Acıkmıştım. Dünden kalan çorbayı bir taşım kaynatım, sıcak sıcak içtim. Keyfim yerindeydi. Kazanları iç içe koyup kaldırdım. Mutfak böylece epey ferahladı. Kızlar dönene dek yetinebileceğim iki küçük tencere indirdim. Pırasa pişirecektim, yanına yarma açtım. Koca konakta yalnız geçecek iki haftanın heyecanını duyudum. Durulmayan fırtına bu kısa inzivayı bir nevi mahpusluğa benzeteceks de serbesttim. Kızlar gidine ev ıssızlaşmış, soğuk büsbütün bastırmıştı. Üst katları kapatınca konak küçüldü. Alt katta kuzine, mutfak otaka ile belki küçük bir mangal kâfiydi ısınmaya. Yemekleri onakta henüz almıştım ki kapı vuruldu. Konakta, hususiyetle yalnızken, çok yanırlım, sesler beni aldatır. Bu sebeple gidip hemen bakmadım kapıya. Birkaç saniye geçti geçmedi tokmak bu defa daha şiddetle vurulmaya başladı. Kapıya vardım:

"Kimdir o?" dedim.

"Biziz Vihâra Hanım."

"Biziz madam," dediler. Kızların bazısı hanım, bazısı madam der bana. İçlerinden geri dönenler olmuş demek. Nedenini merak etmekle bu içim sıkıldı. Sürgüleri çektim, anahtarı çevirdim.

Asılıp açtım kapıyı. Baktım: Yalnızca sulanmış, pırlı pırlı gözleri açıkta üç kız. Bir an, kimdir bunlar diyerek kaldım yerimde. Berelere, kaşkolere gömülümlüydüler. Çıkaramadım.

"Müsaade edin madam," dedi içlerinden beride duranı. Çekilip yol verdim. Kuzine başına koşuştular. Soyunup dökdündüler. Islak çoraplarını tellere serdiler. ıslı kış kokusu, soğuk getirdiler içeri. Burunlarını çekerek bana gülmüşediler. Yanakları

ihlamur kaynatmış. Ertesi sabah kahvaltıda ne çıkaracağımı diye tel dolaba, kilere bakındım. Salona vardım ki kızlar kâh birbirlerinin omuzlarında kâh kırılırlara yaslanmış halde uyuyup kalmış. Mutfakta ne kadar kalıp ne iş tutmuşum anlamadım. Vakıt epey geçmişti. Kızları merdivene en yakın küçük odalara yerleştirdim. Dönecekken baktım, biri daha mahmur gözlerle yanımda dikiliyordu.

"Ne arıyorsun yavrum?" dedim.

"Hanım, bana yatak göstermeyecek misini?" diye sordu.

"Gir kızım, yat işte," dedim.

"Boş yatak kaldı mı ki odada?" diye sızsadı küskün. Açıkta kalan kızağız sol beraberimde, kapıları tıklatıp odaları yokladım. Bütün yataklarda kızlar yorgan altlarında dertop olmuşlardı. Sahiden yanlış hesap etmişim. Çaresiz, odalardan birinde yere döke serdim. İçerisi buza kesmişti. Birer mangal yaktım bari soğuğu kırar diyerek.

Nihayet indim. Kuzine geçiyordum. Üstündeki demlikten bir fince ihlamur aldım. Uzun bir akşam böylece tükenip gitmişti. Açlıktan midem bulanıyordu. Yemek için vakit epey geç olmuştu. Battaniyeye sarınıp gergefi kucağıma aldım. İşlemeye henüz

Dışarıdaki yeniden çağırıdı adımı. Beklentisiz, iniş çıkışsız bir sesle. Ne insafa çağırma ne sitem ne de ayıplama vardı bu seslenişte. Sade çağırıyordu.

Çizimler: Gizem Yiğit

al aldı her birinin. Ne güzellerdi. Konakta yirmi talebe kız kalırdı. Ben yüzleri pek ayırt edemedim. Toylukları, tazeliklerinde bir birlik bulurum. Gelenler hangileridir bilemedim.

"Ne oldu, neye döndünüz?" diye sordum.

"Trenler iptal."

"Seferler iptal," dediler biravaz. Hemen gidip mutfak masasını çevrelediler. İçlerinden biri ellerini eviyede yıkadı. Buna hiç müsaade etmedim ama sesimi çıkarmadım. Pırasa ve yarma aşını üleştirdim. Bana yer kalmamıştı. Meğer dort kız imiş gelenler. Masayı toplayıp çanakları yıkadılar. Durulayan elleri soğuktan morarmıştı. Geldi, mangala tutup ovuşturdu.

Tadım kaçmıştı biraz. Dinlenem, yalnızlığım henüz başlamadan son bulmuştu. Soba sıcaklığında, kucağımda kedilerden biri, ya okuyacak ya gittim. Kış aşkamları adet olduğu üzere kızlara

başlamıştı ki kapının vurulduğunu işittim. Hemen doğrulmadım, kulak kesildim. Üst katta soğuk yataklarında uykuya dalamamış kızlar da kırdırmayış kesmişti. Soluğumu tuttum. Zemin tahtaları genişleip toparlanıyordu adımlar altında eşitlerkeni hatırlarlar. Her kulak verdiğinde izilen aşabın belli belirsiz sesi, eşyada dinlenme, rahatlama çıkırtıları. Ancak yok, kapı vurulmuyor... derken bu kez daha şiddetle vurulmaya başladı. Dökmek bari sarılsıkça bütün konak vuruluyordu sanki.

İnandım birden, ayaklandım. Sahanlığa yönelmiştim ki merdivenlerde çözük saçlı, gecelikli kızları gördüm. Altı, belki yedi kişiydiler. Birkaçının elinde fiske şamandı. Bu görüntüyle ürkmüş, bir an büyülenmiş halde güçlüğü korkuluk topozuna tutundum. Beni görünce yüzlerindeki korku yumuşadı. Basamakları adım adım inmeye başladılar. Peşim sıra kapıya dek geldiler. Fırtına duraklamıştı. Kapının iki yanında iki sessizlik.

"Kimdir o?" dedim.

"Benim Vihâra Hanım, açınız," dedi bir kadın.

"Kimsiniz? Sesinizi alamadım," dedim.

"Ben, Nûpeda, eski dostunuz," dedi bu kez.

"Size bir uğramam gerekti de. Bir mesele var hem, size güvенеbileceğimi sanıyorum."

"Kim dediniz?"

"Nûpeda. Nû-pe-da." Sonra daha kısık bir sesle ekledi: "Dostunuz."

Dönüp kızlara baktım.

İfademden kapıdaki niyi hiç tanımadığımı yahut çıkaramadığımı bildiler ki biri bile tek adam daha atmadı.

"Vihâra Hanım, ne diyorsunuz? Açmayacak mısınız?"

"Çıkaramadım sizi," dedim çattak bir sesle.

"Simamı mutlaka bileceksiniz," diye üsteledi.

İsrarından çekinerek, "Bilemiyorum, sizi tanımıyorum," dedim.

Kapının iki yanı da bir an yeniden sessizleşti.

"Öyle olsun," dedi birden.

Bir oh çektim ama rahatlamış değildim.

Dönüp gitmiş miydi, bilemiyordum. Bir

süre daha yerimden ayrılmadım. Zihnimde azar azar Nûpeda adında bir kız belirmeye başladı. Uzaklarda bir köpek, daha uzaktaki bir başkasına karşılık üriyordu. Bu havada, bu vakit, eski bir dostu yüzüğü etmeye içim elvermeye de açmadım. Ayırdım kapıdan. Ben düşünce kızlar da salona yönelmişlerdi ki dışarıdaki yeniden çığırını adımı. Beklentisiz, iniş çıkışsız bir sesle. Ne infaşa çağırma ne sitem ne de ayıplama vardı bu sestestide. Sade çağırıyordu. Sesile yalnız kendini değil, eski dostu Vihâra'yı da hatırlatıyordu.

Sonunda kapıyı açtım. Dönmüş gidiyordu. Kar alacasında, elinde lüks lambası, bahçe boyunca yürüyüp geldiği yolu kendi ayak izlerine basarak gerisineri dönüyordu. Kapı sesini içitince benden yana baktı.

"Buyurun Nûpeda Hanım," dedim, "hoş geldiniz."

Gözleri gözlerimde, yaklaştı. Hiç kırınglık yoktu ifadesinde.

"Hoş gördük," dedi. Lambayı eşişe bırakıp, başına, boynuna doladığı yün şalı açtı. "İşte ben," diyen bir tebessümle baktı bana: "Nafle, anımsayıyordum. Yine de tereddütsüz çekilip yol verdim. İçeri geçti. Kızlar soğuk yataklarına dönmek yerine sedirlerde birbirlerine sokulmuşlardı. Birkaçı az evvel sarıdığım battaniyenin altına sığınmıştı. Biz içeri girince yerlerinde merakla doğruldular. Nûpeda Hanım

geldi, artık iyice farımış kuzinenin başında soyunup dökündü. Sürekli tebessüm ediyordu. Hırka içine yünü, ekose bir gömlek giymişti. Göğüs cebine elini atınca, orada küçük bir vazo ve içinde birkaç canlı çiçek taşıdığını hayretle fark ettim. Bu minyatür vazoyu bana uzatıp yeşil hırkasına sarındı, düğmelerini ilikledi. Hırkanın omzuna canlı renklerle, nefis bir keleş işlenmişti. Saçlarının arasından arada belirlir yitiyordu.

Baktığım göreünce yine

tebessümle anlatmaya koyuldu: "Uzun zaman oldu Vihâra Hanımcığım. Haftalardır yollardayım. İnanır mısınız ilk uçak, bu keleşler sebebiyle rötaları kalktı. Endemik bir türmüş. Fark eden bir yolcu haber vermiş. Alarım halinde handiye bir saat uçak keleşler aradılar. Buncağızlar da gelip ilkin saçlarına şüğündilar. Ardından hırkanın yeşiline gömölüp saklandılar. Daha sonra da benimle günlerce yolculuk ettiler. Düşündüm de onlar asıl sana geldiler Vihâra Hanım. Hem uzun zaman sonra biz müjdeli haberlerle buluşuruz hem de onları size teslim ederim, burada sizlerle güzel bir ömür sürebilirler."

Hiçbir şey anlamamakla birlikte tuhaf bir şey seçiyordum Nûpeda'yı. Uzun, dalgalı saçlarını omzundan ensesine aldı. Sonra omuz başına üç fiske vurdu. Renkler daha bir parlardı, antenler doğruldu, kanatlar gerildi. Art arda iki keleş hırkanın yeşilinden ayrılp döne döne aşk uçuşuna koyuldu. Gözlerimde bu sarmal dansta, kırdamaya başlamıştım. Kızlar ayaklanmış, çiçekli pazen çekileklerinin içinde kendi etraflarında dönüyor, keleşlere eşlik ediyorlardı. Bir ikisi ellerinden tutup beni de kendi etrafımda çevirdi. Kahkahalarımız karıştı. Göğsümden yüzeye çıkmaya çalışan kabarcıklarca yaşam uyandı. Dans ederken minik sevinç çığıklarımızın önünü alamıyorduk.

Nûpeda çağırıyordu: "Vihâra yanı! Vaktidir. Uyan canım. Uyan dostum. İşte hatırladın. Hadi..." Dansı bırakmak gelmiyordu elinden. Kollarımda, bacalarımı alması yaprakları bitiyordu. Sevinç boğum boğum büyüyordu içimde. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Vihâra! Ey!"

Açıverdim gözlerimi. Gergef kucağımda, keteni boştu. Doğrudum. Uyuyup kalmış kızlara baktım: Nakış çiçeklerini saçlarına takmışım meğer. Yeniden işleyecektim. Güneş, salonun ortasına dek uzanmış, yer tahtalarında tutuyordu. Gelinip kalktım. Kulağımdaki

Nûpeda'nın sesini yaklaşıyorak: "Kızlar! Canım Kızlar... Hey! dedim.

Şiir Nasıl Yazılır

İlhan Berk'e Göre:

Sözcüklerden önce uyanacaksın
bu, dünyadan da önce uyanmak demektir,
bahçeye gireceksin, şiirin evine,
sözcükleri yerden gökten, ağaçtan,
daldan, çiğden, bağdan usulca alacaksın,
uykusundan koparmadan ama
bir çocuk gibi küser yoksa
sözcükler haklı olarak sana...
Sonra çalı çırpıyı iki taşın arasında
koyup, hatta birbirine sürtüp taşları,
ateşi ve şiiri keşfeder gibi,
şiir sabır işidir unutma,
dünya yedi günde yaratıldı,
yazmak gerekir şiiri de yedi kerede,
ateşi ilk sen bulmuşsun gibi
tutuşturacaksın sözcükleri sevinçle,
ve kısık ateşte çay demler gibi
usul usul ısıtacaksın şiiri,
gün doğmadan şiir doğar,
şiir birden parlayacak sonra
şaşıklıktan senin de gözlerin parlayacak!
Nerde bir çift göz görsem parlayan
dünyayı okumuş gibi gelir bana
ve dünyayı okuyan göz benim şiirimi de
okumuş sayılır bir bakıma...

Kayıp düğme

"Nasıldır halin..." Ama biz... Yerde iğne iplik bulmuş adamız be, sizin siyahınızdan mı korkacağız?

En son hangi yalandan korkunuz, en son neye, ne kadar üzüldünüz? Nasıl bu kadar kırıldınız? Memleketimde zavallı bir kedinin derisini yüzen, gözünü çıkarın, bunları zevkle gösteren insanlar vardır şimdi... Cami içinde çocuk istismar eden... Karanlık günlere sevinen... İnsan parçalarının vebalı ile cennete hazırlanan...

Gazoz kapaklarını birkitten bir mahallenin çocuklarından, çıkmaz sokakların gölgeleri olan adamlara ne ara vardık biz? En kötü günümüzü 'böyleydi' ve tılsımı bir yağmur gibi kokadı bahar. 'Buralar' hep dutluktuk sonra. Arnavut kaldırımlarına, elinde file içinde yeşil salata, koltuk altında eski gazeteye sarılı 'ufak' la basardı usulca muhit amcaları, abileri... Beraber de üzüldük, beraber de sevinirdik bakma. Zaman bahardan kalma bir gündü, tribünler tıkım tıkım doluydu sonra...

Sahi biz ne zaman... Sorsalar, "Halin nedir?" diye... Ne olacak, memleket gibiyim işte. Öyle üst üste gelirken her şey... Yakınlarda bir vakit, başka bir mevsimin aşkında anlatmıştı...

"Ne olacak halimiz?"

Gülmüştü... "Babam titiz adamdır..." Ceketle pantolon, çorapla kazak, kemeriyle ayaakkı uyumlu olacaktı. Ne gömlekte leke, ne paçada çamur izi. Bir gün evden çıkmış; siyah palto, siyah ceket, içinde siyah gömlek... Minibüsten inmiş, siyah gömleğin üstten üçüncü siyah düğmesi yok. Dünya başına yıkılmış. Eve dönce bir türlü, işe gitse bile...

Hani, 'İçimde bir buruklukvar, aklım hep orada' duygusu var ya; işte öyle. Hikayeyi tamamlarken ara ara hep gülmüştü. "Adım atacak hali yok anladın mı?"

Güzel anlatmıştı... Güzel anlatılan şey iyidir, güzel yazılan şey iyidir. 1968 yılında yayınlanan 'Kelebek', Henri Charriere'nin yazdığı romandır. Başından geçenleri kaleme almıştır. Mahkum olduğu sırada yaşadıklarını, hiç işlemediği bir suçtan dolayı müebbet hapse çarptırılışını, kürek mahkumu olduğunu ve özgürlük adına verdiği çabayı... Kurtuluşunu...

Charriere alaylı bir yazardır... Bir yazarın hünerinin ölçüsünü, kendi dilinde anlatır: "Roman kahramanı çok sıkıtır, tuvalete gitme ihtiyacı duyuyorsa, okuyucu da bir sonraki sayfayı çevirmeden tuvalete gitmelidir..."

İşte o gömlek düğmesinde böyle bir duygu... Arada 'düğmelerim yerinde duruyor mu?' diye koltama isteği...

Birden hiç beklenmedik bir son...

"Ne olmuş sonra biliyor musun?" Bir kaldırıma oturmuş babası... Çaresiz... Yerde, biraz ilerde, bir düğme. Siyah, üstünde bir iğne, siyah iplik bir de... "Babam ne zaman umutsuz olsa, 'Yahu sana yakışıyor mu, sen yolda siyah düğme ile iğne iplik bulmuş adamsm' der annem.

Nasıldır halin? Memleket gibi işte. Bir sonraki sayfaya geçmeden... Ben böyle... Ama dur dur! Daha çok... Ulan biz yerde düğme ile iğne iplik

Edip Cansever
Hayatının Amacı Şiirdi

- 08 Ağustos 1928'de İstanbul'da doğdu.
- 1946'da İstanbul Erkek Lisesi'nde tamamladı.
- Yüksek Ticaret Okulu'nu bitirmeden ayrıldı.
- 1950'den sonra Kapalıçarşı'da turistik eşya ticareti yaptı.
- Halı konusunda uzmandı.
- 1976'dan sonra yalnızca şiirle uğraştı.
- İlk şiiri 01 Mart 1944'te "İstanbul" dergisinde yayınlandı.
- "Arkadaşlarıyla sekiz sayı "Nokta" dergisini çıkardı (15.01.1951-15.11.1951).
- 28 Mayıs 1986'da İstanbul'da öldü.

Ödülleri

- "Verçekimli Karanfil" ile 1958 Yeditepe Şiir Armağanı.
- "Ben Ruhi Bey Nasılım" ile 1977 Türk Dil Kurumu Şiir Ödülü.
- "Veniden" ile 1982 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü.

Şiir KİTAPLARI

İkinci Üstü, Dirlük Düzenlik, Verçekimli Karanfil, Umutsuzlar Parkı, Petrol, Nerde Antigone, Tragedyalar, Çağrılmayan Yakup, Kırılı Ağustos, Sonrası Kalır, Ben Ruhi Bey Nasılım, Seveda ile Sevgi, Şairin Seviz Defteri, Veniden (toplu şiirleri), Bezik Oynayan Kadınlar, İlykay Şikâyetçileri, Oteller Kenti, Gül Dönüyor Avucumda (Yazıları)...

Şiir Düşündü, Düşleri Şiirdi

Cansever'in şiir kitapları hep kendi içlerinde bir tema bütünlüğü taşımalarıyla dikkat çekti. Şiiri "uzun" tutmaya eğilimliydi. Sözü, anlamın dar kalıplarına sıkıştırmadı.

Anlatırımın "not" defterinde ne zaman Edip Cansever'in adını arasam, karşılığına "şiir ile düşündü, şiir ile yaşadı, düşlerinde hep şiir vardı" gibi cümleler düşüyor.

"Gül içinde sümbülün iç çekiş" de denebilir buna... Veli'nin anlatım tarihçesi" olarak çok şey bir şiirin yaratıcısı...

Memet Fuat, "Çağdaş Türk Şiiri Antolojisi"nin "Giriş"inde Cansever'in şiirini şöyle değerlendirir: "Özgünlüğü kendisinden esinlenenlerdeydi damgalayıp 'taklitçi' durumuna düşürerek boyutlardaydı. Bu yüzden tek kaldı. İkinci Yeni içindeki yeri, anlama verdiği önemle, Turgut Uyar'a yakındı. Anlatılmayan, anlatılmadan kalan şeyleri bulup çıkarmaya, anlatmaya çabaladı. Orta malı edilmemiş anlatımları sadece insanın iç dünyasında değil, yaşamın çeşitli yönlerinde de yakalamayı başardı."

Cansever'in şiir kitapları hep kendi içlerinde bir tema bütünlüğü taşımalarıyla dikkat çekti. Şiiri "uzun" tutmaya eğilimliydi. Sözü, anlamın dar kalıplarına sıkıştırmadı.

"Tragedyalar"ın gün ışığına çıktığı günlerde kalan bu lezzet, son kitaplarındın "Otelier Kenti"ne kadar varlığını sürdürdü. Güncelliğin yola çıkararak güncelin sınırlarını genişletti. Duruşlardan durumları geçişin sınırlarını zorladı.

Doğrudan bir söyleyiş yerine iç konuşmalarla, kendi kendine de sorular sorarak ve yargılayarak geçmiş, şimdiyi ve geleceği sorguladı.

Amacını şöyle açıklıyordu: "Şairin amacı bir şey'i güncelliğe getirmek değil, o şey'i güncelliğin ayıklayarak genişletmek, bir bakıma evrenselletmektir."

Bu bakımdan oluşan durumların da şiiri değildi yazdıkları... "Çekildiği zaman fotoğraf olmamış, çekilmediği zaman fotoğraf olmuş bir fotoğraf" gibiydi kimi şiirleri...

İletişimsizlikle iç içe duran bir iletişim şiiri.

Çünkü geçmiş, silindikçe bugün ile donanmış; şimdi, gelecek ile süslenmişti.

Yaşamı boyunca "insan" çevresinde dönen bir şiiri yazmayı amaçladı.

Tomris Uyar ile konuşmasında şöyle diyor:

"Gelişmeye inanmıyorum. Kendi adıma, bir eksen çevresinde şiirimi büyütme çalışıyorum. Gerçekte, sanatçıların çok derinlerden tutundukları bir anı damar vardır. Üstte kalan bazı değişimler silinip, yitip gidebilir. Önemli olan, o damarı çeşitlendirmek."

Şiirleri kadar, şiir özünü yazdıkları ile de kuşağının ve sonrasını etkiledi.

Seni sevdim, şiirini değil...

12 Eylül'ün azgın günlerinde askere alındım. O döneme yazdığım şiirler, askerliğimin hemen bitiminde, Yazko Yayınları arasında "Nereye Uçar Gökyüzü" başlığı ile çıktı ve 1983'te de Behçet Necatigil Şiir Ödülü'nü kazandı.

O yıllarda ödü, Necatigil'in Beşiktaş'taki evinde ve ölüm tarihi olan 13 aralıkta veriliyor. Akımda kaldığına göre seçici kurulda Rauf Mutluay, Oktay Akbal, Fethi Naci, Edip Cansever, Hilmi Yavuz ve Doğan Hızlan vardı. Sanıyorum beni ödülle Rauf Mutluay önermişti.

Ödül sonrası sohbet ederken Cansever, "Seni insan olarak seviyorum, ama şiirinin benim anlayışına pek uymuyor. Bu yüzden oymu sana vermedim." diyecekti.

Böylesine de açık sözlü bir şairdi.

Dergiye katkı

Cemal Süreya'nın "Papirüs" dergisini çıkardığı 60'lı yılların sonları... Cemal Süreya "Papirüs"ün Çağaloğlu'ndaki idarehanesine, kapı önünde paspas olarak kullanılmak üzere evinden bir küçük halı parçası getirmişti. Birkaç gün sonra Kapalıçarşı'da bu paspası buldum. Halı parçası, süsüne değil, paspası

Cansever gelir "Papirüs"e... O küçük halı parçası da meğer bir değerli antikadır ve Cemal Süreya dahil, kimsenin bundan haberi yoktur.

Cansever, hemen o halı parçasını Kapalıçarşı'ya gönderir.

Halı parçasının parası "Papirüs"ün epeyce bir sayısının maliyetini karşılayacaktır.

"Petrol" neyin kitabıdır?

Şair Kemal Özer'in 60'lı yıllarda Beyazıt Beyaz Saray'da bir kitabevi vardır: Uğrak.

Kemal Özer o yıllarda Cumhuriyet gazetesinde de düzeltmen olarak çalışmaktadı. Gazeteye gittiği günlerde kitabevinde önce Süreya'ya Kanıkap (Berfe), sonra da ben çalışıyordum.

Özer ve çalışanları şair olduğu için şiir kitaplarına ayrı bir özen gösterirler, vitrini şiir kitaplarıyla bezerlerdi.

Edip Cansever'in 1959 yılında çıkan "Petrol" şiir kitabı da bir süre vitrinde kalır.

Ve bir gün bir okur gelecek, sevinçle "Petrol" kitabını alacaktır.

Ama birkaç gün geçince aynı okur tekrar gelecek "Ben bunu petrol üzerine bir kitap sanmıştım, bu meğer şiir kitabıymış" diyerek kitabı tezgaha bırakıp gidecekti.

Her şiir bir "anlatma"dır

Bütün sanatların şiire, şiirin de sanatları katkısı vardır elbette. Uzun şiirlerimdeki öykü benzeri gelince, öyküden çok bir "anlatma" söz konusudur burada da. Ayrıca her şiir önünde sonunda (az ya da çok) bir "anlatma" değilse nedir? Ekleyeyim: Sait Faik'in "Hişt Hişt" öyküsünde ne kadar şiir varsa, benim şiirlerimde de o kadar öykü vardır. Yine de, bütün sanatsal türler, şiirin potansında eriyebildiğince, şiirin doğal gücünü yitirir.

En yakınları

Edip Cansever'i

"Edip'in bir kompleksi vardı, bana anlatmıştı; bunu burada anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Fatih Camii avlusunda oynamış. İkinci Dünya Savaşı yılları, o zaman lastik top diye bir şey yok, bez topla oynanır. Edip'in lastik topu var ve Edip'i lastik topu olduğu için takıma alıyorlar, aslında kötü bir oyuncu. Bu insanda nasıl bir iz bırakır? Edip'te? Bu bir gerçek, babası zengin, esnaf. O sırada fazla zengin olmasa da, sanradan oldu. Ama lastik topu olan bir çocuk Edip, bunun için onu takıma alıyorlar. Bu, Edip'te kompleks yaratmıştı. Kendisi söyledi bunu, ben nerden bileyim. Burada bir hüznü var, Edip o hüznü sevdi. Aslında şiirimizdeki durumu da budur, hep ona lastik topu var gibi bakıldı. Oysa şairdi, alalım bir sürü şairi, çoğundan iyi. Ama o duyguyu hep içinde taşıdı." (Cemal Süreya)

"Edip, sözü mümkün olduğu kadar kısa zamanda edebiyat getirmek isterdi, içki toplantılarında. Başka şeyler de konuşulabilir, diyalim iktisadi meseleler filan. Onlardan sıkılır, sözü edebiyata getirir. Birinci merhale bu. İkinci merhale sözü şiire getirmek, üçüncü merhale de kendi şiirine getirmek. Bu oluşum Edip'te her içkili toplantıda mutlaka görürdüm. Edebiyat, şiir ve Edip'in şiiri. Mutlaka Edip'in şiiri konuşulacak, hatta nazımın geçtiği günler olursa, kitabını çıkartıp bir arkadaşına okutacak ve mutlaka övgü bekleyecek." (Fethi Naci)

"Şiire yöneliş. Edip Tanpınar'dan söz ederdi. Tanpınar'la yakın semtte mi, aynı semtte mi oturma, komşuluk ilişkileri mi ne, öyle bir şey var. Tanpınar'a şiirlerini göstermiş, o da gayet akılluca öğütler vermiş ve Edip'in yönlendirmesinde epey bir etkisi olmuş. Bu Edip'in bana anlattığı. Fakat şunu biliyorum: Salah Birsel'in de Edip'in gençlik yıllarında, Edip'e bir hayli yol gösterici yardımları olmuştur. Yani onu iyi şiirleri okumaya, yahut

yönlendirmiş olabilir." (Fethi Naci)

"İyi bir aile babasıydı. Evine, karısına, çocuklarına her zaman çok bağlıydı. Aslında yazdıklarından belki bohem bir şair havası çıkabilir, o çok yanlış olur. Hiç bohem değildi. Hatta fazla anti-bohemdi." (Mehmet Baydur)

"Eskilerden Yahya Kemal hayranıydı. Hatta arada bir kızdırmak için Ahmet Haşim daha iyi filan derdik. Şiirden çok düzyazı okurdu. Oğuz Atay'ı severdi. Sait Faik de çok sevdiği bir yazardı. Tomris Uyar'ın yazdıklarını çok beğenirdi, kendisini de çok severdi, yakınıydı çok. Örneğin Kafka'ya büyük düşkünlüğü vardı. Son yıllarında Marquez'i çok seviyordu." (Mehmet Baydur)

"Ben şimdi Edip'i hatırladığım zaman bütün dişleriyle, bütün yüzüyle gülen bir insan gözümün önüne geliyor. Bir de onun çok güzel kahkahaları vardı. Çten. Yani çok büyük değildi belki o kahkahalar ama kendine özgü, sesinin tınısını aktiretiren güzel kahkahalardı. Evet, neşeli insan denilebilirdi ama

"Edip'i onlarsız düşünemeyeceğim neler var? Zekası, sonra İstanbul, sonra deniz, alkol... Belki alkol en başta olmalıydı. Alkolü Orhan Veli'den de çok şiirine, kısacası özüne koyan insandır." (Yazar Selpuk Baran)

anlatıyor

İçkinin bir noktasından sonra da büyük bir hüznün çökerdi. Yine de karamsar, kapkara bir gözlüğün arkasından bakan umutsuz bir insan değildi, o ayrı hikaye. Şiirinde hep acıları dile getirir, umarsız insanlar vardır. Ama o bu umarsız insanlar, aç yahut bir dam, bir çatı bulmaktan yoksun insanlar değildi. İçlerinde insan olmaktan ötürü taşıdıkları acıyı götüren insanlardı. (Yazar Selçuk Baran)

"Bir de babamın deniz tutkusundan söz etmeli. Zaten şiirlerinde de önemli olmuştur: Mavi ve deniz. Ben hiçbir zaman babamın öyle yeşillik konuştüğünü hatırlamam. Hep deniz olayı vardı babamın hayatında." (Kızı Nuran Birol)

"Edip resmi çok sever, soyut resimleri bile anlar, yorumlardı. Kandinsky sever mesela, Kokoschka sever. Ben azıcık bakar bırakırım, o uzun uzun bakar, dikkatli bakar. Hepsinin, büyük ressamların röprodüksiyonları vardır kitaplarda, açar, bakar. Brueghel'i de severdi. Bizim ressamlarımızdan Orhan Peker'i severdi. Hatta ondan aldığı bir resmi özenle saklar ve ısrarla gösterirdi. Ayvalık'ta Orhan'ın atölyesinde bu resmi çok beğenmiş. Bir kedi resmi, kapıdan giren. Onu alınca sevinçten uçtu. Bir de Burhan Uygur'u severdi." (Arkadaş Yalçın Yalın)

"Edip çok titizdi. Mefharet Hanım'ı geçecek kadar titiz. Diyelim ki bir hastahaneye gittik, bir arkadaşımızı ziyarette. Çıktıktan sonra Edip'in hemen gidip elini yüzünü yıkaması lazım. Hiçbir yere değmediği halde gittiğimiz yerde musluk arar, elini yıkayacak. Ama titizliği hastalık derecesinde değil." (Arkadaş Yalçın Yalın)

"Havayla ilgili bir özelliği vardı, gri, ve puslu havaları severdi. Daima kapalı ve puslu. Öyle havada daha çok çalışma isteği geliyordu. Çalışmaya başlamadan önce daima tertemiz giyinir, öyle otururdu masaya. İş yerine gider gibi, çalışmaya bir saygı gibiydi. Bir de tabii babamın şair olmasının getirdiği bir şey var: Ayrıntı konusu. Mesela siz şurdaki sandıyıya beğenirsiniz, a ne kadar güzel

dersiniz. Babam değişik bakardı. Gider ordaki en olmadık diken görürdü. Herkes bu gül ne kadar güzel derken, o oturduğu yerden kıydıkları köşedeki diken görürdü. Ayrıntıya dikkat ederdi." (Kızı Nuran Birol)

"Edip çok hassas bir insandı, ufak bir sözle kırılırdı. Biz dört kardeşiz. Diğer kardeşlerimiz kız olmasına rağmen, küçükkken ben en çok Edip'le anlaşırdım. Bütün oyunlarımızı birlikte oynardık. Unutmadığım bir anısı vardır. İlkokul beşte veya orta birdiydi. Annem Bursa'ya gitmişti. Annemi çok özlemiş, onun için bir şiir yazmış, bana okudu. Bir çocuk dergisine yollamış, orada çıktı. Biz çok sevindik, hoptadık, zıpladık filan. Ah kardeşim şair olmuş diye ben ona sarılmıştım. Yıllar sonra gerçekten değerli bir şair olunca, zaman zaman boynuma atardı elini, sen bana böyle söylemiştin abla diye." (Ablası Edibe Aykaç)

Yayı Kredi Yayınları - Edip'in Lastik Topu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

Devrimci Misafir Örgütü

1-Kravat

Nasıl bir nefret ve nasıl bir isyansa, liseden mezun olduğu gün kravatını yakanları gördü bu gözler.

Bundandır ki üniversitede kravat takan yoktu. Nedim hariç. Nedim Malçuk.

2-Kravat ve utuzbir çeken nisan

Seksenin hemen sonrası yönetim o kadar sıkı idi ki, mümkün olsa 1 Mayıs'ı takvimlerden çıkartıp nisana 31 çelettireceklerdi. Biz üniversitedeydik. Öğrenciydik. Bir 30 Nisan günü karar alındı. Mademki yarın bayram, en güzel bayramlarımızı giyip kravat takarak gelecektik üniversiteye... 1 Mayıs'ta kravat takmak suçundan bizi içeriye atamayan sivil polisler içten içe çatlayacaktı. Oye de oldu. Ağbiden amcadan ödünç alınmış kimi bol kimi dar, kimi uzun kimi kısa etbiselerin içine sığınmış devrimci sıfatını hak etmeye çalışan pırıl pırıl gençler. 1 Mayıs günü okula geldi: Polis pis ve şaşkın bakmaktan fazlasını yapamadı. Kim örgütlemişti bu kravatlı 1 Mayıs'ı? Pek gizliydi bu işler ama eminim işin içinde Nedim vardı. Belki Oktay. Belki Alper. Belki Sadık. Belki Sinan, belki Meral. Hepsi belki ama içlerinde Nedim'in olduğu kesindi.

3-Fukaralığın lokumlu bayrak yarışı

Bazı misafirler ellerinde lokum kutusuyla gelirdi. Rafya ile fiyoklanmış, ucuz ama zengin göstermeye çalışsa da gösterişsiz kendince çık bir kutu... Çoğu zaman açılmazdı o kutular. Hatta hiç... Biz de başka bir alieyle götürürdük. Eminim onlar da başka bir alieyle... Onlar da başka bir kutu... Onlar da başka... Onlar da... Elden ele, aileden alieyle dolaşan tek bir kutu... tek bir... fukaralığın sessiz tekbiri... Kibar bir fukaralığın bayrak yarışı gibi elden ele geçen lokum kutuları...

Bir gün, bir yaz tatilinde, Nedim çıktı geldi evimize. Elinde bir lokum kutusuyla... Şimdi bunu anlatmanın sırası değil. Sırası gelince anlatacağım.

4-Bir devrimciyi neresinden tanırırsınız?

Siz bir devrimciyi neresinden tanırırsınız. Parkasından mı, pos bığından mı? Ben o yıllarda, saatinden tanırımdı. Her saat takan devrimci değildi elbet ama saat takmıyorsa devrimci örgüt üyesi olmadığa kesindi. Bilenler için ukalalık olmasın ama gizli örgüt buluşmasında saat önemliydi. Tam saatinde,

örgütsel dokümanı elden ele geçirmek için saat çok önemliydi. Tam saatinde söylenen yerde olursun, buluşacağın kişi gelmediyse, beş dakika bekler gidersin... Hani eski şarkısında söylüyor ya Ahmet Kaya "Beş dakika bekle öyle git..." Belki bunu aşk şarkısı niyetine dinleyenler de vardır. Otur mu hiç... Sevgiliye beş dakika bekle git denir mi hiç? Sevgiliye bir ömür bekle denir, beş dakika bekle git diyorsa örgüt buluşmasıdır o... Neyse konu dağılmasın, Nedim saat takardı.

5-Gizli parti

Bir efsane gibi anlatırdı "Gizli parti... Sen gizli partiyi bulamazsın (gizli) , parti seni bulur. Seni değil seçilmiş kişileri bulur, Seni bulduysa seçilmiş kişi olduğunu anlarsın. Bulmadıysa beklersin. Beklerken efsaneleri dinlersin. Partili, seçilmiş kişileri dinlersin. Kimler yok ki listede... Sabahattin Ali, Abidin Dino, Orhan Kemal, Nâzım Hikmet... Efsane sanatçı deyince aklına kim geliyorsa... Böyle bir listede kim olmak istemez biliyorum ama ben isterdim... O yıl bekleyip durdum, partinin beni seçmesini, benimle ilişkile geçmesini. Seçmedi, geçmedi. Okul kapandı.

6-Gizli örgütün kafa kağıdı

Gizli örgüt, üyelerine kimlik kartı vermez, örgüt

yayını verir. Polis, üstünde veya evinde örgüt yayını yakalarsa bu örgüt üyeliğinin kanıtıdır. Altı yıl yersin.

7-Cep telefonu yokken biz

Okul tatil olmuştu. Cep telefonun icadına az otuz yıl vardı. Eve en yakın telefon bir kulübedeydi. Ne oldu nasıl oldu da haberleştik hatırlamıyorum. Nedim'in bizim eve ziyarete geleceği haberi geldi... (Benim yaşımdaki herkes şu yarım soru cümlesini içinden tamamlayabilir: Sahi biz cep telefonu yokken...)

8-Anneler en çok kravatlı arkadaşları severler.

Nedim bizim eve bir geldi, takım elbise ve kravatın içinde. Elinde de bir kutu lokum. Bizimkiler Nedim'i bir gördü, bayıldı. Kız olsun, annem hemen oracıkta beni Nedim'e verirdi. Daha ne olsun, adam it değil kopuk değil, kravatlı. Kravat yetmezmiş gibi elinde bir kutu lokumla gelmiş daha ne olsun. Kimin akına getirdi Nedim'in örgüt yöneticisi olduğu. Annemin akına kesin gelmezdi.

9-Nedim ve büyük

Nedim yirmili yaşların en başındaydı. Sıkın onlu yaşların başında gösteriyordu. Sesi de incekti. Bu durumda devrimcilik yapmak zordu. Nedim ciddiye alınmak ve büyük göstermek için büyük bıraktı sonradan. Yetmedi, yüzüne büyük çizmiş çocuğa benzedi. Böylesi daha güzeldi.

10-Ev oturmasına gelen devrimci!

Neyse, Nedim ev oturmasına gelmiş arkadaş olarak bizimkilerin çok takdirlini kazandı. Havadan sudan konuşuldu. Bir tek, kısır tarifi alınmadı ve ilvelî selanik nasıl örülür konusu açılmadı. Bizimkiler bu havadan sudan muhabbetten pek memnundu ama ben bu boş konuşmalar için Nedim'in tas Gaziosmanpaşa'dan Kartal'a, üç, dört saatlik yol gelmesine anlam veremiyordum. Birazdan verecektim.

11-Başalan çay bardağının üstüne konan çay kaşığı!

Ve Nedim "Bana müsaade", dedi.

Bizimkiler taa otobüs durağına kadar uğurlamak istediler, oğullarının kibar arkadaşını.

"Hayır... Müfti gelsin yeter," gibi bir şeyler söyledi Nedim.

Karşılıklı ısrar "Müfti bir şey konuşacağım," diyen Nedim kazandı.

12-Ağızdan çıkan bakla

Yolda yürüyoruz.

"O lokum kutusu var ya..." dedi Nedim...

"Evet," dedim, "Bizimkiler onu misafirliğe giderken başka eve götürür," diyemeden Nedim tamamladı cümlesini:

"Lokumların altındaki kağıdı kaldır, en altta örgüt yayını var."

13-Eve nasıl geldiğimi hatırlamıyorum

"Lokum nerde lokum?" dedim. Sormama bile beklediğim cevap gelince anladım.

"Kaldırdım onu," dedi annem "Bu de başka misafirliğe götürürüz,"

"Olur mu ya öyle şey benim o lokumdan yemem lazım," gibi bir şeyler geveledim.

"Eve açılmış başka lokum kutusu var olan yersin," dedi annem.

"Aynı şey değil dedim. O benim arkadaşımın lokumu. Onun tadı başka..." "Bu ne demek lan!" diyorum kendi kendime içimden: Niye Nedim'in lokumu daha tatlı olsun... Romantik miyim ben. Romantiksen Nedim'e mi romantikim?

14-Dev-Misafir / ML Örgütü

Bizimkilerin anlamsız cevapları karşındakî şaşkınlığından faydalandım. Annemin lokumları sakladığı yerlere doğru saldırdım. Lokum kutusunu bulmam devrimci bir görevdi. Bulamazsam içinde örgüt yayını olan lokum kutusu başka bir aileye gidecekti. Onlardan da eminim başka aileye... Elden ele örgüt yayını taşıyan misafirperver aileler zincir oluyacaktı... Ya en son bir polis ailesine, bir muhabir vatandaşa ailesine giderse, neler olmazdı... O lokum kutusunu polisten önce bulmazsam duyuranın en tuhaf devrimci örgüt davası açılabilirdi. Manşetleri görür gibiydim: Dev-Misafir örgütü çöktürüldü. "Aile boyu örgüt, eylemlerinde dinamit lokumu yerine misafir lokumu kullanıyor."

15-Nedimin lokumu bir başka!

Tüm çocuklar annelerinin lokum, seker, para

sakladığı bütün gizli köşeleri bilirler ve en sonunda bulurlar.

Lokumu bulduğum esnada annem de daha önceden açılmış başka lokum kutusunu burnuma dayayıp ağzıma başka lokumu tıkmaya çalışıyordu

"Annem alt işte oğlum bundan ye," dedikçe ben "Olmas öyle, arkadaşımın lokumu bir başka," filan diye saçmalıyordum. Annem bir yandan elindeki lokum kutusunu çektiyor öbür eliyle lokum yedirmeye çalışıyordu. Sonunda çekmeyi ben kazandım. İlk lokumu ağzıma attıktan sonra "Ooh! Nedim'in lokumu gerçekten daha güzeldi," dedim. Anneler bana tuhaf bakarsa baksındı. Görev tamamlanmış, açık kutunun başka ailelere gitmesi önlenmişti.

16-Gece yatakta

Gözümü kırıpandan herkesin uyumasını bekledim. Sonra lokum kutusundan dibindeki örgüt yayını çıkartıp, sessizce okudum. Hiç unutmuyorum, üniversitede yemek zamlarını eleştiren bir yazı vardı. İnanamadım. Ben yakalanırsam kantinde konuşabileceğim bu saat konu yüzünden mi altı yıl hapis yatacaktım.

17-Örgüt yayını bir nedir?

Önceki bölümün son soru cümlesini Nedim'e söylediğimde bana, içeriğin önemli olmadığını söyledi ve örgüt disiplini, örgüt bağlılığı, organik bağ gibi kelimelerden oluşan anlamlı bir cümle kurdu. Ben çok anlamlı buldum ve ikna oldum.

18-Sonrasında başka bir gün

İkinci buluşmamızda saatler ayardı. Tam saatinde Nedim Mecidiyeköy'den elinde bir poşetle, ben Şişli Camii'nin önünden elinde bir poşetle yola çıktım. Volda Nedim ile karşılaştık. Bond çanta değiştiren ajanlar gibi pazar poşetlerini değiştirdik. Benimkindi çamaşır suyu ve deterjan filan vardı. Örgüt yayını deterjan kutusundan içineydi. Yayında ne yazıyordu hatırlamıyorum ama eve ilk defa deterjan filan aldığım için annemin çok duygulandığını hatırlıyorum. Üstelik borç parayla almıştım. Annemi ve evi düşünmüştüm. Annem duygulanmasın da ne yapsin. Ben elinde deterjan poşetliyle görmek ile müruvvetimi görmek neredeyse aynı şeydi.

19-Ve şimdi Nedim!

Sonra, yıllar sonra... Beklediğimiz devrim bir türlü gerçekleşmedi. Otuzlu yaşların çok başında, Nedim öldü! Beyninden vurdu onu

Çığlık

OHAL ve KHK ile esir edilen hayatlarımız artık paramparça ve vicdan,

bit pazarlarında yırtık pırtık giysilerin iç ceplerinde sahipsiz.

Hep kaybediyoruz. Suskunlaşp kendi kavuklarımızda fısıltılarla konuşmaya başladığımız o ilk günden beri hep kaybediyoruz. Acı hüznün üstüne konup katlandıkça, hiç izlemek istemediğimiz bir filmin içinde buluyoruz kendimizi. Unutuyoruz dün.

Baskıyı, zulmü işkenceyi unutuyoruz, kederi büyütüyor, hayatın esir edilmesini; aşkın, şilrinin, şarkının yanı sıra sevinçlerin marı katatlarında kayboluşunu umursamıyoruz.

OHAL ve KHK ile esir edilen hayatlarımız artık paramparça ve vicdan, bit pazarlarında yırtık-pırtık giysilerin iç ceplerinde sahipsiz.

Bu cümleler umutsuzluğun çaresizliği sesleri mi yoksa erdemleri ayaklar altına alınan insanlığın mı? Buna siz karar verin.

İki insan; haykıran, iş diyen, aş diyen, adalet diyen, hak-hukuk diyen, eşitlik diyen, barış diyen, kardeşlik ve aş diyen iki insan ve büyüyen yalnızlık örnek olur belki.

Nuriye ve Semih'in direnişlerinin 75. günüdür. Ülkenin başkentinde kelepçelendiler. Görüntüleri izlerken, gözaltı nedenlerine önce güldüm sonra ne korkuymuş bu kardeşim dedim, ne korkuymuş!

"Gezi ve Tekel benzeri bir eyleme dönüşme olasılığı var."

Hukuksuzluğa, yasa tanımazlığa karşı çaresizleşen insanların; işlerini, aşlarını, haklarını almak için adalet taleplerini haykırma ve bunun için açığa yattırmaları engellenmenin gerekçesi! Cecenin kör karanlığı.

Sokaklar, caddeler polis barikatları ile çevriliyor. Kapılar kırılıyor.

Her iki evde 'Gezi ve Tekel belgeleri' arınıyor. Kitaplar ve eylem önlükleri "delil" diye alınıyor. Erdoğan'ın her fırsatta "Gezi terörden daha tehlikelidir" demesini bu görüntüleri izledikçe daha iyi anlaşıyor.

Avukatlar, ailelere hunharca gözaltı uyguluyor ve dünyanın gözü önünde suçsuz insanlara "terörist" muamelesi yapıyor.

75 gündür aç olan Nuriye ve Semih tek kişilik hücrelere konuyor, yakınları ters kelepçelerle tutuklanıyor polis araçlarının içinde gaza boğuluyorlar.

Destek veren insanlığın saçları yolunuyor, insan Hakları anıtı kelepçeleniyor, Kızıl polis şiddetine esir ediliyor.

OHAL ve KHK ne imiş ve kimler içini bir kez daha tanık oluyordu.

Aynı günün ertesi gününde AKP kongresi yapıyor. Tribünlerde fesli, takkeli, kaftanlı müsamereden bin beter bir şov.

Ülkenin her şeyi olduğu ilan edilen Erdoğan, "demokratikleşme" vaatlerinde bulunuyor.

Salon hıçırık tıksıra alkışa duruyor.

Yandaş medya, "herkesin kucaklanmasından" söz ediyor.

"Yeni bir çığır açıldı. Bu bir sessiz devrimdir." diyenler var.

Adaletten, haktan, hukuktan, barıştan, kardeşlikten söz eden yok.

Şimdi yeni bir gazete baskını planlanıyor, yazarlarını, çizirlerini, muhabirlerini tutuklamak, grevleri yasaklamak, haber sitelerine erişimleri engellenmesi, muhalif kim varsa haklarında soruşturmalar açmanın, dernekleri, sendikaları kapatmanın, vekilleri, aydınları, gazetecileri

kelepçelemenin, sanatı yasaklamanın, doğayı talan etmenin, kentleri betonlara gömmenin, kültürel varlıklarımızı iç etmenin tam vaktidir. Madem demokratikleşiyoruz "durmak yok, yola devam."

Anlaşılabiliyor, bir ülkeyi susturabilmenin, onurunu, şerefini esir edebilmenin tek yolu ceberut bir baskıyla her şeyini teslim almakta geçer. Korku duvarını her gün daha yukarı örsenir ve saltanatının keyfini sürersen!

İyi de nereye kadar? Yalnızca Nuriye ve Semih'in acılarına, hüznlerine ve öfkelerine sahip milyonlarca insanoğlu var. Adaletsizlik; faşizmin sopasıyla, kelepçesiyle, gazıyla, tomasıyla, işkenceyle, hapishaneleriyle çözülemez.

Kim unuttuysa anımsasın. Bin ülkede erdemli, hak arayan, adalet, eşitlik ve özgürlük isteyen milyonlar var.

Günü gelip kabus bittiğinde, kaçacak delik aramak zorunda kalabilirsiniz.

Sizin o beylik cümlelerinizi yazın bir köşeye ve arada bir bakıp durun, belki işinize yararı!

"Sultan Süleyman'a Kalmayan Dünya Hiç Kimseye Kalmaz."

Aradan günler aktı.

Her biri diğinden bin beter acı ve hüznü çoğaltarak.

İki insan "yaşıyor mu" diye kontrol ediliyor.

Ölümün eşliğinde adalet arayan yürekler ise direniyor zamana, zulme, yiten vicdansızlığa. Son sözü, elinde bildirirye avazı çıktıkça bağırarak 17 yaşındaki ilgin söylüyor.

"Nuriye ve Semih birer çığlıktır ve herkes için adalet gelmedikçe susturulmaları olası değildir."

Levent Bey'in günlüğü

01 Ağustos. Giyecek temiz kıyafetim kalmadığı için komik sayılabilecek bir kıyafetle işe gittim. Daha çok sevildi, belki de arkamdan dalga geçildi. Yine de iltifatlar hoşuma gitti. Gözüm çok aktı, sildim. Öğleden sonra Tahsin ile Ferhat kavga etti. İkisini de haklı bulmadım. Dilim, hatta tüm bedenim tutulmuş gibi öylece kaldım. Kavgalarda sustuğumu anladım. Nedense unuttum. Utandığımda ellerimi morardığını anladım. Merhem aldım.

02 Ağustos. Raporu aksattım ama Zeynep Hanım'a bitirdiğim işleri biraz süsleyip anlatarak günü atlattım. Yarın başım belada.

03 Ağustos. Sürekli toplantı isteyen iş aklı müdürünün toplantısını ekim. Akşamüstü Rızalar zorla içmeye götürdü. Ne çok konuşuyor şu Rıza... Muhabbet olsun diye vakti zamanında geçirdiğim bir kazayı anlatmaya başlamıştım ki sözümlü balla kesip kendi kaza geçirme ihtimalini anlattı saat-

lerce. Ulan burada geçirilmiş var! Neyse... Eski sevgililerimden birini balıkçının önünde gördüm, o da beni gördü, sağa sola bakıyor gibi yapıp öylece geçip gitti. Bir şey hissetmedim. İnsanların yalan söylediğini anladığımda gözlerimin daha bir kanadığını fark ettim. Peçeteyle akan kan sildim.

04 Ağustos. Kayda değer bir şey olmadı.

05 Ağustos. 18 saat uyudum. Kapıcının hafta sonları zil çalma ısrarına bir çözüm bulunması için yönetici ile konuştum. Kansı adamın arından beni kesti. Bugün aramamış için dua ettim. Duamı kabul etti yukarıdaki. İyi hadi...

06 Ağustos. Okunayacağı kitaplar ve izlemeyeceğim filmler almak için Caddebostan'a gittim. Dönüşte Filiz'e uğramayı düşündüm. Mesajıma ters yanıt verdi. Sevgilisini evde olduğunu ve mesajlarımı görebileceğini tahmin etmem gerekiyormuş! Morlukları yarın doktora göstermeliyim.

07 Ağustos. Herkes hayatta ne çok bahane üretiyor. Herkesin bahanesine inanıyormuş gibi yapmaktan sıkıldım. Ama doktora gitmemek için de kendime bahane yarattım. "Sonuçta herkesin hayatında kimi morlukları, kimi kanamaları olur". Bu bahaneye inan-dım.

08 Ağustos. Hayatımda ilk kez iş yerinden uyarı aldım. Cevat Bey'in karşısında tembel, ezik bir salaktım! Azarı yerken çocuk gibi halıdaki desenlere baktım. Hastayım diyemedim. Ben hasta değilim, sadece elim mor benim.

09 Ağustos. Yalnızlığı seviyorum. Bu benim tercihim, sana ne lan Süleyman? Süleyman ile kahve içme bahanesi ile Moda'ya gitmiştik ki yarın saat içinde bana tonla akıl verdi. Sinir oldum. Sürekli

birilerine akıl veren insanlar kimden akıl alır? Bu akıl özgüveni nerede satılır? Filiz mesaj attı, bu gece bana gelebileceğini söyledi. Bu saat oldu gelmedi. Nedenini soramadım. Mesajım yakalanır diye korktum. Artık yatıyorum.

10 Ağustos. İşe gitmedim. Filiz sabaha karşı içkili geldi. Sevgilisi ile kavga etmişler sabaha dek kavgalarını bahsettici. Kimi zaman ağladı. Hayattaki kararlarına saygı göstermiyormuş sevgilisi. Televizyonun sesi kısık ki o anlatırken, dudak okuma hastalığına tutuldum! Dizinin tüm repliklerini çözdüm. Filiz'in söylediklerininse çoğunu anlamadım. Sabah yoktu, sonra fark ettim ki dizlerim mordu. Bir yere vurmuş olmalıyım.

11 Ağustos. Kayda değer bir şey olmadı.

12 Ağustos. Hastaneodasındayım. Umarım bu kâğıdı da kaybetmem. Rızalar ambulansa haber vermiş. Biraz da zorla getirdiler. Morlukların onlar yüzünden, boğuşurken olduğunu söyledim doktora, inandı. Duvardaki aynaya baktım, gözüm kanadı. Yalnızlığı seviyorum. Hemşireler geldiğinde huzursuz oluyorum. Birisi ile baş başa kaldığımda sessizlik bозmam gerektiğini düşünüyorum. Uzun sessizliklerde ellerim morarıyor. Büyük patron çiçek göndermiş. Özel sağlık sigortası pirimi üç aydır yatmadığı için masrafları bana kalacak gibi. Hallederiz diyor Rıza... Rahatladım.

13 Ağustos. Bu akşam taburcu olabilmemişim. Morlukların darp nedeniyle olduğuna karar verdiler.

14 Ağustos. Hastaneden öğlene doğru çıkıldım. Bir gece daha fazla yatış parası aldılar. Kan emici bunlar. Kira için ayırdığım parayı vererek o iğrenç yerden kurtuldum. Rıza'dan da ses çıkmadı. Herkes umut satıyor, herkes kendini anlık sevdirmek istiyor. Ben size inanmak istiyorum! Ama gözlerim kanıyor.

15 Ağustos. Morlukların nedeni açıklandı. Ölmüşüm. Kayda değer bir şey olmadı.

Fürüzan'a saygı, Münip Bey'e sevgi...

Bana bir haller oldu, iyi haller. Bu aralar herkesle aram iyi. Hangi dükkâna girsem illa şakaşayayım, kime bir şey sorsam çok güzel yanıt alıyorum. Taksiciler surat yapmıyor, dükkanlar para bozuyor, garsonlar ikrama boğuyor, sıra beklidersam sohbet muhabbet gırla gidiyor. Başka ülkelerin normali bu olabilir de, bizde insanın garibine gidiyor. Kendimi yemeğe çıkarmayı severim. O zaman hem bir film izler gibi etrafı izleyip dinleyebiliyorum hem de kendimle başbaşa bazı şeylere kafa yorabiliyorum.

Gittik yemeğe, "Neden insanlar bir anda iyi davranmaya başladı bize?" diye düşünmeye başladık. Laf lafı açtı, döndük ta 18 yaşma. Beyoğlu'nda bir kültür merkezinde geçiyordu günlerim. İstiklabin ağacı zamanları.

Tiyatro provaları yaptığımız bina da bu semtte, arkadaşların oynadığı sahne de.

Birçok kültür merkezi var, gidip geliyoruz. Herkes bir enstrümanın peşine takılmış, ders alıyor, veriyor, stüdyoda kitaplara giriliyor. Kitapçılardan sokağa Grup Yorum, Kızılmak şarkıları yayılıyor.

Sahaflar istediğimiz kitabı bulunca üzerine adımızı yazıp kenara ayırıyor.

Terkos'tan giyniyoruz, hediyelerimizi sokak tezgahlarından alıyoruz. Korsan CD ve kitap da alıyoruz o zamanlar ne yalan söyleyeyim şimdi. Zira öğrenci bütçesiyle ancak gezilebiliyoruz kitapçılar.

İstiklal'i bir uçundan öbürüne yürümek bir saati geçiyor. Çünkü adım başı tandık biri denk geliyor. Ayaküstü sohbetler uyuyor, bazen rota şaşır kendimizi bir kafe'de kaçırırken buluyoruz. Burada güvende, kalabalık hissediyorum o zamanlar. Hep diyorum ki kendime "Evim burası benim, büyüyünce de bir dükkan bana burada, tamamım o zaman ben."

Sonra aramıza işler, başka şehirler, hayatın hızı giriyor. Ayırılıyor. Tam bir sene önce, işi Beyoğlu'na taşıyınca, sanki uzun bir seyahatten eve dönmüş, koltukların üzerine toz olmasın, güneş eskitsin diye attığım çarşafları toplar gibi başıyorum evi yeniden elden geçirmeye.

Bazı şeyler dayanamamış tabii. Ama kalanlara

sarılıyorum.

Simitçi, simiti çıtır değilse tostçuya yönlendiriyor. Tostçumuz ne sevdiğimizi biliyor, kahvecimiz muhakkak selam veriyor.

Büyük hediyeleri Kuyumcu Kırkor Amca'dan alıyorum. Kızı İren'in cep telefonu kayıtlı, gitmeden önce muhakkak arıyorum. Yedi kemani müdavimi oldum, "her zamankinden mi?" cümlesi duymaya başlayıyorum.

Köpeğime girebildiğim mağazalar var, hiçbir zincir değil "İlla almak için değil arada gel de köpeği sevelim" dedikleri için gidiyorum.

Beyoğlu Sineması, Pera ve Atlas'ta tek başıma film

Tam o anda ben kendimle konuşup, her şeyden razı olup, boşluğa gülümserken, indirdi sağanak, uçtu brandalar, metal plakalar. Yumruk gibi düşmeye başladı havadan dolu, birkaç dakikada sel oldu sular yolları, kaldırımlar görünmez oldu. Sığındı pasaja.

Pasajın içinde sigara içiyordu herkes. Birine "İçiliyor mu burada?" dedim.

Adam bana "Kıyamet kopmuş senin dett ettiğin şeye bak," baksı attı. "İçen içiyorışte" dedi. Ben insan severim, beyefendi insanlarla biraz mesafeli. Dışarıyı seyretmek için kapıya yaklaştım, bir sigara da ben yaktım. Bir çift vardı kapıda. Kadın başı

adamm omzuna yaslamış. Bir felaketi değil de büyük prodüksiyonlu bir filmi izler gibi rahattılar. Kadın "İşte şimdi gerçekten unutulmaz bir gün oldu" dedi.

Adam "Ben seninle geçen hiçbir günü unutmam ki" Kadın sordu "Peki sence en güzel günümüz hangisiydi?" Adam dedi ki "Ben son görüştüğümüz günü en güzel hatırlıyorum hep. Böylece her seferinde daha da güzel oluyor birlikte geçen günler. Kadın hafif bir öpücük kondurdu adamın dudaklarına. "Evimsin" dedi.

Burada oldu bu olay. Bir günün olayları

gazete manşetlerine sığmayan

ülkeminiz, en kalabalık şehrinin, "artık gidilemez oralara" denilen semtinde yaşıyandı. Ben bizzat duyduğum, gözlemlerim gördüm.

Evini bulmak yaşıyor insanı. Hayali kurmak, gerçekleştiriminin varısı.

Bin kere sesli söylersen kendinize hayalinizi, yol alıp götürür zaten sizi.

Kendinize inanmıyorsanız bana inanabilirsiniz. Benim birden çok hayalim gerçekleşti. En büyüğü henüz beklemede.

Yıllardır hep taze. O sizi de ilgilendiriyor zira memleketle dair. 18 yaşında o hayal peşinden gelmişim İstanbul'a, Beyoğlu'na, kültür merkezlerine.

O hayalim ki zannımca hepimizde ortak, Biz oluk oluk yaşıyadık, biliyorum o da olacak. Evinizi bulun, bizi o evler ayakta tutacak.

İyi haller ve hayaller

Evini bulmak yaşıyor insanı.

Hayali kurmak, gerçekleştirmenin yarısı.

izlediğim her sefer sanki biraz daha gençleşiyorum. Bir zamanlar okuduğum bir yazı vardı. "Kendinizi tamamlanmış hissetmek istiyorsanız en az bir hayalinizi gerçekleştirin" diyor.

Hayallerimden biri daha gerçek olmuş, ben biraz daha tamamlanmışım. Demek bu da yüzüme yansıyor. Hemşehrini bulmuş gibi oluyorum her esnafla, gezmeye gelenin ev sahibi gibiyim. Güllüyör ben semtte yüzüm, "sıze verebileceğim keyiften başka şeyim yok" hissi gelişmiş olurmuş cümlelerine.

Keyfim iyiymi, iyiye yormuştum başıma gelen iyilikleri. "Çok güzel çok ağlamaz" dedim, atalarımızın da her sözü doğru çıkacak değil ya. O zaman bir hayali daha gerçek edip cebbe koydusak, eskiden kurulumuz daha büyük hayalleri bir hatırlayalım mı dedim kendi kendime.

Duruma Uygun Bir Ayet

1. Bir kişi ve bir kişi daha
yan yana yürüyorlar Doktorlar Caddesi'nde
lakin artık iki kişi değil
birinin aşkı çoktan teslim etmiş ruhuunu
diğeri şimdilik bunun farkında değil

2. İki neo-ittihatçı barlar sokağında
omuzlarında sanki alınmış yanlış bir kararın
Goben ve Breslav'ın vebali
önllerinde çelik atlar
hat boyunca
çift sıra
hayal kırıklığı
aslında çoktan ayrılmış da yollar
hiçbiri ilk taşı atacak kadar
günahsız değil

3. Kirlar
hep kışın
hatırlanırlar,
yokluklarında
sevgili en çok ayrıldığında
sevgilidir
bilinir
ağacı kesen baltanın
sapı da ağaçtır
bilinir
Adem'den beridir
insanlar hep tuta mayacakları sözler verir
bilinir
bitti denilince bitmez ve
git denilince gidilmez
bilinir
kalbe yük olan
gayrı resmi tarihe iyi gelir

4. Ayakta olmanın ne demek olduğunu
düşmeden anlayamaz insan derdi dedem
yalan!
dedem hiç konuşmazdı benimle dünya
işlerinden
yedi yaşıma kadar sadece
dua etti ve namaz kıldı
yedi yaşında öldü!
çok güzeldi ve çok sakallıydı
keşke büyüseydi de bana
ayakta kalmanın ne demek olduğunu
düşmeden anlayamaz insan deseydi
deseydi de ben
ben şimdi buracıktaki bunları uydurmasaydım
keşke
ayakta olmanın ne demek olduğunu
düşmeden anlayamaz insan diye bir dua
olsaydı

olsaydı da dedem ölmeden
evvel
kulağıma mırıldansaydı
mırıldansaydı ve ben de ona
deseydim
güzeli dedem
düşmedim ama
ayakta da değilim!

var mı bu duruma uygun
bir ayet?

5. İki mutluluk kaçırın
Tepebaşı'nda
Yayla Caddesi'nden Şirintepe Parkı'na doğru
yürüyor
aslında çoktan sona ermiş de seyahat
birinin derdi vıcican
diğerinininki şarap
Sen affet ya rab!

Servet Çetin ile Futbol sözlüğü

Euro 2008: Gurur ve birliktelik.

Denizlispor: Başarılı yıllar.

Türkü: En büyük tutkum ve
beni anlatan şey.

Shevchenko: Benimle hiçbir alakası
yok. Basının benim üzerime
atmasıyla ilgili.

Neymar: En pahalı transfer.

Fatih Terim: Başarı ve hırs.

Alex De Souza: Zeki ve Türkiye'ye
gelmiş iyi yabancılardan.

Aziz Yıldırım: Fenerbahçe aşığı.

Son dakikalarda ileri çıkmak:
Takım için gol aramak.

Ofsayt ve kadınlar:
Doğru anlatanını görüp duymadım.

Yedek kalmak: Kabullenmesi
çok zor.

Tribün: Futbol onlarsız
ne güzel ne de tadı tuzu olur

Uzatmalar: Son umutlar...

Kırklar Dağının Düzü

Diğer kadınların zoruyla düşmüştü yola. Aram duysa büyük olay olurdu. Araba şehre girene kadar içindeki korku geçmedi. Her an bir sokaktan Aram ya da bir tanıdık çıkacak diye içinden yalanını tekrarlayıp durdu. Doktora gidiyoruz diyecekti. Hangi doktora diye sorarlarsa da kadın doktoru diyip geçişirecekti. Bir kez daha denemekten bir zarar çıkmazdı nasıl olsa. Şmuni eve girenken karnını tuttu. "Belki de bu sefer olacak" dedi içinden.

Karanlık odada sakalı yüzünü kapatan, gözlerini yerden kaldırmayan hoca tesbihini çekerken sordu:

"Adın ne kızım?"

"Şmuni..."

"Gerçek adın ne?"

"Şmuni gerçek adım, ama kağıtta Fatma yazıyor."

Hoca kafasını kaldırdı şöyle bir baktı. Şmuni doktorları anlattı, ilaçları gösterdi, bız 8, kocam 6 kardeş dedi.... Hoca Efendi tesbihini topladı, avucunun içinde sıkıştırdı, yarım ağır konuşu.... "Kızım ibadetlerinizi yerine tam getirirseniz, Allah da size yardımını esirgemez..." Şmunu anlatmayış denedi ama Hoca yerinden kalkmıştı bile: Tabii önce bir kelime-i şehadet getirmen lazım...

Şmuni, ağzını hiç açmadı. Günlerce ne yedi, ne de içti.... Aklında hep hocanın sözleri döndü. Aram çok sinirlenmişti, sofrada ne varsa yektı, hizmetliler ortalığı toprakları herkesi dışarı çıkardı. Şmunu, ağılayamadı bile. Aram karısının ellerini tuttu. Bız dedi, yutkundun, babası aklına geldi. O da okula gittiği gün aynısını söyleneşti kendisine. Bız farklı değiliz, ayrı değiliz, gavur hiç değiliz. Bu topraklarda doğduk, burada doğduk. Paramız var, kudretimiz var, imanımız var. Ne rengimiz, farklı ne dilimiz farklı.... Bizi sevmeyenler oldu, çekemeyenler oldu.

cehaletin içinde boğulurken bize çamur atanlar oldu. Şmunu, bizim bir Allahımız var, o çocuğumuz olsun istemiyorsa, kaderimiz deriz. Ele, cahile, yalançıya, çıyana avuç açmayız.

Şmunu, kafasını kaldırdı. Cesaretini topladı: Senden tek istediğim var, evliyalara gidelim....

Kırk koyun, iki yüz adamlı çıktılar Kırklar Dağı'na. Perşembe akşamı evliyalara mağaralarda dua eder diye, sabahdan vardılar. 3 gün dağda sofraya yerde kaldı. Duyan kim varsa geldi yedi. Şmunu, hocayı sakalından tanıdı. Kafasını çevirdi, dağın tepesine baktı, iki eliyle karnını tuttu, duasını etti.

Aram kızını kucağına aldı, kulağına eğildi ve adını fısıldadı: Suzi... Her yıl hiç istemese de Kırklar Dağı'na gitti, adaklığını hiç eksik etmedi. Suzi, babasına doğumgünümi neden burada kutluyorum diye sorduğunda anana sor dedi, bıyık altından gülerek. Şmunu, "Allah sesimizi burada duydu kim, seni bize verdi" diyebildi....

Suzi büyüdükçe güzelleşti, neşesi aytuya dolup taşıyor, tüm mahalle Suzi'ye evliya gibi bakıyordu. Herkes için bir mucize ve bereket olmuştu Suzi. Aram'ın işleri açılmış, zenginliğine zenginlik katmıştı. Suzi'nin bir dediği iki edilmiyor, her oyuncaktan bolca alınıp tüm mahalleye dağıtılıyordu. Suzi, pazara Suzi'yle gittiyse pazar yeri karnavala dönüyordu.

Bir kere hastalandı Suzi, bir kere söz getirmedi eve, bir kişi de ama diyemedi arkasından. Bir kere de aşık oldu Suzi. Adil, hep iyi davrandı Suzi'ye. Anası ne zaman namaza dursa, bahçeden kaçır gelirdi Adil. Daha çocuklardı ama sevmevi biliyorlardı. Yıllar geçti de sevdikleri tükenmedi, arttı.

"Büyüdün kızım artık kendi dileklerini, adaklarını götür evliyalara" dedi anası. Suzi, Kırklar Dağı'nın yolunu tuttu. Evlilik isteyecekti. "Allahım sen Adil'in babasını ikna et, bızim de kulun olduğumuzu ona hatırlat" diyecekti. Dayanamadı... Adil'imâğaranın ağzında gördüğünde içi titredi. Dudaklarını ısırduğunda işten geçmişti. Suzi için sofralar kurulurken, kimse inlemelerini duymadı. Sen düzden git, ben köprüden geleceğim, anlaşılmasın dedi Suzi. Yerden zor kalktı, üstünü başını topladı. Adil arkasına baka baka yürüdü, mutluluktan uçacak gibiydi. Şmunu'nin

ichindeki ateş daha da alevlenmişti... On Gözlü Köprü'ye geldiğinde suyun serinliğini hissetti. Sönmüyordu ateşi, güneşi içinde hissetti. Çıldıracaktı. Dicle sularını azdıcağı azırdı, Suzi'yi koynuna çağdırdı. Dalgaları kucaklamak, Dicle'yi doya doya içmek istedi Suzi. Bir iki kulaç atıyordu. Dicle şaha kalkmış gibi dellendi. Aşağı çekti Suzi'yi. Suzi Dicle'nin koynunda

gözden kaybolduğunda güneş Kırklar Dağı'nın ardına gizlenmiş ağılıyordu...

Kırklardağı'nın yüzü, karanlık sardı düzü

Ben öledim, Suzan Suzi

Ziyaret çarptı bizi...

Not: Suzi/Suzan'ın doğumuna kadar olan bölüm yazının hayal gücüne ait. Türkü'nün gerçek olduğu sanılan hikayesi Suzi'nin adak olarak dünyaya gelmesiyle başlıyor. Hikayedeki Süryanî aileinin üfürükçü hoca ile yaşadığı sorun da bu topraklarda anızlıklara yaşıtılan binlerce saygısızlığı temsil girişimidir.

Bu topraklarda doğduk, burada doğduk. Paramız var, kudretimiz var, imanımız var. Ne rengimiz, farklı ne dilimiz farklı...

Uğurböceği

İşte oradaydılar... Milyonlarca uğurböceği...

Güneş batarken kendi uğurböceğini anımsatıyorlardı.

Eski bir apartmandan bozma pansiyondan içeri girdi, televizyonun karşısında uyuyakalmış görevlinin yanına gitti. Televizyonda oynayan diziyi izledi bir süre. Sonra, "Böyle mi konuşulur? Hiç oturtamamış sesi ağzına hıyar!" diye söylendi kızgınca. Sesten irkilen görevli, "Hoş gelmişsiniz," dedi toparlanarak. Kimliğini verdi görevliye, formu doldurdu.

"Doğru mu?" diye sordu. "Milyonlarca uğurböceğinin Amanos tepelerine geldiği doğru mu?"

"Evet abi," dedi görevli. "Gerçekten uğur getirdi, şükür bizim işler de açıldı... Fotoğrafçı mısın abi?" "Yok," dedi geçiştirerek. Bavulunu alıp heyecanla odasına çıktı.

Selim, seslendirme yönetmeniydi. Konservatuarin oyunculuk bölümünden mezun olmuş, sesinin tınısı da güzel olunca seslendirme sektörüne girmiş, bu işte hızla yükselmisti. Popüler birçok dizinin seslendirme yönetmenliğini o yapıyordu. Oyunculuk yapamamak içinde hep bir yara olarak kalmıştı. Popüler simaları kskanıyor olsa da, iş bulamayan ya da bir kurumda bir ömür geçiren oyuncuları gördükçe acısı azalıyor. Oyunculuk yapamadığı için seslendirme yaparak geçimini sağlayan insanların iş versin diye onun ağzını

bakmaları, karşısında el pençe durmaları egosunu okşuyor, kendisini iyi hissettiriyordu. Forsu herkese geçmiyordu ama dünyası ona yetiyordu.

Filmelerin, dizilerin sesli çekime geçmesiyle oyunculuk nitelik kazansa da birçok seslendirme sanatçısı işsiz kalmıştı; tabii Selim de. Yıldızının parladığı o görkemli günler geride kalmıştı. Telefonu eskisi gibi çalıyor, kimse aramıyordu. Giderek yalnızlaştı, bunalıma girip kendini eve kapattı. Bu şanssızlığın nedenini biliyordu: Uğurböcekleri... Konservatuari kazandığı gün okulun bahçesinde eline bir uğurböceği konmuştu. Yönetmenliğe başladığı gün, karısıyla tanıştığı gün ve daha birçok özel günde karşısına mutlaka bir uğurböceği çıkardı. Yaşadığı önemli günlerin uğurböceği hikâyelerini böhörlenerek anlatırdı; bu, onda bir tutku olmuştu. Tişörtlerinde, evdeki eşyalarda, defterlerinde, kaleminde, uğurböceği figürleri vardı. Pazısına dövmesini bile yaptırmıştı... Ama işte bir süredir karşısına çıkmaz olmuşlardı. İşlerin kötü gitmesinin, sıkıntısının, bahtsızlığının nedeni bu olmalydı. Onları aramaya koyuldu. Bahçelere, kırlara, ormanlara gidip uğurböcekleri aradı. Topladıklarıyla yetinmedi, İnternette sipariş edip evinde beslemeye başladı. Yaprak

eve taşındı, evinin içini bile çiçeklerle donattı ama çoğunluk ya kaçıyor ya da ölüyorlardı. Sonunda dayanamadı, karısıyla çocuklarını alıp evi terk etti. Çevresinde hiç kimse kalmamıştı. Kafaı bulup bulup uğurböcekleriyle konuşmaya, onlardan şans dilenmeye başlamıştı.

Selim'i buraya getiren, televizyonda gördüğü bir haber olmuştu. Kahramanmaraş'ın Uludağ tepelerine beş milyon uğur böceği göç etmişti. Bir taksiiyle atlayıp Dereboğazı köyüne geldi. Birkaç saat yürüyerek Çimen Dağı'nın Uludağ tepesine tırmandı. Bulutlar denizi andırıyordu ve Selim Amanos dağlarının puslu uzantısında, bulutların üstünde yürüyordu. Çantasından şarap şişesini çıkarıp kafasına dıktı. Hiçbir şey umurunda değildi: Karısı, çocukları, eşi dostu, oyuncu olamaması, yerle bir olan kariyeri...

İşte oradaydılar... Milyonlarca uğurböceği... Güneş batarken kendi uğurböceğini anımsatıyorlardı. Hayatının en mutlu günüydü. Koşarak aralarına daldı. Avuçlayıp sırt çantasının içine atıyor, diğer uğurböcekleri kırıyor vuran kızıl dalgalara gibi uçuşuyordu. "Uç, uç uğurböceği! Şansımı bahtımı döndür geri!" diyerek bağıryor, zıplıyor, kollarını açıp dönüyor, dönüyordu. Pamuk tarlasına serpiltilmiş gelincikleri bir çocuk gibiydi...

Bavulumdaki Kelimeler

TİLBE SARAN

Kasvetli, romantik **Fransız lisesinde** okumak yerine Robert'te okusaydım acaba hangi bilinmez milyarlarca seçenekten biri olurdu diye düşünürüm hâlâ...

İlk sahneye çıktığım an: Babamın 16mm film makinesiyle beni çektiğini fark ettiğim an!

"Hangisi karısı" oyunu benim için, annemin telefonda gizli babama "Yahu bizim kız bayağı iyi" dediğini duyduğumda yatakta keyiften dört köşe olduğum oyundur! Ve bir dönem Türk tiyatrosunun tüm duayenleriyle yan yana olmamın dayanılmaz keyfidir.

Türkiye ve tiyatro yan yana gelince ağızda buruk tat bırakan iki sözcük...

Kafamı yastığa koyduğumda, allahım ne çok işim var demekten yoruldum!

Günlerdir düşünüyorum... Nuriye ve Semih için ne yapabiliriz?

Yaşamak için ne kadar az şey gerekli aslında: hava, su, özgürlük...

Bizim nesil Türkiye'deki ellili yıllardan beri ayıya yemişi ara nesillerden sadece biridir!

Benim için şiir bitenim kalem kuşanandır

Edip Cansever
İlk gençliğimin
vazgeçilmezlerimden, Garip
akımından tatlı bir teğelle
2.Yeni'nin lezzetli, şaşırtıcı,
büyülü, matrak dünyasına uçuş...

**Bugünlerde en çok
kullandığım kelime:**
"Ya sabır!"

Umutum... Endişelerim...
Hep berabere kalıyor

**Her gün mutlaka perhize
başlarım**

**Ustam diyebileceğim
ne çok kötü oyuncu izledim!**
"Sakin böyle yapma!" diye
diye...

Melis Danişmend

İnandığınız en büyük yalan?
"Gececek!"

Bir suç işleyecek olsanız hangisi olurdu?

"Kötüleri dolandırarak onlara ders verme" konseptli diziler/filmler vardır ya, öyle bir ekibin içinde türlü türlü işlere karışmak isteyebilirdim.

Hangi kötü karakter olmak isterdiniz?

Tyrion Lannister diyeceğim ama o da kötü değil ki. Burhan Altıntop olsun bari :)

**Okul hayatınız boyunca yaptığınız en büyük
haylazlık?**

Pek haylaz bir tip değildim ama lisede hocaların sabrını zorlayan bir sınıftık, epey başlarını ağrıtmışızdır. Fakat sosyal aktivitelerde çok faal olduğumuz için affediyorlardı.

Değiştirmek istediğiniz önyargılarınız var mı?

Hayatımı önyargılardan kurtulmak üzere ilerletmeye çalıştım, sanırım fena gitmiyorum.

**Sizi tanımayan insanların hakkınızda ki en büyük
yanılgıları ve önyargıları?**

Kimi bilir neler neler vardır. İnsan yaşı ilerledikçe bunları önemsemez hale geliyor. Hayatın bu sürprizini beğendim :)

Sizce bir insan ne zaman tehlikeli olur?
Canı fena yakıldığında.

Sürekli yarım bıraktığınız bir işiniz var mı?
Eski dergilerimi, defterlerimi, notlarımı tasnif etme işi.

Kendinizi deşarj etmek için ne yaparsınız?
Yürürüm, müzik dinlerim, yazarım.

Dalga geçtiğiniz bir özelliğiniz var mı?

Heyecanlandığım zaman saçma, seinfeldvari hareketler yapabiliyorum.

Bir sanatçının en çok ne için sabretmesi gerekir?

Sanatçı Türkiye'de yaşıyor ise her an her şey için sabretmesi gerekiyor. Bu işin altın kuralı: Sabır.

Hiç unutamadığınız bir büyük nasihatı var mı?

Hepsi hayatınızın bir döneminde aklınızın bir köşesinde el sallayarak geçiyor. Klşe binlayan her nasihat sonradan tokat gibi suratınızda patlayabilir, onlara gerekendeğeri verin. Bu da benim nasihatim olsun :)

"Yine biri geldi," diye düşündü. Canı sıkıldı. En sevmediği birkaç sesten biriydi kapı ziline ısrarcı bağırışı. "Azarlar gibi geliyor meret," diye düşündü. Gidip açmaktan başka çaresi yoktu. Yerinden kalktı. Kapıya yöneldi. Otomatikçe basıp apartmanın kapısını açtı. Evin kapısını aralık bırakıp oturduğu koltuğa geri döndü.

İçinden saymaya başladı. Bina girişinden evinin kapısına kadar tam 78 merdiven vardı. 78 merdiveni herkes farklı hızda çıkıyordu ama ortalama bir çıkış süresi vardı. Bu süreyi biliyordu. Merdiveni tırmanırken herkesin adımları farklı ses çıkartıyordu. İnsanların merdiveni tırmanma hızından hayatın onları ne kadar yorduğunu, adımlarının sesinden ise kim olduklarını anlayabiliyordu.

Merdivenden çıkan kişi içeri girip kapıyı kapattı. Eliyle koymuş gibi buldu evin içinde kızı. Geldi, tam karşısına dikildi. Bir arkadaşydı gelen. Evini bilen bir arkadaş.

"Ne halt yıyorsun

günlerdir?
Telefonun kapalı,"

diye sordu.
"Çalışıyorum,"

diye yanıtladı;
bukleli bal rengi

saçları ve yazlık

geceğiyle, bir

öğleden sonrası saatinde

evinde hiçbir şey yapmadan oturan

kız.

"Bu hâlin ne?" diye sordu arkadaş.

"Hava sıcak..." dedi bukleli bal saçlı.

"Tekrar sigaraya mı başladın sen?" diye

sordu arkadaş, bir koltuğa oturup,

gürültüyle çalışan vantilatörü kendisine

doğru çevirirken.

"Hayır, içmiyorum," dedi kız, ağzına kadar

dolu küllükten, yarısına kadar içilmiş yanan

sigarayı alıp dudaklarına götürürken.

"Aferin. Hep böyle yap. Konuşma.

Anlatma," dedi arkadaş. Kız için

endişeleniyordu.

Kız sustu. Birilerinin, kendinden başka

biri için zahmete girmeyeceği bir

dünyada yaşadığının bilincindeydi.

Dostça ziyaretlerin bile insanların

kendi can sıkıntılarını dindirmek

inçin kalkıp bir başkasına can sıkıntısı

vermeye gitmesinden başka bir şey olmadığını düşünüyordu. En çok, "Sen, benim için çok değerlisin," diyenlerden sakınmak gerektiğini, en çok, büyük şeyler vadedenlerden korkmak gerektiğini, en çok, sevgiye, derinliğe, öneme dair iltifatları hoyratça kullananlardan uzak durmak gerektiğini öğrenecek kadar sıkıştı.

"Bir sıkıntı yok ki. İyiyim böyle," dedi arkadaşına. Çünkü gerçekten de iyiydi böyle. İnsanların gelip geçtiği bir durak olmaktan daha iyisi yoktu. Hep başkalarının hikayelerine konuk oyuncu olmaktan da... Mümkün değildi zaten, birinin hayatında baş rol tahtına oturmak. O tahtlar hep doluydu. Başkalarının hayatında ona yer yoktu. Onun hayatında da kimseye yer yoktu.

"Buralarda içim vardı. Ögle sıcaklığı geçene kadar sana uğrar, trafiği atlattı karşıya geçerim diye düşündüm," dedi arkadaş.

"İyi düşünmüşsün. Faydalı olabildiysem ne mutlu."

Mütemadiyen yanılmaktan bıkip hiçbir şeye inananmayan, hayatta en çok iyi niyetiyle sınanmış insanların bir gülümsemesi vardır; yalnızca dudaklarıyla gülerler. Kız, gerçek bir profesyonel gibi yapıştırdı yüzüne o gülümsemeyi: "Dolapta sadece su var, ister misin?" diye sordu.

"Rezalet görüyorsunuz.

Kendine çekidüzen ver," dedi arkadaş, kalkıp dolaba doğru

ilerlerken.

"Çok incesin," dedi kız.

Saatlerce oturdular. Güldüler, konuştular.

Hayattan, gelecekle planlarından... Her konuda yalnız olmayı tercih ettiğini söyleyen bal bukleliye arkadaş "Daha küçüksün. Otuzu bir geç, hormonlar delirsin, o zaman görürüm seni," dedi.

"Hay sizin klişenize..." dedi kız. "Hormonlar her ay çalışıyor. Az daha delirmiş, delirimemi... Bahaneler Bir gün çocuk yapmak istersem yaparım. Çocuğun yanında gelen evlilik, görümce, çeyrek altın paketiyle ilgilenmiyorum." Gülerek "Haklısın," dedi arkadaş; "... ama kimse olmasın mı hayatında?"

"Kimseye bel bağlamam. Aşklar, oylar. Arkadaşlıksa, gelir gider. Gelsin, gitsinler. İyidir. Fazla kalmamasın kimse. Kimse kimseyi sonsuza dek sevmek. Kimse kimseyi kendi keyfinden çok sevmek. Kimse kimseyi gerçekten önemsemek.

Bu resmin hikâyesini sen yaz...

İyi niyet, yalan. Ben böyle iyiyim."
"İyi niyet sensin. Herkese küsünsün. Geçer."

Akşam oldu. Arkadaşı gitmek üzereydi. Ayıp olmasın diye kapıya kadar uğurladı. Arkadaşı kapıda sordu:

"Ne zaman bırakacaksın bunu? Niye başladın tekrar?"

"Aslında yeniden başlamayacaktım."

Sigarasından bir nefes çekti.

"Sonra düşündüm. Yarın sabah bu yataktaki ölü bulunsam, kimse tarafından kaybedilmemiş olduğumdan, bulunmuş da sayılmam. Sadece ölmüş sayılınm."

Sigarasından bir nefes çekti.

"Yarın sabahki yokluğum, bu geceki yokluğumdan büyük olamaz. Kimseye bağlanmamamın sınırlarından biri budur. Kimse gittiğini anlamaz."

Sigarasından bir nefes çekti.

"Yarın burada olup olmamam hiçbir şeyi değiştirmezken sigarayı bırakmak için bir neden yok demektir. İşte bu yüzden tekrar başladım."

Sigarasından bir nefes çekti.

"Anlarsın ya, geçerli sebeplerim var. İster misin bir tane?"

"Yok. Öksürük yapıyor."

"Sen bilirsin."

Arkadaşı uzun uzun baktı kızın yüzüne. Hala güzel şeylere inanan, her şeyin siyah ya da beyaz olmadığını bilen, her gün kendini iyileştirmeye çalışan insanların bir gülümsemesi vardır; bütün varlıklarıyla gülerler. İşte öyle gülümsemi arkadaşı: "Yarın aniden yok olsan, benim için çok şey değişirdi. Bunu bil. Herkese küs, kendine küsme, söz mü?" dedi.

"Peki... Senin için söz," dedi kız.

"Şunu da içme artık..."

Kız, "Görüşürüz," deyip kapıyı kapattı. Koltuğuna döndü. Elindeki sigaraya baktı. Tavana baktı. Aynı tavan. Aynı ev. Aynı kendisi. Hiç kimse gelmemiş ve gitmemiş gibiydi. "Bak, bir varsın, bir yoksun işte. İyi böyle," dedi.

Ertesi hafta, arkadaşısı işten eve dönerken bir terör saldırısında hayatını kaybetti. Özünde hiçbir şeye inanmayan, iyi niyete asla ihtimal vermeyen insanların, öfkelerine bahane ettiği ideallere kurban gitmişti, öylece.

Tanıyanları, sevenleri önce cenazesine gittiler, sonra da internete adına bir sayfa açıp kötü şiirler paylaştılar.

Herkes üzerine düşen "Seni çok seviyorum, huzur içinde uyu," beyanlarını, üzerine düştüğü kadıyla saçp savurdu. Sonra hayat herkes için devam etti. Bal buketli, birinin yokluğunu ilkilerine kadar hissediyordu şimdi. Hissediyordu ancak hiçbir şey yapamayacağı bir durumdu bu... Bir şey yapamamak kahrediciydi.

Hiçbir şey yapmayan kız, sigarayı bırakmaya karar verdi. Öksürük yapıyordu.

SOKAĞIN MASALLARI: TOZ TANESİ

Şimdiki hayatında öğrendikleri sıfırlanmadan, yeniden dünyaya gelmeyi öyle çok isterdi ki. Ona kaç yaşına dönmek istediğini sorarlara "Ben herhangi bir yaşma değil toz tanesi olduğum zamana dönmek istiyorum," derdi. Üstelik şu anda bildiklerini unutmama şartını da yinelerdi. Kimsenin göremediği bir dilek perisinin omuzlarının üstünde uçup onun dileklerini kaydettiğini düşünür, bu yüzden hayallerini anlatırken her ayrıntıyı belirtirdi.

Yaşamı bilerek yeniden yaşamayı ister ama hayatın böyle olmadığını da bildirir. Her hikâyesin sonunda o hikâyesin aslında nasıl yazılması gerektiğini anlar ama artık hiçbir cümleyi değiştiremezdi. Biterken anlaşılan hayatlar gibi. "Belki de toprak bu yüzden bu kadar bilge," derdi. İnsanlar bütün acılarını ona götürdüğü için. Belki tüm oyunlar hileliydi. Onları oynamadığında bile yenildiğin için.

Bu oyunda onun görevi yeni yollara gitmekti. Bu yüzden, yola çıkıp bütün gün direksiyon salladığı da oldu, yol almaktan usanıp çiçek tarlalarına yalın ayak uzandı da... Çiçeklere baktığında kendini bütün insanlığı affedebileceği gibi hissetti. Ama affetmedi. Şu meşhur sözü düşünüp durdu sonra: "Yazgıyı sev." Yazgıyı sevmek için önce ona inanmak gerekmez miydi?

Güneşin kıyasına oturup kendine inanmayı bekledi. Cümleleri, oturduğu sandalyede yağı yere yetiymeyen bir çocuktu. Onun küçüklüğünü izledi.

Gittiği her yeni yolda özgürlüğü aradı ve onu bulduğunda en tutsak anındaydı. Özgürlükten

"Belki de toprak bu yüzden bu kadar bilge," derdi. İnsanlar bütün acılarını ona götürdüğü için. Belki tüm oyunlar hileliydi. Onları oynamadığında bile yenildiğin için.

İnsan hikâyeler arasında yolculuk ederken toz tanesiydi ve arzuladığı her şeye dönüşebilirdi. En sonunda anladı, bildikleri sıfırlanmadan yeniden dünyaya gelmenin tek yolu yeni bir hikâyeye

nasıl ihtimallerle dolu olduğunu, kuralların nasıl baştan yazılacağını, mutlu olmak için söylenecek şarkıları... Hepsini onlar bilir ama bir türlü yerlerinden kıpırdıyamazlardı. Denize bakan banklar dünyanın sırrını bilen dilsizler olarak parklarda suskun yaşarlardı.

Rüyasında banklar onunla konuştu, ya da o bankaların rüyasındaydı. Tam olarak bilemiyordu.

Yeniden yollara çıktı sonra. Birilerini takip etti. İzledi, gözetledi. Hikâyelerinin devamını hiçbir zaman bilemedi. İnsanların birbirlerinin hayatlarına değip geçişlerini seyretti. Elinde uçan balonlarla gökyüzüne süzülerek aralarından ayrıldı sonra. Aklı her zaman gökyüzündeydi. İnsan yeryüzünde topladığı bütün acıları toprağa götürüyorsa, mutlu olmak için de gökyüzünü arkadaş edinmeliydi.

Tüm bunları yazdı sonunda. Çoğu zaman elinde hayali bir daktiloyla. Sokaktaydı. Yürüyordu. Yürürken mutlu ve mutluyken uzun saçlı oluyordu.

Zamanı elleriyle onaran Kemal Usta

Fotoğraf: Meral Çınar

Sirkeçi'deki Hacı Yakup Han'da küçükük dükkânının içinde yüzlerce fotoğraf makinesinin ortasında biri oturuyor. Giderek sayısı azalan analog fotoğraf makinelerinin tamircisi Kemal Demirtaş.

Dükkâna girip sohbet etmeye başladığımız ilk dakikalarda yıllar önce çektiği bir gemi fotoğrafını gösteriyor bana. Fotoğrafı gösterirken tatlı bir tebessüm oluyor yüzünde.

Merhaba Kemal Usta, seni biraz tanıyabilir miyiz?
1928 senesinde Balat'ta doğdum. Altı yaşındayken memleketim Rize'ye gittim, ailemle bir süre orada yaşadım. 1946 senesinde İstanbul'a döndük. İstanbul Şişli Terakki Lisesi'nde yatılı okumaya başladım. Fotoğraf çekmeye de o sırada çok yakın bir arkadaşımla başladık. Kutu diye tabir edilen bir Kodak fotoğraf makinemiz vardı. Gerekli bütün malzemeleri alıp fotoğrafın banyosuna da biz yapardık. O zamanlar fotoğrafın her aşamasına hakim olma isteğim olduğuna keşfettim.

Nasıl fotoğraflar çekmekten hoşlanırdınız?
Lisedeyken yatakhane'deki bütün arkadaşlarımla fotoğrafını çeker, parayla satardım. O zamanlar fotoğraf çeken bulmak kolay değil tabii, çok para kazanırdım. Üniversite zamanında ise hukuk fakültesinde okumaya başladım. Laleli'de bir yatakhane vardı. Oralar da gezip, sokak fotoğrafları çekmeyi severdim. Yatakhane'nin karşısında da bir fotoğrafçı vardı. Fotoğrafla yakından ilgilendiğim için sürekli o dükkâna gider ve sahibiyile sohbet ederdim. Sonra o dükkânda çalışmaya başladım. İşin bütün inceliklerini o dükkânda öğrendim.

Hem hukuk fakültesinde okuyup hem fotoğrafçıda çalışmak zor olmadı mı?
Zor olmadı, çünkü çok uzun sürmedi hukuk

fakültesindeki öğrencilik hayatım. İkinci sınıftan sonra hukuk fakültesinde başarılı olamadığımı gördüm ve okulu bıraktım. Bu evrede en büyük güvencem elimde bir sanatın olmasıydı. Kendime fotoğraflarıma ve fotoğrafa olan ilgime çok güvendim. Arayı hiç uzatmadan okulu bıraktıktan sonra askere gittim. Askerlikten döndüğüm gibi de kendime bir fotoğrafçı açtım.

Peki fotoğraf makinelerini tamir etmeye nasıl başladınız?

Belli bir zaman sonra dükkâna insanlar fotoğraf çekirmek için değil de ellerindeki makineleri getirmeye başladılar. "Bu bozuldu, bunu nasıl tamir edebiliriz?" diye yeni bir taleple karşılaşmaya başladım. Hemen hemen piyasada ne kadar fotoğraf makinesi varsa hepsini tanır, hepsini bilirdim. Biraz kendime biraz da fotoğraf makinesinin nasılsa bozuk olduğuna güvenerек kendim için açip tamir etmeyi denemeye başladım. Bir iki kere aç-apat derken zamanla fotoğraf makinelerini tamir etmeyi öğrendim. Benden başka kimse o zamanlar makinenin dilinden anlamazdı, bir numaraydım.

Başka ustalar da yetiştirdiniz mi? Gençler arasında bu işin meraklıları yok mu?

Çok genç yetiştirdim. Ama hepsi sonrasında dijital fotoğrafçılığa geçti. Dijitalde talep daha fazla iş daha kolay. Mesela en son bir polis tanıdığım vardı. Çok bunalmış mestekten. "Kemal Abi ben de tamirci olmak istiyorum," dedi. "E, ol o zaman," dedim. "Nasıl olacak ama ya makineleri bozarsam?" dedi. "Makineler zaten sana bozuk geliyor neyinden korkuyorsun? Önce kendine güvenmeyi sonra da yapamadığın bir şey için özgüvenle yapamadım demeyi öğren," dedim. Böyle anlatınca kafasına

yattı, kendine güveni geldi. Şimdilerde benden bile iyi bir tamirci.

Dijital fotoğraf makineleri hayatımıza girdikten sonra, sizler bu durumdan nasıl etkilendiniz Kemal Usta?

2004 yılında analog makinelerin yerini dijital fotoğraf makineleri almaya başlayınca elimde tamir için gelen fotoğraf makinesi sayısı da azaldı. Analog fotoğraf makinelerinde parça değiştirmez o parçayı tamir ederiz. Dijital fotoğraf makinesinde parça

tamir edilmez direkt değiştirilir. Durum böyle olunca da tamir işi gün be gün kan baybetmeye başladı. Bir şeyin daha kolay çıkınca kimse zoruyla uğraşmıyor. Kimse

güzelliğini görmek istemiyor, ne kadar değerli olduğunu hissetmeye cabalamıyor. Kolaya kaçıp, kıymetlilerin bir çırpıda üstünü örtüyor.

Analog ile dijitali karşılaştırsak ne gibi farklar var?

Analog makinede fotoğraf basıldıktan sonra ömürleri müebbet oluyor. Çünkü banyo yapılırken metol, hidrokinon, sodyum sülfid, sodyum karbonat, potasyum bromür karıştırılıp bir solüsyon oluşturuluyor. Ve banyoları bu solüsyonla yaptığımız için fotoğraf ilk günü gibi korunuyor. Dijital makinede ise fotoğrafları tat edip saklama şansın çok düşük, tek boyayla yapıldığı için zamanla yok olup gidiyor.

Bir de tabii ki en önemlisi fotoğrafın ruhu...

Dijital makine ile çekilen fotoğrafın önü de arkası da nettir. Fotoğrafı kaleme çizilmiş gibidir.

Analogda ise fotoğrafını çekmek istediğinin kare'nin istediğini yeri nettir diğer her yer fludur. Bu fluluk da fotoğrafa muazzam bir derinlik katar. Sonuç olarak analog bir sanat eseri iken dijital fotoğraf çekildiği anın sadece bir kopyasıdır.

Heybeliada'da vaparın inince umduğundan az kalabalığı seviniorum. Adanın birbirine bitişik bol çeçekli, rengarenk evlerini dolaaarak Sanat Sokağı'na vaniorum ve sözleştiğimiz gibi Frauk Muğurtay ile görüşüyorum. Faruk Muğurtay, hem altını, gümüşü, metali hatta boyunuza takı haline getiren bir sanatçı hem de becerilerini paylaştan bir öğretmen. Taşa ve metali kıymet katarken üniversitede de dersler vermiş. Tezgaha bakarken açık renk taşının etrafını saran ince örgüleriyle bir çift kol düğmesi gözüme çarpıyor. Faruk Hoca'ya soruyorum ve o da atölyesine doğru yol alırken hikayesini ve kol düğmesini anlatmaya başlıyor.

Faruk Hoca işe ticaret ile başlamış aslında. Kapalı Çarşı'da bulunan ailesine ait atölyeden çıkan ürünleri satıyormuş. Zaman içerisinde çantacı diye tabir edilen pazarlamalara çıkmış. Çeşit çeşit taşı kıymetlendirdiği atölyesinde el işçiliğini ve kol düğmesini anlatmaya başlıyor. "Kapalı Çarşı'daki atölyemizde alyans üzerine çalışıyorduk. Ham maddenin girip ürünün çıktığı bir atölyeydi. Daha sonra atölyemiz bazı sebeplerden kapandı. Abım satışa devam ederken merakım beni tezgaha indirdi."

Ticaretin ustası tezgahın çırağı

Tezgaha inen Faruk Hoca bir Ermeni ustanın yanına çırak olarak girmiş. Ticaretin ustası tezgahın çırağı olmuş. "Çarşı'nın bir geleneği vardır.

Çocuk küçükken ustanın yanına yetismeye başlar. Zaman ilerleyince de ustası yardımcı olur, dükkânı açar. Benim için her şey tersten oldu. Olgun yaşta başladım mesleğe. Meslek lisesinde elektrik bölümü okumuştum. Burada kazandığım el becerileri bana çok yardımcı oldu. İki sene kadar ustam Nazar Kuyumcu ile çalıştım. Sonra da başka ustalarla derken zevk alabileceğim bir uğraş mesleğim hale geldi."

Değişen Kapalı Çarşı

Zamanla koşulları değişen Kapalı Çarşı'yı anlatan Faruk Hoca'ya yeni yapı ummayınca ister istemez çarşıdan uzaklaşmış. "Zaman içerisinde çarşı, koşulları değişti. Benim yaşam anlayışına ha-

etmeyen bir şey oluşmaya başladı. Önceden cuma akşamından herkesin zarfı hazırlandı. Ocağa giden malın ocağına ödenmesi gereken kıymeti, ham maddesi aldığımız yerdeki hesabının, yanımızda çalışanların haftalıkları, varsa mesailikleri zarflara koyulurdu. Nakit vs. altına bozdurulur o zarflar o gece sahibine verilir. Şimdi Türkiye'de herkes başkasının parasıyla iş yapabilirimin zihniyetini geliştirdi."

Faruk Hoca zaman içinde ustalaşmış. El emeği ürettiği işler çokça zamanını almış. Ancak piyasa koşullarıyla işler istediği gibi dönmeyince öğretmenliğe başlamış. "Üretmeyi de konuşmayı da aktarmayı da sevdiğim için belki de öğretmenliği

birer kolyeye dönüşüyor. İki oğlu varsa kol düğmesi yapar mı bilemiyoruz tabii?" derken gülmüşüyor Faruk Hoca ve başlıyor kol düğmesini anlatmaya.

Sert çizgilerin naifliği

Kol düğmesinin genelde erkeklerin kullandığını söyleyen Faruk Hoca bunu böyle sınırlandırmamak gerektiğini altını çiziyor ve kadınlar için de üretilebileceğini belirtiyor. "Kol düğmesi kısıtlı erkek takılarının bir tanesi. Kişi hatıra olarak ya oğluna ya damada bırakır. Yapımında en sıkıntı duyduğum takılardan biri. Kol düğmesinde ne yazık ki çok sert çizgiler kullanmak zorundasınız. Birazcık neşeli hale getirmek, albenili bir süs koymak

istediğiniz zaman dönüşebiliyor. Bu yüzden kendisi başlı başına bir süs olmalı. Yani tabiri caizse sade bir güzelliği yakalanmalı.

Bütün el işi ürünlerde olduğu gibi işçiliği oldukça zahmetli. Simetriyi yakalayabilmek adına en zor formu dikkat eden vekaredir. Vuvrak kol düğmelerinde işlem basamakları daha çabuk ilerliyor. Herhangi bir taşı ya da metali formladığınızda her takıyı yapılabirsiniz. Kol düğmesinin pabucunu düşünmezsek mengene yaparsanız küpe, papyonunu takarsanız kolye olur, altına kol yaparsak yüzük olur. Kol düğmesini kol düğmesi yapan pabucudur, pabuç kısmı ise oldukça meşakattir. Eskiden bu pabuçlar zincirliydi. Şimdikiilerde bir yaylanma özelliği var. Bu küçük pabuç bu takıyı kol düğmesi yapan şey."

Hayallerimizle seçtiğimiz meslekler çoğumuza mezar

olurken bazen umudumuzu birbirine yakın iki kol diri tutuyor.

çok sevdim.

Önceden atölyeler aynı zamanda eğitim yerleriydi. Siz çırak yetiştiremezsiniz kalfa olmaz, kalfanız olmazsa usta çıkmaz. Bugün ne yazık ki tüm el sanatları için söylenen "usta çırak ilişkisi kalmadı" sözü acı vericidir. İşin aslı dünyayla rekabet eden bir kuyumculuk sektörü var. Fakat bizim coğrafyamızda el sanatı olarak yere göğe şiddetimiz kuyumculuk unutulmaya yüz tutmuş durumda. Bunun olmasını istemedim. Keşke gençler daha fazla yönelebilsen. Çünkü bunu onlar aktaracaklar. Kuyumculuk sanatı, sektörel kuyumculukla sanatsal kuyumculuk birbirinden ayrılrsa ayakta kalabilir. Sadece maddiyatta ilişkilendirilmemeli. Mesela annenin bir küpesi iki

Yan yana iki harfin güzelliği

"İnsan doğası gereği yaptığı için, sevdiğinin başkaları tarafından da sevilmisini ister. Kullanılmasa da özel bir hediye alınmak istendiğinde tercih ediyor. Şarkıda da denildiği gibi onların yanına varması dahi kimilerinin azarından canlanmasını sağlıyor. İsimlerinin baş harfları yazılan çiftler devar, çocuklarının baş harfları yazırdan da. Belki de yan yana gelemeyen insanların isimlerinin harflerini yan yana görmek mutlu ediyordur" diyor.

Hayallerimizle seçtiğimiz meslekler çoğumuza mezar olurken bazen umudumuzu birbirine yakın iki kol diri tutuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://trantey.org>

Doksanlı yılların son günlerinden
bugünün Türkiye'sine
cesur bir bakış

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

Mehmet Ali & Akşamsefası

Kötülük

toplumun her yanında

Ben bir edebi dönüştürme projesinin peşindeydim, bunlar nerede! Ancak

medyanın cehaleti yapıları anlamak ve gerçeği vermek zorunda değildim!

Geçen sayıda yayınladığımız Leylâ Erbil röportajının devamıdır.

Salih Selçuk Özgün: Son dönemlerde yayın ürünlerinin büyük kampanyalarla, kitap daha yayınlanmadan ilân tahtalarına verilen ilânlarla duyurulmasına nasıl bakıyorsunuz?

Leylâ Erbil: Bu bir çıkar; kitabını satmak için bir metot. Türkiye’de kitap bir meta oldu. Bu meta, sektöre para kazandırıyor. Sektör sizden bunu bekliyor. Dolayısıyla, yazarın ahlâkı da değişti. Ben satayım, bu adam beni satsın da ne yazarsam yayayım. Burada yazanı fazlaca suçlu da bulmuyorum ama. Billboardlarda kendini görmek, ışıklandırılmak, her kitabının çıkışında koşa koşa kanalları doldurmak... Bunlar her babayışğın harcı değil. Yapan yapsın, yapanları kinamayacağım. Çünkü satıyorlar, satmak istiyorlar ve yayınevleri de onlara daha fazla olanak sağlıyor. Bunu eskiden etik bir mesele olarak görüyordum ama şimdi öyle görmüyorum. Bu yeni koşulların dayattığı bir durum...

SSÖ: “Zihni Kuşları”ndaki Madrigaller adlı yazınızda, gençliğinizde insanı anlatmakta artık yetersiz kalan bu dil, bu kalıpların değiştirmeyi amaçladığınızı öğreniyoruz. Bu isteğinizi nasıl

ölçüde gerçekleştirilebildiğinizi düşünüyorsunuz?

LE: Epeyce! Hiçbir yazar bitmiş demez yaptığı işe. Evet, sanırım kalıpları kırdım biraz. Ben kendimden memnunum, kendime saygı duyuyorum. Ama “İşi bitirdim!” falan demiyorum. Oradaki amacı yerine getirmeye hâlâ çalışıyorum. Daha yapacağım işler var. Daha iyisi-ni yapabilirim gibi geliyor.

Erkinalp Keskin: Çeşitli edebiyat çevrelerinde ‘50 kuşağının biçim açısından devrimci yazarlarından biri olarak tanımlanıyorsunuz. Sizce de Leylâ Erbil edebiyatta şekil açısından bir yenilik yapma amacı güdüyor mu?

LE: Katılıyorum. Öz ve biçim açısından yenileştirdik. ‘50 kuşağıyla birlikte Türk Edebiyatı batıyla bir hizaya geldi. Bunu Demir Özlü de Selahattin Hilav da söylüyor ki Selahattin Hilav’önemli bir düşünürümüzdür. Zihni Kuşları’nın önsözünü de o yazmıştı. Orada da açıkça söylüyor zaten. Benim Freud’u ve Marx’ı anlatma olanakları içinde bir arada kullanma tezim başıma işler açmıştı. Nasıl böyle bir şey olabildi? Ne kadar büyük bir küstahlıktı! Düşünün ki ben ‘56 yılında yazmaya başladım. Freud’un ve Marx’ın bir araya gelebilmesi düşüncesi bir ihanet gibiydi o tarihte! Ortodoks

Batıda böyle bir problem açılmıştı. Burada da gerçekçilik ya da toplumsal gerçekçilik vardı. Böyle bir şey, sevimsiz bir işti yani.

SSÖ: Aynı sorun kapsamında Leylâ İşler’nden de söz edin istiyorum.

LE: Demin dedim ya delimsi tipleri ele aldım. Şizofrenik, histerik, hasta, kötü, şeytan tipleri... Bu tipleri ele aldığım zaman birinci şahsın ağzından konuşuyorum. O insanlar, Ankara’daki TDK’nin koyduğu işaretlemelere dikkat edebilirler mi? Grammer kuralları var, sentaks var. Onların bunlardan haberi bile olmaz. Bunlar deli! O adamlar cümleleri nasıl kuruyorsa öyle verdim, zaman zaman taşkınlıklar içinde, zaman zaman kısarak. Hani nerede virgül! Zorlandıkları için değiştirdim ben o işaretleri. Onlar bunu istiyordu. Tiplerim eski işaretleri istemiyorlar. Nokta, virgül, iki nokta üst üste, üç nokta... Hayır, öyle konuşmuyor bunlar.

EK: PEN Yazarlar Derneği’nin raporlarından birinde, 2003’ün Mart ayında Hürriyet Gazetesinin yakın plan sayfasında, hakkınızda ciddi karalamaların bulunduğu bir yazıya yer verildiğini öğrendik. Bunun biraz bahsedebilir misiniz?

LE: Sizin gibi genç insanlara böyle çirkinliklerden söz etmek doğru mu bilmem. Ancak, medyanı da insanların da tanımanız gerek. Kısaca değinmeye çalışayım: Efendim benim edebi tiplerimden biri, iyice sakatlanmış bir şair arkadaşımız, fiili livataya teşebbüsten memuriyetten alındıktan sonra büsbütün sapıttı. Gerçi ne bu olay, ne cinsel tercihi, ne de başka çeşitli davranış bozuklukları bizi kendisine duyduğumuz iyilik ve korma duygularından uzaklaştırdı. Tam tersine herkes yardım etmeye koştu. Ama en çok yardım aldığı dostlarına inanılmaz iftiralara atıyor, sonsuz paranoyallara boğuyordu. Bundan ben de nasibimi aldım çünkü onun hırsız, şu bu diye mahkemeye verdiği masum yazar arkadaşlarımızı onun tarafından tanıklık etmeye reddediyordum. O da benim de onlar gibi olduğum ve bana günümü göstereceği tehditleriyle dolaymaya başladı. Akıl almaz biçimde konuşarak arkadaşlığımızı yok etti. Tabii fanatik bir grup servisine vardı ve onlardan birinin dergiyi (ama adımı kullanmadan) kendisine bulunan her türlü kötü nitelikleri sayarak hezeyanları savurdu. Üstelik bundan otuz yıl önce vefat etmiş olan ve ömrünün sonuna dek çalışıp emeğiyle kazandığıyla yaşayan babamı da hırsızlıktan zengin(!) bir insan diye yazdı. Bizler onun hiçbir sözüne ses etmedik. Çok hastaydı. Birkaç yıl sonra da öldü.

O sırada ben, Menippos Söylemi ve Orta Çağ üzerine düşünüyordum. Küçükken Apuleius'un Altın Eşek kitabını okumuş, hiçbir yere yerleştirememiştim onun. Mikhail Bakhtin'e de bakınca bazı şeyler yene yerleşti, bir yol açıldı kafamda. "Kötülük Denemeleri" yazacaktım. Ortam Türkiye, tam bir karnavaleskti. Her insanınkinden olduğu gibi benim yaşamımda da birkaç akıl almaz kötülük düşkünlü insan olmuştu. Hani iyilik yap, kötülük bul dedikleri...

Bunların tipleriyle bir tip yaratarak bir deneme yazdım. Tabii kimsenin adını vermedim. Ben bir edebi düştürme projesinin peşindeyim, bunlar nerede! Ancak medyanın cehaleti yapıları anlamak ve gerçeği vermek zorunda değildir! Böyle bir etik kullanılmıyor! Medya, medya dediğim Hürriyet'ten li. Yılmaz Ece Ayyan'ın dergide çıkmış olan o eski paranoyası, sizin tarihini, sayfasını belirttiğiniz gazetyeye kurnazca kendi yorumlarını da ekleyerek ve Ece'nin hak bulmadığını kendinde hak bularak adıyla sanımla tutuşa tutuşa verdi! İşte PEN'in kinadığı bu olaydır. Ancak, Ece benim yazdığım kadar kötü bir insan mıydı da Leyla Erbil Ece'yi yazdı diye ortaya çıkardılar. Böylece bir ölüye de bu denli kötülük ve saygısızlıklar bulundular. Benim

çizdiğim mitoslarla beslediğim zavallı ve gülmek, paranoyağımsı karakter kadar kötü değildi ki Ece. Ayrıca o tip kadar, onu oraya iten yakın çevresini, yani bizleri, daha çok eleştirmiştim. Evet, işte böyle oldu; tıpkı Orta Çağ'dakiler gibi cadi kazanları kaynadı. Doğan Hızlan'ın yetiştirdiği İlhan Yılmaz akınca beni yok edecek dedikoduları Hürriyet'in sayfalarına taşımayı yakıştırdı. Ve sanki denemede her geçen biri bir olmuş gibi Leyla Erbil sunu yapmış. Ece onun evine tabancayla diye tam düzensiz paparazzi havası ekleyerek. Hayatta hiç görmediğim en çirkin fotoğraflarını da bulup orta yere kondurarak yarım sayfalık bir haber zaferini yazattı Hürriyet'e İhsan Yılmaz.

Hürriyet'te bir yazar olarak adımı ne Nobel adayı seçilmişti, ne yeni kitaplarım çıkıyordu görmüştüm o güne kadar! Artık gerisini size bırakayım. Yalnız sizlerin aklına gelmeyecek başkır bir kötülüğe karşı uyaralım sizi. Bana kalırsa böyle ilkel bir magazinleştirme ile birileri benden çok Ece'den intikam almış olurlar! Aslında ben değil onlar Ece'den nefret eden kimseleri ve bizi kullandılar... Şiirleri uğruna tüm çirkinlikleri örtbas edilmiş, iftiraları sineye çekilmiş bir adamdı Ece. Işıklar içinde yatсын. Bu olay Ece'nin bilinmeyen yüzünü ortalığa dökmüş oldu. Ama bunu yapanların Ece'den farklı

ahlakta kişiler olduklarını sanmıyorum. Şunu da eklemeliyim. Duyduğum infialî aralarında düşüncelerine ve ahlakına güvendiğim Sayın Oktay Ece gibi kişilerin bulunduğu Doğan Medya Basın Ahlak Kurulu ya da Konseyi gibi adı olan bir yere mektupla bildirdim. İhsan Yılmaz'ın cüretini görsünler istedim en azından. Aylar sonra sekreter hanımın aldığını yanı, "O yazınız Doğan Hızlan'ın masasına gönderildi." oldu! Doğan'dansa bir özürlü gelmedi. Olay anlaşılıp böylece... Ondan sonra bir başka Basın Ahlak Yüksek Konseyi gibi bir adı olan bir yere bu çocuğu şikâyet et bulundum. Gelen yanıt sahibinin peşisi; böyle bir durumun şikâyet yeri olmayacağı biçiminde! Daha acıklısı avukatımdan öğrendiğime göre bu son ahlak konseyinin yeni kişisi (tümü 21 kişi) dilekçeme baktımları ama adları gizliydi! Kim olduklarını tüzük gereği dilekçe sahibi bilemezmiş! İyi mi? İşte size toplumun medya yanından çürümüşlüğü bir başka örneği. Türkiye'de neden orman kanunları, mafya işler durur bir örnekte edebiyat âleminde. Eh kötülük toplumun her alanında var da edebiyat alanı mı salt temiz kalacak!.. İşte böyle. Evet, neden mi dava açmadım? Milyarların yok bir, anlattığım tabloya bakın kazan mıydım?

Bir vardı bir yoktu

Mehtap suya daldığı noktadan ayaklarına kadar ulaşıyor, yumuşacık kumsalın üzerinde ileri geri oynaşan suların fırsat buldukça ayak bileklerini öpüyordu. Yaşayla ölüm arasında "gel-git"ler gibiydi temasları mehtabın ve suyun. Kendisi gibiydi; gelmiş ve gidiyordu... Nereden geldiğini bilmiyordu ama suya gittiği kesindi!... Çok düşünmüştü. Ama bir çıkar yol bulamamıştı. Bu dünyaya neden geldiğini defalarca kendisine sormuş mantıklı bir cevap bulamamıştı. Yaşamın anlamını yitirdiği o anlardan birini yaşıyordu işte yine. Suyun içine dizlerinin üstüne çöktü. Suyu icmitmekten korkarcasına usulca okşayarak avuçlarına aldı. Baktı...

Kendi asarını görür gibi olmuştu. İçi acıyordu. Var olmayı, yaşamayı becerememişti işte. Şimdi gidiyordu. Mevsimi gelmeden açan erik dallarındaki çiçekti o. Don yemişi dalında kavrulmuştu. Uzaklarda çekmekte olan bir geminin ırmakı vuruyordu sahile. Karanlığı delen aheste bir meşmi gibi geçti gitti. Suyun soğukluğu içini ürpertiyordu. Var olma sebebinin hiç bir zaman bilemeyecekti ama yok olmanın sebebi biliyordu. Hayat o kadar anlamsız gelirdi ki ona. Yok olmayı arzulamak, kimselikleri incitmeden usulca, sessizce akıp gitmek ya hayatın. Balıklar yiyecekti o bedenini. Belki de sonsuzluğu var olmanın anlamını balıkların midesinde anlayacaktı.

Milyarlarca yıldır çırpıp duran bu denize karışarak hayatını anlamlandıracaktı. Ya toprak olacaktı ya su... O su olmayı tercih etmişti. Milyar yıldır karıştılan çorba içinde tu olacaktı. Aslında gücüne yetti imkânı olsa uydura meteor olmayı tercih edebilirdi. O bedeni öyle bir fırtılamıydı ki uzay boşluğuna sonsuzluğunda dek roket gibi gitmeliydi. Ama bu imkânsızdı. O da deryada balık pulu olmaya karar vermişti. Avuçlarına aldığı su parmaklarının arasından akıp giderken son kez gökteki ya baktı. Kendini karalık sulara bıraktı. Çiğerlerine dolansu onu ağır ağır dibе batırdı. Sanırım artık mutlu oldu. Hayatın anlamını çözemediği belki ama özüne dönebilmeyi başarmıştı.

Günlerce aradılar, izi bile bulunamadı. Bir vardı bir yoktu.

Bu yazı geçen sayıda Nermin Bezman'ın yazdığı Gerisi Sende köşesine gönderilenler arasından seçilmiştir.

YAŞLI ÇOCUK

BEN ÇOCUKKEN BİR KEREŞİNDE ANNEM BENİ KÖYE DÖKELEMEDE BİRAKTI. KÖYE BES HANE VAR. BU HANELEŞERE YAŞAYAN HERKESE DE YAŞLI. BEN KÖÇÜ BİR YAZ BOYLUNCA TORLAMA'DA ÜÇ AY YAŞILARIN ARASINDA KALDIM, VE BEN DE BİR YAŞLI OLDUM. YAŞMA SEKİZ, DÜHUM SEKSEN SEKİZ. BAYIĞI BOYLE YAŞLI GİBİ HEKEMSE ANILARINI ANLATIYORDUM. TAÇH VEREREK VE HİKAYELERİMİ ÇEŞİTLİ TALEFELERLE SÖZLEYEREK. TAM BİR YAŞLIYIM.

PANTOLONUM GÖBEĞİM ÜZERİNDE. BİR DE HAVA NEDENSE SÜREKLİ EŞİYOR, SİRTİMA BİR ŞEY ALMADAN KİŞİNLİKLE DİŞARIYA ÇIKMIYORDUM. MİSAFİRLİĞE GİDİYORDUM MESELA, İLK SORDUĞUM ŞEY ŞU, "NAMAZ KILACAK BOŞ ODA?" ARDİSTİMİ İSE İNANILMAZ BİR ŞEKİLDE HİÇ KİMSE FARK ETMEDEN ALIYORDUM. MUAZZAM BİR YAŞLIYIM.

YAŞLILIĞIN BÜTÜN GEREKLERİNİ YERİNE GETİRİYORDUM. TİPKİ BİR YAŞLI GİBİ ERKENDEN YATIYORDUM, TİPKİ BİR YAŞLI GİBİ ERKENDEN KALKIYORDUM. VE YİNE TİPKİ BİR YAŞLI GİBİ SAATLERCE TUVALETEN ÇIKMIYORDUM. YANI ÇIKSAM ÇIKARIM TABİ AMA YAŞLILIĞIMA YEDİREMİYORDUM. "BU DA NASIL YAŞLI" DEMESİLER İSTİYORDUM. BİR DE SÜREKLİ SAĞLIK SORUNLARIYLA BOŞUYUYORDUM. SEKİZ YAŞIMDAYIM, KALGIN VAR. SİRTİM AĞRIYOR. ÇİĞİNLAD GİBİ ANCIYOR OLMAK İSTİYORDUM. YÜKSEK SESE GELEMEYORDUM, ÇÜNKÜ BAŞIM ÇEKİYORDU. VE ELBET BEN DE TİPKİ BİR YAŞLI GİBİ YERİ GELİYOR, TELEVİZYONLA KONUŞUYORDUM. MAC İZLİYORDUM MESELA, FUTBOLCULARA "ÇOCUK" DİYORDUM. EŞER BİRAZ DAHA İYİ OYNAYAN BİR FUTBOLCU GÖRÜŞSEM, ONA DA "YAKAN ÇOCUK" DİYORDUM. "YAKAN ÇOCUK" DEĞİŞİM DE "MADARONA" FALAN HA, YANLIŞ ANLAŞILMA OLMAKIN. FUTBOLCULARA "ÇOCUK" DİYORDUM, FAKAT ÇOCUKLA ÇOCUK ASLA OLMIYORDUM. ARAMIZDA HEP BİR MESAFE OLSUN İSTİYORDUM. ADA ADA KÖYE TALESELER GELİYOR, "OĞENCİ" DE DEĞİL, "TALESE", ONLARLA ASLA OYUN OYNAMADIM GİBİ, HEPSİNE DE TEKER TEKER BERTHURAD OLMAKLARIN OĞUTUYORDUM. İNANILMAZ BİR YAŞLIYIM.

BİR DE BEN AŞAĞIY, SÜREKLİ CENAZELEDE GİDİYORDUM. CENAZEDEN BAŞIMI KALDIRMIYORDUM. HAFTADA BİR ON GÜNDE BİR, BEN BİR TAVLA AKDADAŞIMI TOPRAĞA VERİYORDUM. KÖRKİNC BİR

PSİKOLOJİ. SEKİZ YAŞIMDAYIM, KEFEN PARASI BİRKTİYORDUM. BOYLE BİR YAŞLIYIM.

YAZ GİTTİ BEN İSTANBUL'A GEDİ DÖNDÜM. AMA HALA YAŞLIYIM. BİR GÜN YİNE TİPKİ BİR YAŞLI GİBİ İNSAAT İZLERKEN BEN BİR AFİŞ GÖRÜDÜM. AFİŞTE YAZIYOR KI, "TORLU SÜNNET SENLİĞİ", ULAN DEMİ BEN NASIL YAŞLIYIM? SÜNNETSİZ YAŞLI MI OLUR. KÖŞA KÖŞA KOSTUM ŞENLİK ALANNA. SÜNNETÇİYİ BULDUM. DEMİ "EVLADIM, HAZIR" DEMİ "ELİN DEĞİŞİKEN, BENİ DE BİR ARADAN ÇIKARIRPESİN, BENİ DE BİR SÜNNET EDİVERSEN NE GÜZEL OLUR". "OLUR BEYANCA" DEDİ, "ELİME Mİ YAPISACAK" DEDİ BENİ ORACIKTA GÜZELCE SÜNNET EDİRDİ. AKŞAM EVE GİTTİM. UCU ELİMDE. DEMİ "ANNE BEN SÜNNET OLDUM". ANNEM DÜSTÜ BAYILDI. BABAM "VER" DEDİ "BANA O UCU, BEN" DEDİ "ONU GÜZEL BİR YERE GÖMEYİM". ÇÜNKÜ BİZDE ÖYLE BİR ADET VAR. YANI O UCU GÜZEL BİR YEYE, MİSAL BİR ÜNİVERSİTE BAHCESİNE GÖMERSEN, O ÇOCUK OKUR, O ÇOCUĞUN ÖNÜ AÇILIR. BABAM GÖRÇEKTEN DE O UCU BİR ÜNİVERSİTE BAHCESİNE GÖMÜLDÜ. FAKAT DAHA SONDA O ÜNİVERSİTE İLEĞİN BİR ŞEKİLDE KAPANDI, YERİNE HUZUREVİ AÇILDI. OKUNDUĞUMU YAŞLI YAPIYORDUM. BOYLE BİR YAŞLIYIM.

VE YAŞLI OLDUĞUM İÇİN DE ÇOK MUTLULYIM. ÇÜNKÜ YAŞLILIK ÇOK GÜZEL. BİR KERE KİMSEYE HESAP VERMİYORSUN. KENDİ BAŞINA SÜNNET OLABİLİYORSUN MESELA. BİR DE HER ŞEYİ MİNİMAL YAŞIYORSUN VE BU KÜÇÜK ŞEYLER SANA YETİYOR. ÜÇ BASAMAK MERDİVEN İNİP ÇIKIYORSUN, O SENİN İÇİN EN GÜZEL SPOR. MİNİK BİR ŞİŞE GÜL SUYU ALIYORSUN, O SANA BİR AY YETİYOR, MİSLEĞİ GİBİ KOKUYORSUN. HER AKŞAM BİR KÜÇÜK MADEN SUYU DEVRİYORSUN, DÜNYANIN EN GÜZEL KAFASINI YAŞIYORSUN. ASİTLİ ASİTLİ. YAŞLILIK ÇOK GÜZEL.

FAKAT BİR GÜN, BEN ANNEMLE BABAMLA BİRLİKTE BİR MİSAFİRLİĞE GİTTİM. NAMAZ KILDIĞIM ODADA İÇİM GEÇMİŞ LUYMUŞUM. GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA BEN BABAĞIM KUCAĞINDAYIM, SOKAKTAYIZ, EVE DOĞRU GİDİYORUZ. O AN FARK ETTİM KI, BEN YAŞLI FALAN DEĞİLİM, ÇOCUĞUM BEN. YAŞLILIĞIM O ANDA SON BULDU, O GÜNDE SONDA DA ZATEN HİÇ BİDİYEMEDİM, HEP ÇOCUK OLARAK KALDIM.

Gerisi Sende

Öyküyü tamamen #bavuldergi Etiketle - Paylaş

İşığı kestiğin yerden doğurduğum umutla

selamladım seni. Çiçekleri güneş gören bir yere koydum, sükkü donumu diktim, he bir de bir fıncan kırıldı ayağımın üstünde, temizledim.

Gayet iyiyim. Sıradan görünen her şeyi özenle yaptığım günlerle selamladım seni. Şimdi daha benedim. Sesim yüzüne çarptığı için bana geri dönmüş meğer. Şimdi daha...

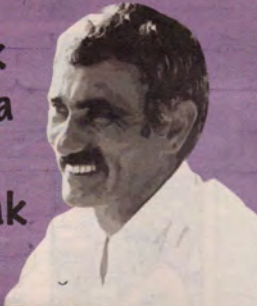
Yazan: Meltem Yılmazkaya ve...

Öyküyü tamamlıyıp gerisende@gmail.com adresine gönderebilirsiniz. Seçilen öykü gelecek ay dergimizde yayınlanacaktır.

İnsan
dediğin bir
kanatsız
kuşmuş.

ORHAN KEMAL

**YILMAZ
GÜNEY**

Bir köle olarak
yaşamaktansa
bir özgürlük
savaşçısı olarak
ölmek daha
iyidir.

• İmtiyaz Sahibi: BRG Basın Yayın Reklam ve Org. San. Tic. Ltd Şti adına Ümit Bektaş
• Sorumlu Yaz İşleri Müdürü: Kemal Can Kayar
• Yayın Kurulu: Önder Albay, Banu İnce, Ümit Yiğit
• Editöryat Danışmanı: Onur Behramoğlu
• Editörler: Duygu Temel, Gökten Çitak
• Sokak Ekibi: Can Binali Aydın, Onur Tuncay, Efe Subaşı, Meral Çınar, Selin Kalkan, Merve Bavra
• Reklam ve İletişim: reklam@brgajans.com
• Kapak Baskı: Yonca Ettem Onur Bilgiç
• Grafik Tasarım: Erdal Bektaş
• İletişim: 0212 260 5878 - iletisim@bavuldergi.com - reklam@brgajans.com
• Adres: Çanakkale Mahallesi, Barbaros Bulvarı, Petek Apartmanı, No:73 Kat:3 Beşiktaş
• Baskı: UNIPRINT Basım Sanayi ve Tic. A.Ş.
• Adres: Ömerli Mah. Hadimköy - İstanbul Cad. No:159
• Hadimköy Arnavutköy 34555 İt. İstanbul / TÜRKİYE
• Tel: +90 212 798 2840 / Faks: +90 212 798 2063 - www.apa.com.tr
• Genel Dağıtım: DPPO21212622110
• ISSN: 2149-8113 Aylık yaygın süreli yayındır.

BAVUL

Anlık İleti

Merve: İlişkilerimi kullanarak bu toplantıyı kavunla taçlandırıyorum.

Kemal: Kelebek bu kavun, sen neden koklamadan hediye kabul ediyorsun.

Selin: O kadar acı çekiyorum ki kavun bile tatlı gelmiyor

Önder: Yaklaşık iki kilo kavun yedin, sen nasıl bir aşk acısı çekiyorsun?

Onur: Bodrum'un bir dağ köyüne düğüne gidiyorsun Efe bence bu kadar havaya girme.

Önder: Ben de kendime bu kadar uzun süre maruz kalsam ben de kendimi sevmeydim. Haklısınız.

Can Binali Aydın: Sokakta arabayla gezerken sesi sonuna kadar açanlar, birbirlerine şiddet kullanarak şaka yapanlar genel olarak kendilerini ifade ederken fizikini kullananlar yalnızdır. Haksız ve yalnız

Selin: Yalnızlık neden bu kadar kutsanıyor anlamıyorum. Ben kendimi yalnız hissettiğim anlarda mideme kramplar griyor.

Gizem: Açlıktan da olabilir o kramplar Selin bir kraker filan ye belki geçer.

Merve: Yalnızlığın ağrısını krakerle geçirmeye çalışan arkadaşlarım var. Ne kadar şanslıyım.

Meral: Biraşından Cangilip meşhur tiradını atar. "Yalnızım insanla geçmiyor"

Ümit: Efe subaşı başkalarının havuz fotoğraflarına kendini fotoğrafı yaptığın doğru mu?

Efe: Benim havuz korkum var abi, bir nevi yükseklik korkusuna benziyor. Bakıyorum ama giremiyorum.

Yeşim: Yaz yine bitti. Keşke altı ay yaz altı ay ilkbahar mevsimi olan bir ülkede yaşasaydık.

Gizem: Acaba o ülkede de kıyafetimize karışır mıydı?

Onur: Arkadaşlar ben mezun olduğumda bir sürü iş adamı beni arayıp iş teklifinde bulunur sanıyordum.

Kemal: Aramadılar mı onur?

Onur: Henüz aramadılar abi esmer olduğum için iş bulmakta zorlanıyorum.

Efe: Sen Dokuz Altı yollarında şarkısını da dinlemiyorsun tabii şimdi. İçlenmiyorsun.

Efe: İşsizlik üzerine yazılmış bir şiir yapılmış beste var mı? Bütün şarkılara hep çalışanlar düşünülerek yazılmış

Meral: Yazın bitmesine üzüldüm ama düğün sezonun kapanmasına baya bir seviyorum. Gün içerisinde birkaç düğüne gittiğim oldu.

Selin: Bir KHK da bu düğünlere çıkarılsa keşke, ne öyle sürekli gösteriş yapmaktır.

Önder: Arkadaşlar sabah beş itibarıyla bu sayımıza da bitirdik. Bu sayıdaki yardımları için Kızılçık dergisinden Nihat Nazlıcan ve Zekiye Hanım'a teşekkürü borç biliriz. Aynı zamanda ikinci buluşmaya davetmiş bulunuyoruz. Herkesin eline sağlık. Bir balkon toplantısı nazlıcan'dır. Sizlersiniz okuyorum...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.bavuldergi.org>

